

העולם הזה

אנאטומיה של

משבר

ביטחוני

מפוכה

סוריה דורשת שר בממשלה תמורת חימום הגבול בצפון

שאם יחמיר המצב בקואליציה, נוכל לסמוך על חוגי מיפלגת העבודה הירקנית שיפגינו כמה עמדות או יישור בים.

למרות ההכחשות נראה שההצעה הסורית נשקלת ברצינות ואם יכלו כל הקיצין ייתכן שתיק אחד שהיה אמור להיות מופקד בידי המפד"ל, יועבר לידי הסורים.

מקור ידוע דבר בחטיבת-רפ"י בר מיפלגת העבודה, הביע אמש הזדהות עם הדרישה הסורית, בציינו ששיתוף פעולה מצד הסורים חיוני ליציבות הקואליציה הרבה יותר משיתוף הירקני של הליבראליים-העצמאיים, למשל, ולכן יש להתייחס בחיוב לפנייתם.

כתבנו בצפון מציין שהרגיעה בר גבול הסורי מסמנת את החרפת המשבר ורק התלקחות מידית יכולה להרגיע את הרוחות.

השר המיוחד מטעם סוריה הוא **חאפז אל-סעיד** (בתמונה) שיכחן כנראה כשר הסעד בממשלה החדשה, או כשר לתיאום בין-ממשלתי. כמו כן מוזכר שמו של **חאפז אל-כריאואת** כמועמד לתפקיד שר התיקנות.

מבוכה השתררה אמש בתוגי מיפ"לגת העבודה, עת התברר שהסורים דורשים לקבל תיק בממשלה תמורת חימום הגבול בצפון. בהסכם המקורי שנחתם בין מזכ"ל העבודה לבין עמי"תו הדמשקאי, הוחלט שהסורים יקבלו את בנק המזרחי, שני ראשי מועצות, וסגן שר-התיקנות, אך חורגים קיצוניים בדמשק הבהירו שאם לא יקבלו לפחות שר אחד, הם יצננו את הגבול ללא הודעה מוקדמת.

עוד נמסר שהסורים מאיימים להחמיר את הגבול עד לסמפרטורה שתיחייב ממשלת ליכוד לאומית, אם תביעתם לייצוג מיניסטריאלי לא תתקבל.

דובר העבודה הכחיש באוזני כתבנו את דבר קיומו של ההסכם, או הפרתו וטען שהסורים מקיימים לעת עתה את הבטחתם ואף ירו מיספר פגזים בשבת האחרונה. "אני משוכנע

עם ביטולו של שבתון הרכב, מתחמישרד-התחבורה במיבצע, "מותרון רכב", שבמיסגרתו יבטל שבתון הרכב עד להודעה חדשה.

כל נהג שקיבל תווית להשבתת רכבו באחד מימי השבוע, יחוייב לגשת למשרד הרישוי ולקבל תווית "מותרון רכב" אשר תודבק על תווית השבתון ותתיר לו לנסוע ביום השבתון לשעבר משעה 2.00 לפנות בוקר ועד לשעה 2.00 שביום הבא.

על מנת להקל על ציבור הנהגים, תחול לקנה התוויות גם בתחנות טיפ-חלב ובסניפי חלינה למניעת כפייה דתית, כל יום בין השעות. תוויות הביטול, או ה"מתירניות", כפי ששר-התחבורה מכנה אותן בחיבה, תודפסנה בשבעה צבעים, שונים, שיקבילו לצבעי תוויות השבתון. הן תודבקנה גם ברשיון הרכב של הנהג, ותוקפנה במיסגרת זרחנית.

כל נהג אשר ימצא כשהוא מחנה את רכבו, או משבית אותו בכל צורה אחרת

מישרד-התחבורה
מותרון רכב

הדבק תו זה על תו השבתון שעל מכוניתך

ידלין: גולדה חזרי, גולדה, גולדה!

גולדה, בחייד, חזרי, אל תהיי כזאת, אנא, גולדה, חזרי, גולדה, מה עשינו לך? גולדה, חזרי! באמת, גולדה, תחזרי, נו!! עשי טובה, גולדה, נו, זה לא יפה, באמת, תחזרי, בחייד, גולדה. אוך, גולדה, ברצינות, נו!

גולדה: לא רוצה, לא רוצה, לא רוצה!

תעזוב אותי, לא רוצה, לך מפה, לא בא בחשבון, גמרנו, מספיק עם זה, די, ניג' מר, לא חוזרת, נישבר לי, תפסיק לנדנד, לא רוצה, לא, לא רוצה, לא רוצה, לא, טוב, נו.

מכתב לעם אידיוט

והממשלה היא בדיחה וחוזר חלילה, כמו טאיר משוגע. כמו תמיד. ואת זה אני אומר לך בתור טאיר.

כבר שנים אתה יודע שמאכילים אותך דש-נים. אתה הרי העם הכי חכם בעולם. אתה העם הכי בעולם. עם הפסקות. אז למה אתה לא תופש שאתה הולך לקראת הפסקה?

לכן החלטתי להודיע לך שאתה עם אידיוט. איך ברירה. זה לא משמח אותי ואני לא אוהב להעליב, כי אני הרי חלק ממך, אבל כאמור — איך ברירה. נותרו רק שתי אפשרויות. או שאתה אידיוט, או שאתה מאזוכיסט. החלטתי שאתה אידיוט, כי מאזוכיסט הרי נהנה מסבלותיו ואתה משמיע כל הזמן קולות של סובל.

אז להתראות במילואים, טמבל שלי, ואל תש-כח להביא כלי נגינה ומצב-רוח.

בוקר טוב לך עם אידיוט,

אתמול ירדו לך בעין, אתה חושב שזה מזג האוויר? אתמול מחקו לך מלוח השנה חמישה חודשים. אתה חושב שזו טעות של המחשב? אתמול השתחררת מהמילואים, היום אתה שוב ניצב בחמישי באוקטובר ואוכל סעודה מפסקת.

אבל אתה ממשיך להילחם במס-הכנסה וב-שכנים מלמטה, כי הם עושים רעש בין שתיים לארבע, ואת זה אתה מסוגל לתפוס. אחר-כך תגיד שאתה כל הזמן אמרת, ותמיד ידעת, וככה אי-אפשר להמשיך. אבל כבר לא מאמינים לך. במסגרת מיפעל משבר האימון, גם האימון בר נשבר. נשבר ממך.

גולדה כבר זקנה, ודיין הוא מחדלטור, והממשלה היא בדיחה, ואותך לא ימכרו, ואתה מכיר את הטריקים האלה, ואתה הולך למילואים ואתה נהרג, כי גולדה כבר זקנה, ודיין הוא מחדלטור,

גולדה

שובי הביתה
סלחנו על הכל

שמעון ומשה

זו האשה

בעריכת מתוקה
נופך-זוארץ

מערכת "ZOO הארץ" גאה לפתוח מדור חדש עבורך הנשים בשם "ZOO" (המשך בעמוד 3, סדר 4)

האשה". את המדור תערוך הגב' מתוקה נופך-זוארץ, הקרובה לבעיות הנשים (הגב' זוארץ נחשבה לאשה כבר בילדותה) והוא יכלול את כל המדורים להן נזקקת האשה המודרנית.

ממישנתו של מייסדו

עיתו של אדם לפניו,
עברו — מאחוריו.

ד"ר מזכיא זוארץ
(בעבר הרחוק)

האחרון

לאסי

שובי הביתה

סלחנו על הכל

רפ"י

פינת האופנה

החום ההולך וגובר מדי יום ביומו הוא הסימן הבדוק לבואו של הקיץ. ואכן, הגיע העת להוריד את החזה מן הבוידס, לערו מן הנפטלין, לאוורו ולהכינו לקראת לבוש.

הידיעות המגיעות ממרכזי האופנה מרמזות, כי השנה יחזור לאופנה החזה הסטנדרטי, המורכב משני חלקים, הישניים, פחות או יותר, בגודלם ובצורתם. החזה השנה נמצא למכירה בשלוש מידות: מיני — לבנות הנעורים, מידי — עד לגובה הברכיים ומקסי — עד בכלל.

צבעו של החזה יהיה בדרך-כלל חלק, אם כי רבות מן הקוראות תמשכנה ללכת בחזה פרחוני או מנוקד.

יש לעמלן את החזה כדי שייראה נוקשה ולענדו מעט מתחת לכתפיים (בכל אופן, לא יותר נמוך מקו המותניים).

אשר לכביסה — רצוי מאוד לא להר-תיחו ואין להכניסו למכונת כביסה או מעגלה. הנכון יהיה לשפשו קלות בידיים ולסחוט בעדינות.

אותן נערות שאינן משתמשות השנה בחזה, טוב תעשינה, אם תחת להשליכו, תתרומנה אותו ל"וועד למען החייל".

רפאל

שובי הביתה

סלחנו על הכל

אבא ושפיגל

זו פרובלימטי

הד"ר פארבלום

משיב לשאלות קוראות

• לנ. ס. ציונה — אמת, יציאות סדירות הן צורך חיוני שאין מדברים עליו בחברה. אם רצונך ביציאות סדירות, פחות או יותר, פני ל"אגד" ירושלים, רצוף 6. היציאות שם סדירות (כל 5 דקות בערך).

שמעון ומשה

שובי הביתה

סלחנו על הכל

גולדה

שבוע אחרון! שבוע אחרון! שבוע אחרון!

הסרט הטורקי הגדול

(מדבר ומזמר עברית במבטא רוסי)

דימעות אם

יתמות! משברים! ידלין! התרגשות! מתח! צער! צה"ל!
יסורים! סורים!

אל תאמר ראית - עד שלא בכית

בדיחת השבוע

את הבדיחה הטובה ביותר של השבוע סיפק לא אחר מאשר "ידיעות אחרונות" מיום א' (10.3) כשכתב במיסגרת סקירה על ה-ממשלה החדשה:

"הממשלה הפעם תהיה צעירה מקודמותיה, שכן יותר ממחצית חבריה הם למטה מגיל 60."

וזו ממש שערוייה — עכשיו, במצבנו הבטחוני; עכשיו, לאחר המחדל הנורא; דווקא עכשיו ממשלה כל-כך צעירה?! דווקא עכשיו לתת לילדים לשלוט בנו? פויה!!! בחיי.

מצבנו הבטחוני רוכב שנית

היה מופיע בעיתות משבר ופותר בעיות. בעיקר התמחה בבעיות סוציאליות, אם כי לא משך ידו גם מעניינים אחרים. בשנים האחרונות עבד כמו חמור, היה מוזעק השכם הערב. במלחמה נפצע ואושפז לתקופה ארוכה. רק השבוע, כאמור, שב לתפקידו. לגמנו כוס קפה כשלתע קם ממור שבו. "מרכיבים ממשלה", אמר, "עלי לרוץ". "מתי תשוב?" שאלתי. "בקרוב", אמר, "תשאל את מוישה". יש לי הרגשה שהבחור עומד לפני כמה פרויקטים רציניים.

השבוע טיילתי ברחוב לתומי, כשרלפתע קפץ משהו מאחורי גבי וכיסה את עיני בשתי ידיו. "דני" נייסיתי, "יוסקה, שמיל". "לא יפה", צחק קול מאחורי, "נסה שוב". הקול נשמע לי מוכר להפליא. "מצבנו הרבטחוני", אמרתי ונפלנו איש לזרועות רעהו.

מצבנו היה נירגש כולו ובקושי הבנתי את דבריו. "הזעיקו אותי שוב", לחש "זקוקים לי". "WELCOME HOME ברכתיו", חסרת לנו מאוד. את מצבנו אני מכיר שנים. תמיד

נראה שבכונתם של תומכי דויד ושחם, ביניהם נמצא גם ח"כ אברהם עופר, להקים סיעה במפלגת העבודה, שתתחרה לקראת ישיבות הפעולה עם קבוצתה של שולמית אלוני.

עיתונאי נפסל לכהונה

בעיריית חיפה

מועמדותו של כתב "מעריב" בחיפה, ראובן כריצקי, כנציג-ציבור מטעם המערך בוועדת התחבורה העירונית של עיריית חיפה, נפסלה, בנימוק כי הדבר עזול לפי גזע באובייקטיביות שלו כעיתונאי. ועדת התחבורה העירונית של עיריית חיפה, ה' מטפלת גם בנושאי הכבישים, התאורה בעיר ובעיות הכרמלית, מורכבת משבעה חברי המועצה ומשמנה

דיין עשוי

להתפטר שוב

אל תופתע אם תוך כמה ימים או שבועות וחזרה משה דיין וירד ידע על כוונתו להתפטר מתפקידו כשר-הביטחון. נוכח גלי הדעת החריף סר האמון בהם נתקל "תרני" ה' חזרה שלו לממשלה, הודיע דיין למקורביו כי הוא מחפש הזדמנות מתאימה לפרוש.

דיין סבור שפרישתו עתה, אחי רי חרבת הממשלה, לא תהיה עוד פניקה כנודעה ודא תחייב את התפטרותו של פרס ושאר חבריו מרפ"י. התיירן שינצל דיין לפרש שתי יחידה כנראה תהייה כנכוד הצמון, ותחילת המשאומותן להפי' רדת הכוחות בחזית הסורית.

נציגי-ציבור המייצגים מפלגות שונות. מועמדותו של כתב "מעריב" הוצגה מטעם המערך. אולם בעיקבות ההתנגדות, הוחלט ברצוני בנציג ציבור אחר.

להב להתאחדות

הכדורגל?

תתאלוף פנחס ("פיניח") להב, מי שי' היה עד לפני מיספר שבועות דובר צה"ל, מוזכר כאחד המועמדים האפשריים למישי' רת מנכ"ל התאחדות הכדורגל בישראל.

להב, שהוא חובב-כדורגל מושבע, טרם שובץ לכל תפקיד אחר מאז שוחרר מתפקידו.

יהורם גאון נכנס

לעיסקי הלבשה

השחקן הזמר יהורם גאון, מרחיב את תחומי ה' פעילות הכלכלית שלו.

לאחרונה חקים גאון, בשותפות עם אופי' נאית, מיפעל לייצור מלבושי אופנה לנשים. בשלב הראשון היה לייצור ניסיוני בלבד, אולם לנוכח ההצלחה, נראה כי גאון מת' כוון להרחיב את המיפעל.

אנשי המילחמה והמחדל

חזרו - האם יתלכד מחנה

השלום והקידמה?

על נושא זה ידבר

אורי אבנרי

כאסיפה מטעם מרי כיום ד' הבא, 20 במארס, בשעה 8.00 בערב

ב ח י פ ה

באולם "ביתנו", רח' ירושלים 29

קציני מילואים

יגישו תביעות

אזרחיות נגד דיין?

קיימת אפשרות שחלק ממערכת היחסים בין שר' הביטחון לבין הקצונה הבכירה של צה"ל יגיע לבי' רור בבתי-משפט אזרחיים.

קציני מילואים מסוימים מבררים את האפשרות להגיש תביעות אזרחיות נגד משה דיין, בתוקף תפקידו כשר-הביטחון, בנושאים בהם אינו נהנה מחסינות כחבר כנסת וכשר בממשלה.

גד יעקובי חותר

למשרד-האוצר

סגן שר-התחבורה לשעבר גד יעקובי, הפסיד את משרת סגן השר שלו בממשלתו החדשה של גולדה. במקומו ייצג ח"כ יצחק נבון את חטיבת רפ"י לשע' בר, כסגן שר-התיירות. אולם אין לראות בחילופים אלה משום ירידה במעמדו של יעקובי כשלישי בהיר' ארכיה של אנשי רפ"י לשעבר, אחרי משה דיין ושמוען פרס.

לעקובי יש יומרות זהות מנות כסגן שר-האוצר. בחוגי רפ"י כבר הועלתה האפי' שרות שבעתיד רחוק יותר, בקונסטנציה מסוימת, יתמנה יעקובי כשר-האוצר.

לשם כך עומד יעקובי להשתלם ולעסוק בשטחים שיאפשרו תחילה את מינויו כסגן שר-האוצר.

ועידת-בולוניה

השניה - ביוני

ועידה נוספת בהשתתפות ישראלים וע' רבים תתקיים בבולוניה, כנראה בחודש יו' ני הקרוב.

ייתכן שהפעם יתרחב מעגל המוזמנים, ותתאפשר גם השתתפותם של חוגים ממחנה-השלום שאינם מר' כנים לחתום על כל חלקי מצע בולוניה.

ריב אחים

בקרב הפנתרים

פחשת היריות המיסתוריות על פעילי הפנתרים עלולה להיות הקדמה למילחמת-אחים מוזיינת בין ה' אנשים השונים הטוענים לזכות-ראשונים על שם זה. בין אלה רווחות עתה האשמות הדדיות קיצוניות ביותר על רקע פוליטי וכספי.

לובה אינו

רוצה לעזוב

הימנעותו ההפגנתית של לובה איזאב מהצבעה בעד הממשלה החדשה, לא תביא, כנראה, לסילוקו מן המפלגה.

לחם עצמו אינו מוכן לעזוב מרצונו, כיוון של דעתו עדיין לא מיצה את כל האפשרויות ל"מאבק מבפנים". יריביו, לעומת זאת, אינם מסוגלים עתה לסלקו בכוח, בגלל המחלחות הכללית במפלגה, ופי' רשת צעירי המפד"ל, שנמצאו אף הם.

עורך "אות" יקים

שבועון פוליטי חדש

הסופר דויד ושחם, מי שהיה עורך שבועון מפלגת העבודה, אות, ושהתח מתפקידו זה לפי תביעת משה דיין וגולדה מאיר החל מהאחד אפריל הקרוב, מת' כוון להוציא שבועון פוליטי חדש, בעריכתו. שחם מרכז עתה סביבו קבוצת אישים מחוגי האופוזיציה במפלגת-העבודה, כדי להמשיך בכיקורת על הנחנות המפלגה. בין תומכיו של שחם נמצאים כמה אישים שיבי' טיחו את הזרמת הכספים הדרושה להקמת השבועון החדש.

אלוף (מיל.) יצטרף

למחנה השלום

הפתעה עשויה להיגרם הן בצמרת צה"ל והן במימסר הפוליטי במדינה עם הצי' טרפותו של אחד האלופים (מיל.) המפורסי' מים ביותר בצה"ל לפעילות פוליטית בשו' רות מחנה-השלום דווקא.

האלוף (מיל.), גיבור-מלחמה ומטובי ה' מפקדים של צה"ל, היה רחוק עד כה מכל פעילות פוליטית. אולם לאחרונה, נוכח ה' התרחשויות בזירה הפוליטית הפנימית, החליט ליטול חלק בחיים הפוליטיים במ' דינה ולהיאבק בגלוי על דעותיו בתחומים שונים, ובכלל זה התחום הסוציאלי והמאי' בק נגד משה דיין.

האלוף שרון יסרב

להופיע בפני

ועדת חקירה

ייתכן כי האלוף (מיל.) אריאל שרון יסרב להור' פיע בפני ועדת החקירה שתפקידה לחקור בקובלנות של האלוף שמואל גזון נגדו, על הפרת פקודות ב' מלחמת יום-כיפורים, כאשר תוקם ועדה כזו. במיקרה כזה יהיה צורך להעביר את תזונותיו של האלוף גזון לבית-דין צבאי, שיוכל לחייב את האלוף שרון, ששוחרר מי' שירות מילואים פעיל, להופיע בפניו ולמסור עדות, רק אם הכנסת תסיר את חסינותו.

דיין לחץ

למינוי ריב כשר

מינויו המפתיע, ברגע האחרון-כימעט, של האלוף (מיל.) אהרון יריב, כשר בממשלתו החדשה של גול' זה מאיר, נששה בעיקבות דרישתו הנמרצת של משה דיין. האלוף יריב, שהיה בשנה האחרונה בן-הטיפור' חים של גולדה מאיר, לא היה כלל מועמד לתפקיד שר בממשלה שהתכוננה להקים.

נראה שדיין רש את צירופו של יריב, כדי לחזק את מחנה התומכים בו, במיקרה של התמודדות בין יונים וניצים בתוך ה' ממשלה.

מאותה סיבה עצמה רצה דיין שיוסף אלמוגי יהיה בממשלה. כיוון שהדבר לא היה אפשרי, הסתפק ב' מינויו של יריב.

פרס יטפל רק

בהסברת פנים

שר-החץ אבא אבן הצליח להוציא ברגע האחרון נתח שמן מהשלל ששימעות פרס רצה בו. בעת שבהר' מכל האפשרויות לכהן כשר-ההסברה דווקא:

הסברת החץ תישאר בתחום שליטתו של משרד-החץ, ודא תועבר אל משרד' התעמולה שמקים פרס. גולדה נתנה על כך התחייבות מפורשת, בנאומי-ההכתרה שלה השבוע.

תחומי פעולתו של משרד-ההסברה החדש של פרס יקיפו את התחומים שהיו בשליטת מרכז-ההסברה עד כה. לישכת העיתונות הממשלתית ורשות-השידור.

כרטיסיות נסיעה בהנחה ניחן לרכוש במקומות הבאים:

הירש וילהלם, רחוב ברודצקי 14, רמת אביב.
 שרעבני, רחוב דיזנגוף 289, תל-אביב.
 משיח שלמה, דיזנגוף 280, תל-אביב.
 נואמה אהרון, רחוב הכרמל 16, תל-אביב.
 "עתיד", רחוב הגליל 5, תל-אביב, תחנה מרכזית.
 שמדורה אברהם, רחוב אלנבי 26, תל-אביב.
 קליין גיזלה, רחוב מרגולין 3, יד-אליהו, תל-אביב.
 שאול רחל, רחוב האצ"ל 67, התקווה, תל-אביב.
 בן חיים נתן, שד' קרית שלום 37, תל-אביב.
 ברקוביץ, שדרות ירושלים 7 (נגה), יפו.
 סלמן ליאון, רחוב יפת 254, יפו.
 שייער, דרך פתח-תקווה 98 (שכ' מונטיפיורי).
 מבורך שלמה, רחוב קפריסין 22, תל-אביב.
 אוטרי, שייך מוניס.
 קמחי, רחוב הצנחנים 14, גבעתיים.
 פרחי רפאל, רחוב ביאליק 21, רמת-גן.
 מורד מרדכי, רחוב ז'בוטינסקי 96, רמת-גן.
 יונה דוד, רחוב עזיאל 98, רמת יצחק.
 קרונברג יוסף, רחוב ירושלים 35, רמת יצחק.
 פישר משה, רחוב עקיבא 136, בני-ברק.
 וינטראוב חוה, רחוב עקיבא 6, בני-ברק.
 שטרן יונה, רחוב עקיבא 100, בני-ברק.
 רובינזון שמואל, רחוב חובבי ציון, פתח-תקווה.
 קופלמן, פג'ה, פתח-תקווה.
 גולד, תחנה מרכזית, פתח-תקווה.
 "דן", רחוב ארלוזורוב 17, תל-אביב.
 "דן", רחוב הגליל 3, תחנה מרכזית, תל-אביב.
 "דן", קופה בפתח-תקווה, תחנה מרכזית.

אנו עושים למען אתור מקומות מכירה נוספים

הנהלת "דן"

הופיע בהוצאת "קליטוריס"

חמשירי זימה

מאת אהרון סתיו, אריה בר

איורים: יגאל דר

הספר שכל עיתונאי ישראל מחרימים.
 להשיג בכל חנויות הספרים או באמצעות הדואר.
 שלח — 20 ל"י לת.ד. 6302 וספר יישלח לביתך.

ה פ צ ה

מרכז ודרום — "תמוז", טל. 243224, ת.ד. 6302, תל-אביב.
 חיפה והצפון — בן שלמה כלפון, הרצל 6, חיפה, טל. 668818.

חיי אישות חפשיים ללא דאגה!

עם ההמצאה
השוויונית
המשוכללת

בקשי עלון הסברה חנם
אודות שיטת C.D. אינדיקטור
הבדוקה והמקובלת כיום
בעולם כולו

C.D. אינדיקטור (ישראל) בע"מ
ת.ד. 26300 ת"א

שם:

כתובת:

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי •
 המערכת והמנהלת: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134.
 תאריך: 136 • מען מברקי: עולמטרס • "הדפוס החדש" בע"מ,
 ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקגרסה
 כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המד"ל: העולם הזה בע"מ.

זכרונות

"נמאסתם כבר עם הטיפוחות העצמיות שלכם על השכם. זה מרגיז לקרוא כל פעם את התשבחות העצמיות בנוסח 'אמרנו לכם...' או 'אתם רואים שצדקנו?' דווקא משום שזה נכון — זה מרגיז. ביום בו תודו פעם בכישלון שלכם אני מגדב בקבוק שמפאניה..." כתב לנו הקורא אבי חסיד מחולון, לפני כמה שבועות. אני חושב שהקורא חסיד יכול להכין את השמפאניה. אין לי ספק שגיליון העולם הזה מהשבוע שעבר (1905) הוא עדות חיה לכישלון ואינו צריך הסברים נוספים או התנצלות. תחילת מהשער הקדמי של הגיליון (שליטון גולדה מתפורר) דרך כתבת-השער וכלה במאמרי הפרשנות, היה גיליון זה שייך כבר לפתח-היסטוריה כאשר יצא לאור. היה זה גיליון שסתם כמעט את הגולל על שילטונה של גולדה מאיר והוריד את

המסך, וזמנית לפחות, על הקאריירה של משה דיין כשרה-ביטחון. כל הדברים ש"נאמרו בו היו טובים ויפים עד לשעה האחרונה בה הוכן הגיליון. הם הפכו לבדיחה עוד באותו לילה, כאשר התברר כי גולדה מאיר אין כל כוונות לפרוש וכי התפטרותה המעושה בישיבת צמרת מיפלגתה, ביום הראשון בשבוע שעבר, לא היתה אלא בבחינת הצגת-פריים שנועדה להכריח את מיפלגתה לכרוע ברך לפניו ולחולל אליה בתחנונים כדי שתשוב ל"שליטון". הוא הדין לגבי התפטרותו כביכול של שרה-ביטחון משה דיין, שרק חיפש את ההודמנות, ואף סייע ביצירתה, כדי לחזור מהר אל הסוס לפני שזה יברח לו. אני מודה: נפלנו הפעם בפח. עשינו את השגיאה הגורלית והפעם, בניגוד לכל הפעמים הקודמות, הערכנו משום מה שהם כנים. נטינו להאמין להם. וכך משכו אותנו באף אל המלכדות שמבחינה עיתון-נאית היתה אחד הכישלונות הגדולים של העולם הזה אי-פעם.

עוד ביום שני בערב, הלילה של סגירת הגיליון, היה נטוש ויכוח חריף במערכת. כמה מאיתנו היו משוכנעים שזהו זה: גולדה גמרה את הקאריירה. אחרים הציעו להיוותר ממסקנות חפזות. חילוקי-הדעות גברו כשהגענו לנסח את כותרת השער. תחילה התפתחו להדפיס את השער, ש"הוכן עוד לפני שלושה שבועות לגיליון 1903, שלא הודפס ושהוצג במדור זה לפני שבועיים כשהוא נושא את הכותרת: 'סוף-סוף, גולדה מאיר מתפטר'. נמנענו מהדפסת שער זה נוכח תביעתם של אלה מאנשי המערכת לניסוח דוגמת: 'מישחק-פזורים של גולדה מאיר. לבסוף התקבלה פשרה. ניסחנו כותרת מסתייגת ובלתי מחייבת: 'שיל-טון גולדה מתפורר'.

אבל גם כך הסתבר כי הגזמנו וחגגנו בטרם עת. המליחמה בגולדה ובשילטון המנדט שלה לא הסתיימה.

השר דן ונתן אישור

אני בטוח שזקוקים רבים יהיה זה גיליון של הפתעות.
כי הטענה השנייה, שאנו מרבים לשמוע, אחרי הטענה, "תפסיקו להתפאר בציד-תחכם..." היא, "מתי תכתבו כבר פעם מילה טובה על משה דיין?"
טוב, אז גם זה קורה השבוע.
את תמונות ישיבת חברי רפי' במרכז מיפלגת העבודה שפורסמו בשבוע שעבר (צבא הפרטי של דיין), צילם צלם המערכת אלכס ברונובסקי. הוא היה צלם העי-תונות היחיד שנשאר בישיבה כמעט מתחילתה ועד לסופה בשעה שתיים אחר חצות הלילה.

בפתחת הישיבה שנערכה בבית מיפלגת העבודה בתל-אביב, ניסו סדרנים ושומרי-ראש למנוע מהצלמים להיכנס לישיבה. רק מאוחר יותר הותר להם להיכנס, "לחמש דקות בלבד" לאלה, לצלם מיספר תמונות ולהסתלק. אלכס שכח את והוראה ויחד עם עוד כמה צלמי-עיתונות נשאר מעבר לחמש דקות לישיבה.
כעבור כשעתיים, כאשר הסתבר לאחד הסדרנים, כי אלכס מייצג את מערכת העולם הזה וכי הוא היחיד שעוד נותר באלם אחרי ששאר הצלמים הסתלקו, ביקש ממנו באדיבות לסיים את תפקידו ולהסתלק. אלכס ניסה לבקש רשות להישאר בישיבה עד תומה. הוא פנה אל בסי מליכרית של מזכ"ל המישה של מיפלגת-העבודה מטעם חטיבת רפי', משה נצר. היא רמזה לו שעליה לבקש רשות ממש דיין לכך. כעבור דקה היא פנתה אל דיין וזה התיר אישית לצלם העולם הזה להישאר בישיבה עד תומה. לא רק זאת. אלכס נצמד קרוב אל דיין, צילם את הבעות ותגובותיו לאורך כל הישיבה, כשחייך, זעם, פיתק או התלהב. הוא צילם אותו בשיתות השלפון הפרטית שניהל עם אשתו, שעה שקיבל פתקים סודיים מחבריו וקרע אותם לגזרים (ראה תמונה) ושעה שנימנם והשתעמם.

לא שהתנהגות זו היתה מנוגדת לטיבעו של דיין. אבל לזכותו של דיין יש לומר שהוא לא התרגש ולא חרג ממינהגו גם פשהית ברור לו שהצלם הפעם הוא איש העולם הזה.

נוות ללא אבל

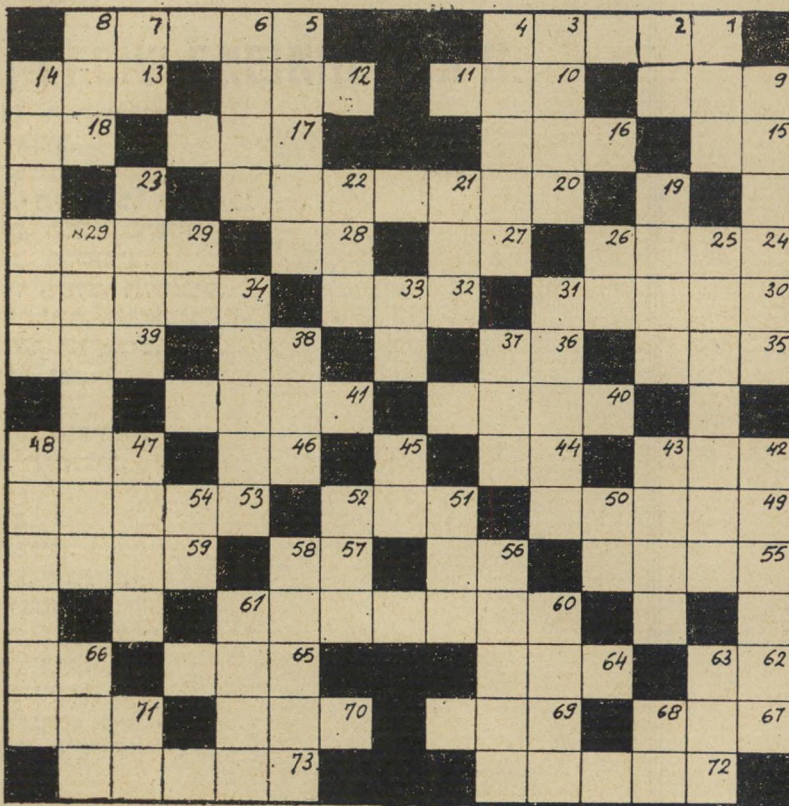
אחרי כל הנאמר לעיל, יכולה להתקבל הרגשה שזהו גיליון של הכאה-פומבית-על-חטא. כדי להוציא את הטעם המריר הזה מהפה, בראו ותראו עוד פעם איך, למרות הכל, שוב צדקנו.

אני מתכוון לעניין שבתוך-הרכב. בזמנו, כאשר אושרה תקנה זו בכנסת השביעית באחת מיישיבותיה האחרונות, היה אורי אבנרי הח"כ היחיד שיצא בגלוי נגד החוק, למרות שאז היה זה מאד בלתי פופולארי ואנטי-לאומי. אבנרי בכנסת והעולם הזה בדפוס, היו בין הבודדים שטענו כי החוק מיותר, לא יביא לחיסכון בולק ויכביד לעומת זאת את הקשיים בתחבורה הציבורית.

לפני שבועיים, בדיון שנערך בכנסת, חזרו כמעט כל המשתתפים בוויכוח על טענותיו של אבנרי חודשיים וחצי קודם לכן. ביניהם היו כאלה שבשעתו תמכו בשבתון. השבוע מת שבתון הרכב מיתת נשיקה. איש, כולל אלה שהגנו עליו בשעתו בחירוף נפש, לא התאבל עליו.

1906

השבוע העולם הזה

מורי, (73) במאי תיאטרון ישראלי, מ'יים ב' תיאטרון חיפה.

מאונך:

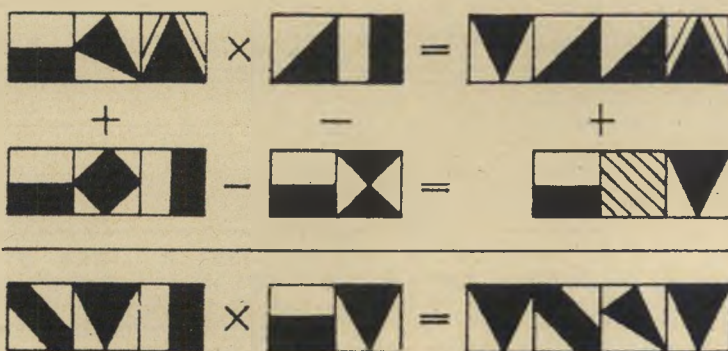
(1) הארי (2) אבר בגוף; (3) ה'נש מוסלמי, בערבית "ואקף". (4) תקוה. (5) אמרגן ישראלי. (6) שחקנית ישראלית, י'ה (ש"מ). (7) חלק ממין מסויים. (8) תפא (9) אחות של איבסן. (10) מחזה המוצ'י. (11) הבימה (12) מרכז העסקים של עיר גרו'לה. (13) זכות ההתנגדות. (14) פאר. (15) קער, צלחת. (16) דמות גשית באחד מן זוות וקספיר. (17) מילת זיכרון. (18) סימן מוס קאלי. (19) במאי ישראלי צעיר (ש"מ). (20) מבקר קול-לנוע ישו לי ידוע. (21) כינוי (22) כינוי לאלוהים הרחמן. (23) התעופפה, טסו. (24) קנה דעת. (25) מר ה' המוצג ב"קאמרי". (26) קיבלו תשובה. (27) פי-החיה. (28) שם של רביו מוסיקאלי בתיאטרון ישראלי. (29) אות קריאה של שמחה או תענוג, לפי המידרש. (30) מכינוי אלוהי ישראל. (31) סימן. (32) עיסה, בצק. (33) פעולת הכריתה בשניניים. (34) ספר שומרים עתיק. (35) אופנה שהיתה מקובלת החורף. (36) מותר לו. (37) החלק החד בסכין. (38) גווש.

מאונך:

(1) תיאטרון ישראלי. (2) ביטוי שפירושו "קטילה" במובן של ביקורת תיאטרון. (3) פיקוד הורכה (ר"ת). (4) צופן. (5) גורל. (6) מישכן, דירה. (7) בלבד. (8) צריך להיות בראש. (9) מחלה. (10) נדכא, עשוק. (11) במאי תיאטרון ישראלי (ש"מ). (12) שחקן ישראלי המצליח באוסטריה. (13) תיסה על צידה. (14) מיכל בדי. (15) בקיא במישה. (16) כינוי לאיש זקן ונכבד. (17) קנה הבלוי. (18) עה. (19) נאספו למקום אחד. (20) שמו הפרטי של ראש עיריית ירושלים. (21) ענף. (22) רטוב. (23) שליה. (24) שחקן ישראלי (ש"מ). (25) מופיע כיום ב"הבימה". (26) ציה. (27) רכוש. (28) אנקול. (29) שופט. (30) זאק אפשר לכי טוב גם כך. (31) תרגול צעיר. (32) פתח. (33) לוא לא. (34) עומד בראש הליגה להגנה יהודית. (35) כלי חרס לנוולים. (36) חול לחיות. (37) כוכב בעל זנב. (38) שחקנית ישראלית, מופיעה ב"השושנה-המקועקעת". (39) מילת שלילה. (40) במאי 42 מאונך. (41) שומן, שומניות. (42) כינוי לסרסור ב"אירמה המתוקה". (43) משוא, טל. (44) רו. (45) הי הישג הגדול ביותר. (46) אשפת החיצים. (47) במאי תיאטרון ישראלי, ביום בעיקר ב"קא

חשבון 1906

זהו יחיד חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש למצוא אילו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

תכנית חסכון עממית רווחית ביותר.

בתכנית יתרון 4000 הנך יכול
להפקיד עד 6,000 ל"י
וליהנות מכל ההטבות שבתכנית:

מענק של 10% (עד 600 ל"י)

החסכון בתוספת המענק נושאים
רבית מצטברת
הפרשי הצמדה
הכל פטור ממס.

אם ברצונך לקבל לביתך עלון
הסברה, מלא גא תלוש זה.

לכבוד

ח. ד. 396

חלי-אביב 61000

אודה לכם אם תואילו לשלוח אלי את
עלון ההסברה לתוכנית "יתרון 4000"
לפי הכתובת:
שם:

הכתובת:

טלפון:

פרטים מלאים בכל אחד מ- 190 סניפי

בנק דיסקונט לישראל בנק בוקלים דיסקונט

מכתבים

הנשמה

והשמן

מה קרה וקורה לאנשים במדינה הזאת?
האם מכרו את נישמתם לשטן בגלל אינ?
טרסים מיפגלתיים?

י.ב.א., רמת-גן

מתי התחילה

השחיתות בצה"ל?

כל מי שחושב שהשחיתות בצה"ל התחילה רק בשנים האחרונות, עם פרשות כמו הבידה בלישכת אלוף אחד (העולם הזה 1893) והוצאת ספר כיבוש הכותל של האלוף השני על חשבון צה"ל (העולם הזה 1897), אינו אלא טועה לגמרי.

בשבילי, אישית, התחילה להתגלות המגפה הזו הרבה זמן לפני כן — ליתר דיוק, באחד מימי חורף של 1956/7, עת היה לי הכבוד להיות בשירות-חובה באחד ממחנות צה"ל במרכז הארץ.

אני זוכר עדיין את כל התמונה במ"לואה, כיצד הופיע ביום בהיר אחד, בסביבות ארבע אחרי-צהריים, למרבה הפתעתם של כל חיילי הבסיס, הי"רמטכ"ל בכבודו ובעצמו, מלווה בי"פמלייה שלמה, כאשר מפקד הבסיס מוכן ומזומן לעזור לו בכל הדרוש. אותו רמטכ"ל הגיע במכוניתו לראש הגיבעה שבמרכז המחנה, הוציא במהירות אתיחפירה ותתחיל לחפור במרץ לא-רגיל, כשמאות חיילים וקצינים מסתכלים בתדהמה ולא מבינים מה קורה לגד עיניהם.

אני חושב שלא צריכים הרבה לנחש שהמדובר ברב-אלוף המפורסם ביותר בעולם, משה דיין, שכבר בימים ההם התחיל לגלות ברבים את שיגעונותיו הארכיאולוגיים, ועוד יותר, את כישרונויותו המזהירים לצפצף על החוק והסדר בצה"ל ובמדינה.

כך התחילה, לפחות בגלוי ולאור היום, להתפשט מגיפת השחיתות בי"צה"ל, והיא נמשכת מאז בשקט, או עם קצת סקנדלים, אבל בטוח ללא כל ספק.

יוזרר דרורי, גבעתיים

הכסא

והדבק

"הם רוצים את הכסא." זה ביטוי עממי הנשמע לעיתים קרובות בקרב החמון. בביטוי זה יש משהו מהאמת המרה. 25 שנה דבוקים ישבניהם לכסא, ולא יקומו ממנו לתקופה הקצרה ביותר. לא קל להם הדבר לקום ולהושב במקומם אנשים צעירים ומוכשרים מהם.

אלה מנהיגים ששאפתם שילטון, יוקרה ופירוטמת זולה, בלי כל התחשבות בהמוני האזרחים. הם התרחקו מזמן מן העם. הם שכחו כל דרך-ארץ ומידות יפות הראויות למנהיגים בכל מדינה נאורה. הם אינם מוכנים להפסיד בכבוד.

יואב חסר, בני-ברק

ניצול

לרעה

|"העולם הזה" 1905, "שלוש נקודות", מכתב למערכת.

ברצוני להבהיר שהמכתב שפורסם בי"גליונכם האחרון, מכתב החתום כביכול בשמי, ושאליו צורר פה תמונתי, לא נכר תב על-ידי ואין לי כל קשר לדברים הנאמרים בו.

נעשה כאן ניצול לרעה של השם וה"תצלום, על-ידי אלי מוני, למטרה הידועה רק לו.

דני שניאור, תל-אביב
● הקורא שניאור בא למערכת, הציג דרכון הכולל את

שניאור

מ-1.4.74 השמוש בחגורת הבטיחות
חובה על הנהג והנוסעים לידו

הם יודעים...
רק עם החגורה *
הנסיעה בטוחה

חגור גם אתה חגורה בכל נסיעה

משרד התחבורה • המועצה הלאומית למניעת תאונות

בעיות ולבטים בחיי המין

מ א ת

חז"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

24 שעות צלום!

בעזרת מכשיר בזק אלקטרוני (החל מ-85 ל"י)

* מבחר גדול של מקרנות ומסרטות.

* מבחר גדול של מצלמות זולות לנוער ולחיילי מילואים בשדה.

* הגדלות גלויה (9/13) שחור-לבן — 45 אגורות!

צלומי מספורט — בן-רגע !!

פוטו-ברנד

חיפה, רחוב החלום 31

אצל גולדה על הדשא

מתקצבת חבורה של אנשים צעירים, צנחנים, ונדמה לך שאוטרסו עומדים להפוך את המדינה ולשנות את פרצופה. סקרנות. אני מתקרב. מאזין, ואחרי כמה דקות מצטער שלא נולדתי חרש. כן, הצנחנים, שבאו ממערב לתעלה, הגיעו. הם מול הכנסת על הדשא. במקום מאות או אלפים, הגיעו כמה עשרות. ממה ששמעתי, אני מגיע למסקנה שהם מזמינים את ספיר לחרבן להם על הראש. מעלים דרישה לזכויות לחיילים משוחררים. טיפול נאות במישפחות נפגעים. אריק שרון מגיע. האווירה המישפחתית צפה על פני הדשא. התברר, שישבו עד כה בצד, והעדיפו לפטפט ולהשתוף, מתקרבים לשמוע דברי אלהים. אפשר לסכם את הדבריו בשלוש מילים: "חבריה, זה נחמד". אצלי המילה נחמד מעוררת אסוציאציות על הסבתא שבצמרת. מאיר פעיל, בטון דומה, יותר מעשי, אומר ושמה שעושים בפורום הזה זה טוב, מחליף כמה בדיחות עם שרון.

משוכים לדבר, מעלים רעיונות. תכל'ס — אין, הולכים על בית-החרושת אוניברסל, שפיטר חייל מילואים, דורשים שוב מילוי התחבובות על תנאים חומריים שהובטחו. אנשים צעירים שמציעים עצמם למכירה. מיהוה כבר אמר שאחרי המלחמה מאבדים את הביצים, וזה כולל את הצנחנים הנחמדים שעל הדשא. פותחים ללכת על דברים גדולים. שוכחים שהעסק מסריח מלמעלה, שהעם איבד את איכות-החיים בעזרתו האדיבה של המזשטר. מוטי אשכנזי עומד בצד, מחבר רק כשפונים אליו. חברים סתמיים. עושה רושם שגם הוא לא מבין לאן הם רצים. יוסי לנדאו מזהיר שגם את הפנתרים קנו בכסף, שזה לא העיקר, שיש דברים יותר ערכיים עליהם צריך להילחם. גומרים עליו מייד. הולכים ביחד לכנסת. מטרתה אין. העיקר להיכנס. מחפשים תשומת-לב. ממי? הכנסת ריקה. הלכתי בהרגשה שהכל נגמז כבר בתחילתו. הלוואי שאני משקר!

יוסי חזון, ירושלים

דיין, פרס וגולדוטר על שערי "העולם הזה" הרבה צבע

התמונה שפורסמה, שצולמה לפני חמש שנים.

כסף משוחרר,

לא יוחזר!

אני מקווה כי בהצלבה על דיין, הש- תמשתם בהרבה צבע והצתם בחזקה על מכבש מכות-הדפוס, מכיוון שבאחד מן המיקרים הקודמים, השתחרר האובייקט וחזר אל הכיסא.

יצחק שביב, נתניה

● ההצלבה הראשונה של שער העולם הזה (1075), היתה ב-1958, אחרי מאבק ארוך במפקד המיטרה דאז יחזקאל סהר שסולק ממשרתו בעקבות הרשעתו בדין. ההצלבה על גולדוטר פורסמה ב-1964 (העולם הזה 1417), והיא מתייחסת להפ- סו בבחירות בארצות-הברית. ההצלבה על פרס פורסמה ב-1965 (העולם הזה 1446), כאשר הוא נאלץ להת- פטר מתפקידו כסגן שר הביטחון, עם פי- לוג רפי ממפא"י. פרס חזר לממשלה אח- רי שרפי צורפה אליה.

פרופסור אינשטיין

במישרדי-המיסחר

זה הופך להיות ברור מיום ליום שיש

הדואר הצבאי של

העולם הזה

סליחה, טעות בדובון

עלי לציון ולאמת את דברי קצין-אספקה ראשי, שאכן נופקו לנו מהאפסנאות הפריי- טים הבאים: בגדי-עבודה, נשק, חגור ומחסניות. לגבי הציוד המשמש למלחמה בקור, המצב שונה: הסכום פרטי, הסירים פריי- טיים, שני תנורי-החימום פרטיים, הכפפות תרומת כיתן דמונה, הנרות לתאורה — פרטיים, המיטות — תרומתו הנדיבה של הצבא הסורי. השבוע קיבלנו דובונים. למחרת הם נלקחו מאיתנו, בטענה שהיתה טעות ב- חלוקה, והם היו מיועדים ליחידה אחרת. יש לי הרושם שגם התקופה הארוכה שאנו משרתים בצפון הקר, היא טעות. מר"ש לאיש לייבוביץ, צה"ל

דעתו של חייל

ברצוני להודות על העיתון המגיע אלי מדי שבוע. אני נהנה בעיקר מהכתבות הפוליטיות,

הצילו!

שומה שריק, צה"ל

בצירוף חיוך מתנצל של הנהג. לך תכעס עליו. למחרת מתייצב אצלי האפסנאי עם זוג בגדי-עבודה חדשים לגמרי, מוסווים ב- סמרטוט ישן, וברור שאינו שוכח לשאול אם גמרתי כבר לקרוא את העולם הזה. את ארוחת-הצהריים מקבל אני בדרך- כלל מאחרי הקלעים, כשהיא כוללת סטייק או שניצל דפוק מכל הלב — וכמובן בצירוף תזכורת שלא אשכח להעביר ל- טבחיים את העולם הזה.

השק"ם פתוח עבורי גם בשבת, והי- שק"מסט אפילו מוכר לי את הטוויסט במחיר הישן שלפני ההעלאה. בשבוע שעבר נקראתי בדחיפות לבונקר המפקדה, ונאמר לי שתורי לצאת הביתה הוקדם משום מה. הרס"ר הציגו והקשות

וביחוד ממדור תשקיף. לעומת זאת, אינני שבע-רצון מהכתבות הבאות להציג אנשים שנקלעו למצבים קשים, עקב טעויות שלהם או כתוצאה מתנאי הסביבה, כגיבורי דרמות שנקלעו למצבם באשמת המיטשר בארץ. אריה יהלומי, ד"צ 2032

חיי העולם הזה

משרת אני ביחידת שירותים קידמיים, המרוחקת מיחידת-האם שלה עשרות ק"י לומטרים, והנמצאת אי-שם בלב הדיונות בסיני.

ביום בו אמור העולם הזה להגיע, יש משום מה מתנדבים רבים להביא דואר, ותמיד מגיע אלי העיתון ללא מעטפה,

היושבים בחשכה, על כל פנים בעיני של דובר מישרד-המסחר-והתעשייה. יוסף שריק, תל-אביב

משנה יום,

משנה מזל

אתם חוזרים וטוענים כי הוצאת העולם הזה לאור ביום השלישי בשבוע גורמת לכם מדי פעם אי-מזל. כאילו לאשר זאת, אמנם החמצתם השבוע את חזרת גולדה ודיין לממשלה.

אני מציע לכם הצעה פשוטה: תתחילו להוציא את השבועון ביום החמישי בשבוע. גיל דגני, גבעתיים

● זה לא יעזור. גולדה ודיין יזינו גם את המאורעות שלהם לאותו מועד.

לא שכת. כמובן, להזכיר לי שלפני שאצא הביתה לא אשכח להשאיר לו את השבועון. לך ותסביר לאשתי מדוע אינני מביא הביתה בחופשות את העולם הזה! צבי אבי אבי, צה"ל

תגובות עתודאים

אנו, קבוצת סטודנטים הלומדים ומשרי- תים בצה"ל במסגרת העתודה האקדמאית, מבקשים להגיב על מכתבו של סגן אהוד וייצמן (העולם הזה 1900): במכתבו מתריע סגן וייצמן על עיוות, כביכול, בגיוס אנשי העתודה האקדמאית. ובכן, כנראה שהכותב, אותו מכיר חלקנו אישית מלימודיו בטכניון, לא טרח להת- עדכן בנושא, כיוון שאם היה עושה כך, היה מגלה כי כל העתודאים בעלי פרופיל קרבי, גויסו עם פרוץ המלחמה או מייד אחריה, וחלק מהם נטל חלק בקרבות ואף היו מיספר נפגעים. כיום עדיין עוסקים אותם עתודאים ב- פעילות מיבצעית בגזרות שונות ובתפקי- דים יותר רציניים מתפקידי שמירה, אותם מיעד לנו סגן וייצמן המלומד, ואיש מתוכנו עדיין לא התבשר על שיחרורנו. טוראי עמירם דגן, ד"צ 1347

פינת השידוכים

אבקשכם לפרסם שאני מעוניין להכיר בחורה שחורת-שיער, גובה 170—165 ס"מ, במידות 90—60—90. שטחי ההתעניינות הם, לפי הסדר: אהבה חופשית, טיולים, פסיכולוגיה, גנטיקה והעיקר לעשות חיים כל הזמן. רק אחת שתשלח תמונה (כל הגוף) תיענה.

רצוי שתכתוב בעברית או אנגלית, אך עדיף צרפתית.

סמל אדוארד רסן, ד"צ 2153 חייל מעוניין להתכתב ולהכיר בנות חיפאיות בגיל 17—20. המעוניינות יפנו לת"ד 2441, חיפה, ואנא צרפו תמונה. ראובן, צה"ל

תמרורים

נחוג . יום-הולדתו ה-45 של הר
 פרופסור לפיסיקה בטכניון **גרעון גילת**,
 שהשתלם בצ'וקריבר קנדה, ובמעבדות
 איי-בי-אם בסאן-חוזה ארצות-הברית, כתב
 30 פירסומים מדעיים בינלאומיים.

נחוג . יום-הולדתה ה-50 של הר
 רקדנית **נועה אשכנזי**, בתו של ראש
 ממשלת ישראל ל-
 שעבר, שיצרה אסי-
 כולת-ריקוד חדשה
 והמציאה כתב ביני-
 לאומי לכוריאוגר-
 פיה.

אשכנזי

נחוג . יום-
 הולדתו ה-51 של
 הממונה הראשי על
 יחסי-עבודה במיש-
 רדי-העבודה, עורך-
 הדין **גרעון בן-**
ישראל. ח"כ לש-
 עבר, היה מזכיר
 מועצת פועלי באר-
 שבע ומזכיר מחוז הנגב מטעם מפא"י,
 מרצה ליחסי-עבודה באוניברסיטאות ירו-
 שלים ותל-אביב, איש רפ"י שעליו אמר
 יעקב-שימשון שפירא, בנאום מפורסם,
 שהוא "ניאורפאשיסט".

נחוג . יום-הולדתה ה-57 של רות
 דיין, שנולדה במרחביה, בת מישיפתת
 שווארץ המיוחסת, היתה בין השנים 1934-
 1948 תושבת נהלל, עברה בין השנים
 1950-1953 קורס מיוחד לאריגה בקרפטס
 לונדון, מנהלת מ-
 1954 את משכית,
 נשיאת האגודה ל-
 הבנה בין יהודים ור-
 ערבים ברית בני
 שם, נשיאת חוג
 ידידות בית-החולים
 על-שם שיבא בתל-
 השומר, חברה במור
 עצה לעידוד השכי-
 לה גבוהה בקרב
 העדה הדרוזית.

דיין

נחוג . יום-
 הולדתו ה-63 של
 יו"ר הנהלת התנועה
 למען ארץ-ישראל השלמה ועורך זאת
 הארץ, **צבי שילוח**, שהוא חבר הנהלת
 הליכוד, היה בעבר חבר מרכז מפא"י, חבר
 מזכירות רפ"י, חבר מרכז מיפלגת העבודה
 וכגן ראש עיריית הרצליה, ערך בשנים
 1948-1953 את העיתון היומי הכושל של
 מפא"י, הדור, עורך כיום את הביטאון
 דבר השילטון המקומי.

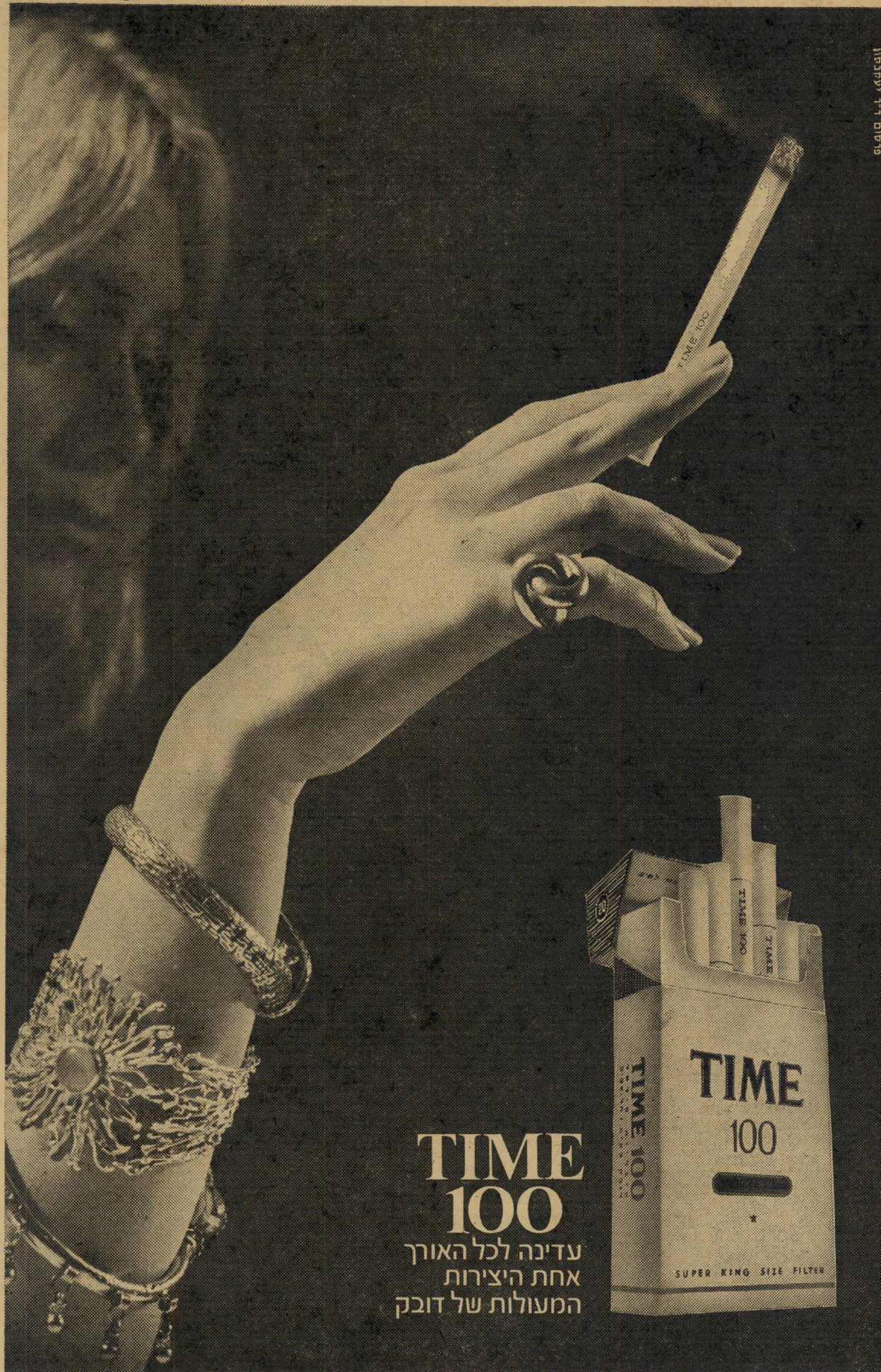
נבחר . ליו"ר החדש של אגודת
 הסטודנטים באוניברסיטת תל-אביב, במקו-
 מו של יצחק ("טולי") סגל שסיים את
 תקופת כהונתו, **יצחק אבני** (24), סטוד-
 דנט שנה ג' בבית-הספר לרפואה.

עומדים להינשא . כוכבת
 שנות ה-40 וה-50 **אוה גארדנר** (51),
 שהיתה נשואה בזמנו לשחקן מיקי רוני,
 למנצח הג'ז ארטי שו ולפרנק סינטרה,
 והזמר הכושי-אמריקאי **פרד דייוויס** (21),
 השניים נפגשו לראשונה לפני חצי שנה,
 במסיבה בביתה של ואיו גאבור.

נפטרו . בירושלים, מהתקף-לב, ב-
 גיל 64, מנהל מפעל הביבליוגרפיה של
 מפריות האוניברסיטה העברית, **נפתלי**
בן-מנחם, שעלה לארץ ב-1935 מטרוסיל-
 וונגה, עמד ב-10 השנים האחרונות בראש
 הצוות השוקד על הכנת פירסום הרשימה
 הכוללת של הכתבים העיבריים שנדפסו
 אייפצם, פירסם ספרים בתחום מיקצועי,
 התפרסם עוד בנעוריו כשעסק בעריכת
 רשימת כיתבי-היד העיבריים הנמצאים ב-
 ספריית הוותיקן.

נפטרה . בגיל 69, עורכת-הדין
תהילה מטמון, מייסדת הליגה לזכויות
 נשים בישראל, שנולדה בגליציה, היתה
 פעילה בתנועת-נוער ציונית בעיר לבוב,
 שם למדה מישפטים, עלתה לארץ ב-1933,
 נישאה ב-1934 לד"ר אברהם מטמון-כהן,
 המדריך הראשון בשאלות מין בארץ ובנו
 של יהודה לייב מטמון-כהן מייסד גימנסיה
 הרצליה, היתה פעילה בהגנה, בוועד למען
 החייל היהודי במלחמת-העולם השנייה,
 בהנהלת ברית בינלאומית לנשים, באירגון
 הנשים האקדמאיות בישראל וחברת בית
 הדין העליון של הסתדרות עורכי-הדין,
 יסדה וערכה את הבטאון האשה במדינה.

פרסום ד"ר יעקב

TIME 100
 עדינה לכל האורך
 אחת היצירות
 המעולות של דובק

סמיירת לחי!

מעוטי כלשהו במערכה זו. אמנם, בעצם קיומן הן עזרו לגולדה מאיר למנוע את הקמת "ממשלת-החירום" — אך האם יש באמת הבדל גדול בין ממשלת גולדה-דיין-גלילי לבין ממשלת גולדה-דיין-בגין? האם היה בגין יכול לחבל במאמצי-השלום של קיסניג'ר יותר מאשר גולדה-דיין? האם היה רימלט יכול לנהל מדיניות סוציאלית גרועה מזו של ספיר-ברלב? האם חל שינוי כלשהו במדיניות ממשלת-גולדה אחרי שגח"ל פרש ממנה ב־1970?

גולדה לא התנגדה לממשלת-חירום מפני שהיא רוצה לנהל מדיניות אחרת. היא פשוט לא רצתה בממשלה שמפלגתה תהיה בה במיעוט. לשם כך היתה מוכנה להיעזר אפילו ברק"ח. אך לגבי טיבה של הממשלה ש־קמה — אם מותר לדבר על "טיב" — לא מילאו הסיעות הקטנות תפקיד כלשהו. בשום דיון על הרכבת ממשלת-מיעוט, או אף על התמיכה בה, לא הוזכרה סיעת מוקד. היא הושארה מחוץ לתחום. הסיעה לזכויות-האזרח שימשה כדחליל בידי ספיר כדי להפחיד בו את המפד"ל, אך גם היא לא הובאה בחשבון לקראת ליציה, וממילא לא יכלה להשפיע על הרכבה ותוכנה.

יחד! יחד! יחד!

כך נוצר מצב שכל הגורמים הי־שואפים בצורה זו או אחרת לי־מישור של שלום וקידמה — נוטי־רלו לחלוטין. לא רק תסיעות שנכשלו בבחירות, כמו מר"י, ולא רק המפגעים ברחוב, כמו מוטי אשכנזי, אלא גם כל הסיעות הקטנות ש־נכנסו לכנסת, יחד עם כל אנשי הקידמה במערכת, בל"ע ובמפד"ל — יצאו לגמרי ממישור הכוחות. מחנה זה כולו מקיף, בוודאי, כרבע, ואולי אף כשליש, מן הציבור הישראלי. אילו התאחד, יכול היה להיות כוח בעל השפעה רבה. אפילו התנועות והחוגים הי־קיימים יכלו להכניס לכנסת, אילו התי־אחדו, סיעה בת 10 חברי־כנסת, שאי־אפשר היה להתעלם ממנה. כל אחד מהם דבר, נידון לחוסר־אונים טראגיים.

אם תחזור הכרה זו, תהיה זאת אולי התוצאה החיובית היחידה של ממש־לה זו. דווקא מפני שעצם הקמתה מהווה סטי־רת־לחי לכל אדם טוב הגון במדינה. היא עשויה לתת את הדחיפה הדרושה לתחיית־ו־לא־חדום של הכוחות המאוויים החיר־ביים הגנוזים בציבור הישראלי, למען הי־התחדשות והתעוררות. הלוואי.

רונת, ולהסתפק במועט. ויבלבד להיות בתוך הממשלה. בהנהגת אכיריהאסון. האם זהו המנדט שניתן ל־ה"ה בגין ורימלט?

אך מבלי התופעות המדכאות שבלטו בתקופה זו, המדכאה ביותר היתה בצד השני של המבחן. כל מחנה הקידמה והשלום, על כל דגליו ותנועותיו, פשוט נעלם. שום קול ליברלי, שום קול סוציאלי, שום קול השואף להתחדשות ולהתעוררות, לא השפיע בכל המהלכים המייגעים ש־הביאו להקמת הממשלה. כל אגף היונים במפלגת-העבודה, ש־עליו דובר כה רבות, התקפל וגדם. בכל המשאומתן, התעלמו הכל מעצם קיומו של אגף כזה כגורם שיש להתחשב בו. אליאב נשאר בודד, זר בביתו.

השנייה היתה קאריקטורה של הראשונה. במקום החרדה האמיתית, שנבעה ב־1967 ממעמקי לבו של העם, בא הניסיון המגור־חך לייצר חרדה סינסתית, באמצעות מני־גון שטיפת-המוח. ניסיון מגוחך — אך לא מצי־חיק.

כי מה משמעותה של שיבת משה דיין למשרד-הביטחון? והי מכת'מות לכל תיקוה להתחדשות צה"ל, הריסת המוראל של כל האנשים הטובים שהסיקו את המסקנה ממלחמת יום-הכיפורים והיו מוכנים לבנות את צה"ל מחדש. בעיני כל אלה, דיין הוא סמל ההסתאבות, מופת אישי לשחיתות המידות ולרדיפת-הנאות, מוקד של איני־טריגות אישיות ופיתיות, דוגמה לקלות־הדעת ולהתאבנות המחשבה. איש חדש בראש משרד-הביטחון יכול היה, בשעה זו, לתת את האות לזינוק חדש, לביעור פירות-הבאוסים וחחורת צה"ל לימי זוהרו. החזרת דיין למקום זה הוא אסון, שכולנו נשלם את מחירו.

ממשלה זו טוענת שיש לה מנדט מטעם הציבור. האמנם? האם הבוחרים, שנתנו את קו־דם המערך, התכוונו להנהגה זו? אמנם, הם הצביעו בעד רשימה שברא־שה עמדו גולדה מאיר, משה דיין ושאר פושטיהרגל. אך לא היתה להם ברירה. הי־רשימות נסגרו לפני המידחמה. הבוחרים שמעו את הקריאה להצי־ביט בעד המערך, כדי לחזק את היונים ו,לתת מנדט לשלום" ו־רשנות מבפנים".

האם הם נתנו את המנדט לממשלה של גולדה-דיין-גלילי? בוחר ל"ע — האם כל מטרם היתה להוסיף את גידעון האונר לשלישייה זו? האם תיאר לעצמו משהו מבין הבוחרים בימי המבוכה למחלת-המלחמה, ש־נתנו את קולותיהם לאחד ממרכיבי קור־אליציה זו, כי אחרי רעידת-האדמה חקום אותה הממשלה עצמה, אותה חבורה מוכה ועלובה, שהיתה צריכה לכבוש את פניה באדמה אחרי כל מה שעוללה?

האם נתקיימו הבחירות כגידי־הסידורסטר כדי לצרף לממשלה את אחרון אוזן, שחוצץ לבוחר במקום הי־107 של רשימת המע־רך?

ש־לציין את חלקה העלוב של הי־אופוזיציה במישור זה. בכל עשרה השבועות שלאחר הבחירות לא נשמעה מצד זה אף קריאה אחת לסלק מן השידטון את פושטיהרגל.

עד ליום הבחירות, רכב הליכוד על הי־סוס השחור של המחדל. הוא קפץ ממנו שניה אחת אחרי שנסגרו הקלפיות. מאז תבע, ביקש, ירש, הפציר, התחנף, זעק, והתחנן שיצרו או־תו לממשלה. איזו ממשלה? "ממשלת ליכוד לאומי". "ממשלת חיר" וס". זה יפה. זה פופולרי. זה עושה רו־שם על הרבה אנשים טובים ותמימים. המוכנים תמיד לעמוד דם כאשר מריקים את כיסיהם בשם האחדות הלאומית. אבל איזו ממשלת ליכוד היא תה צריכה לקום? איזו ממי־שלת־חירום?

ממשלה זו היא סטירת־לחי מצלצלת לכל אחד מאיתנו, לכל אדם בישראל. היא יריקה בסרצופו של כל חייל קרבי שחזר חי מן הגחניום כשכלבו זעם לוחם עז אנשי המוח־דל, וכמיהה יוקרת לשינוי מוחלט. היא דקירה בלבו של כל קצין שנדר, לי־מחרת המלחמה, להקדיש את חייו לשיקום צה"ל, לבניית ערכיו ומערכותיו מחדש. היא עלבון לכל אזרח חושב, שראה את המלחמה כמו שהיתה: אזהרה אחרונה למדינה לשים קץ להסתאבות ולהידרדרות. והי ממשלת החוצפה. הוסר־הבושה משמש זה דגל. הציניות חוגגת בה את ניצחונה.

ממשלה זו היא ברית של פושטי־רגל, הדבוקים מאונס, כשהם שואפים איש את רעהו אך עוקים זה לזה. בראשה עומדת האשה הרתי־האסונות, שהיתה צריכה לפרוע ברח־זיר כל אחד מ־2500 הקברים, לבקש סליחה מכל אחד מהם. תחת זאת היא נואמת בגאווה עות־מצה, ומכריזה בפה מלא שהיא וממשלתה לא טעו מעולם. לא שגו אף באחד ממעש־הן וממחדליהן, שטיפסותיהן חיו נכונות. מה אפשר להגיד על אשה זו, העומדת מול נשיא המדינה, דע־ני מאות אלפי צופי הטלוויזיה, ומציגה כסיפוק עיראי את "ממי־שלת החרדה" — רשימה של כל פושטיהרגל, אחד לאחר, איש־איש במקום שבו כבר חספיק לג־רום למורכ האסונות למדינה?

עידם לא נתקבלה ממשלה חדשה בישראל בתגובה כה אחידה של בון, כמו ממשלה זו. הקמת כל ממשלה מלווה אצלנו בק־טטות אישיות, במריבות על כיסאות, בי־מקח־ומכר של עקרונות, כאילו היו דגים בשוק הכרמל. זה מבחיל במיקצת, אבל זה לא נורא. גם ההצגה הדתית, שכללה את מחול־השדים סביב, "מיהו יהודי", הקומדיה של הרבנות הראשית והסטרטיפי־האנטי־אירוטי של עסקנות המפד"ל — לא חרגה מגבולות גועל־הנפש הרגיל. התופעה החדשה, המייחרת ממשלה זו, היא הניסיון השפ־ליצור פאניקה ביטחונית, כלב מאות אלפי אבות ואימות, כדי לספק הסוואה לתימוניהם העלוי־בים ש־עסקנים כושלים.

אחרי פשעיה של חבורה זו ביום הכי־פורים, ניצל חדרות ביטחוניות למטרות פרטיות הוא חטא שלא־יכופר. מתוך חששא חזה נורדה הממש־לה, הוא הקיבוע מראש את דמותה המוסרית. הוא מסמך את נקודת־השפ־שאליה כבר הגיעה החירי־דרות. מכאן היא תמשיך — כלפי־מטה.

נמיון לפברק פאניקה, שנחקל בי־חומה של זילול ולעז מצד הציבור, היה דרוש כדי לכסות את מעורמו של אדם מוכה־פחד ואובד־עצות. כידי אדם זה הופקר עתה ביטי־חון המדינה, ונמסרו חיי בניה. דיין החליט שלא להצטרף לממשלה, מפני שפחד מפני יעד־האגרנט. הוא חזר בו כבוש־תפנים, מפני שנפל עליו פחד גדול עוד יותר — שמא יבוא מלכומו שרי־ביטחון מוסמך, יעיל ופופולרי, יצחק רבין, וישלול ממנו לצמיתות את השליטה על מערכת־הביטחון. ב־1967 התפאר משה דיין שמאה אלף חיילים מצריים הכניסוהו למשרד־הביט־חון. ב־1974 הוא ניסה לרכב לשם על גבי מאה אלף חיילים סוריים, אולם המהדורה

ה סיעות הקטנות שמחוץ למערך ולל"ע לא הצליחו למלא תפקיד מש־

האזרח נקדע

בין חגיגות פורים לשמות החלקים —

ולא ידע אם

דבכות או דשמות

„אני בא מהצבא, לפני כמה שעות, אפילו לא הספקתי להוריד את המדים — והנה, כאן יש מסיבות וחגיגות, כאילו הכל פשוט וחלק ושושן דבר לא קרה. „אסור שיהיה כך, אי-אפשר, ואם יחכו קצת עם החגיגות, יקרה משהו!“

היו אלה דבריו המרים של יצחק סלון מן, 25, עדיין חייל מילואים, סטודנט לכלכלה שנה שנייה. „בכלל“, הוסיף יצחק בכאב, „שום דבר לא משנה במדינה הזאת. תראה את אלה שחוגגים כאן. מחד — לים, לא מחדלים, מתים, לא מתים — הכל נורמלי, הכל כרגיל.“

הזוכרים מול השוכחים. יצחק היה אחד מעשרות סטודנטים שנאספו ביום הרשישי האחרון מול מועדון הסטודנטים בר מיון, באוניברסיטת תל-אביב.

על השביל המרוצף המוליך אל המועדון המואר, העליון, פסעו מאות חוגגי הפורים המחופשים והצוהלים. הם העיפו מבטים חטופים בכרזות שנישאו בידי המפגינים, השפילו עיניהם או משכו בכתפיהם, ור המשיכו בדרכם, היישר אל אולם-הריקור דים.

„צאו מהאדישות!“ „כבר שכתתם?“ „מחר רשימת נופלים והיום מסיבת פור רים?“ ועקו הכרזות שנישאו בידי המפגינים. אלה ניצבו במקומם וירו מבטי-זעם בחוגגים הלא-איכפתיים.

היה זה מעמד עצוב ומטריד, שבכל אוניברסיטה אחרת בעולם, באותם תנאים, היה מביא מייד להתנגשות חריפה בין שני סלגי הסטודנטים העומדים זה מול זה. אולם הפעם, כבפעמים רבות אחרות,

בין הסטודנטים משני צידי השביל. הר פרופסור ניגש אל המפגינים וקרא את הכתוב בכרזותיהם, בקול. הוא נד בראשו בהסכמה.

„יש הרבה צדק בדבריהם של המפגינים,“ אמר. „אילו נערכה החגיגה בבית פרטי, זה היה שונה. אבל באוניברסיטה? כשדבר כזה נערך במוסד רישמי, ולמעשה בהכרה מלאה של הממונים, זה בלתי-ניסבל. „אמנם,“ סיכם הפרופסור, „החיים ממש — כים וחייבים להימשך, אבל קיום מסיבה כזו אינו המשכת החיים הנורמליים, בייחוד לא באוניברסיטה שרבים מתלמידיה ומוריה נפלו. צריך היה לפחות לכבד את כאבן של המיטשחות השכולות.“

גם מנחם, הסטודנט המזוקן, הרוח החיה בהפגנה, הגיב בחריפות ובזעם. כל שעת הפגנה צעק, התוכה, אך לא יצא מכליו. „זהי רק דעתי,“ אמר, „אינני כועס על האנשים שהחליטו לחגוג. אני רק

מפגינים וחוגגים באוניברסיטת תל-אביב
כבר שכתתם?

מבקש מהם להיזכר מעט, לנסות לצאת מהבור העמוק, מהחושך. חייבים לזכור את חגיגת פורים הזו. היום, פעם אחת, צריך לוותר על החגיגות. כדי שבעוד כמה שנים, כשישאלו מה עשית פורים תשלך, תגיד: „לא עשיתי כלום. זה היה יום שחור.“ לחזור אל הנורמלי — כן, אבל האם החיים שהיו קודם היו נורמליים? האם התוצאה היתה נורמלית?

„אין לי שום דבר נגד אותם אנשים שמביטים על הכרזות ואחרי-כך נכנסים לרקוד,“ אמר מנחם. „אני רק לא מבין אותם. שינסו לחשוב, ואז יבינו מה הם עושים.“

צריך לשכוח. בכניסה לאולם-הריקור דים עומדים שני זוגות. הם חלפו על-פני (המשך בעמוד 16)

באה לידי ביטוי במלוא חריפותה דווקא אדישותם של הסטודנטים הישראליים, ש אפילו נושא כאוב כמו זה לא הצליח לנעמם מתרדמתם.

הוויכוחים שהתעוררו בכל-זאת, פה-ושם, גורעו גם הם, בעודם באינם.

„אנחנו לא מבקשים מהאנשים להישאר בבית ולהתאבל על הדברים שקרו, ואמר מוטי ברקמן, ממארגני ההפגנה מול מועדון בר מיון החוגג, „אנחנו רק מבקשים לעורר את הציבור שלנו. אין לנו הצעות לשינוי. כל מה שאנחנו רוצים לעשות זה לנסות להעיר את הישנים. ישנים פה כבר יותר מדי זמן.“

יום שחור. כאשר עבר במקום פרופסור אהרון בודנהיימר, ראש המחלקה הפסיכיאטרית בבית-החולים תל-השומר, הושלך הס

היום בו התחרט דיין: חיים גבתי מכהק,

מודיעיני כדי לעורר פאניקה בציבור ולי נפה תחושת חרדה מפני אסון העלול לי התרגש על מדינת-ישראל אם לא יחזור משה דיין מיד להיות שר-הביטחון. יש לחזור לא אל הלילה בו נפל הפור תוך דקות ספורות, אלא כמה ימים קודם לכן, ליום השבת, ה-2 במרס 1974.

באותו יום אירעו שני מאורעות חשודים בים הראויים לציון.

בתל-אביב התכנס כנס חברי רפ"י בו הסתבר כי שר-הביטחון משה דיין עומד על דעתו, בניגוד להפצרות חבריו, שלא להצטרף כשר-הביטחון לממשלה הבאה. ואילו בדמשק נפרד מזכיר המדינה ה-

ב שעות הבוקר של יום-הכיפורים הרגשתי שהולך משה... נזכר הי שבוע חייל מילואים. „לא חשבתי שהר לכת מלחמה, אבל הבנתי שיש כוננות וגיוס. לא קראו לי ולא רמזו לי שום דבר. אבל לקחתי את המדים והתרמיל והלכתי ליחידת המילואים שלי. עכשיו, אחרי מה שקרה השבוע, אני כבר לא בטוח אם אעשה זאת. בפעם הבאה שתהיה מתיחות אחכה עד שיקראו לי... אולי זה סתם טריק של הממשלה...“

„אם הם לא מתביישים לנצל משבר ביטחוני כדי לחזור לשלטון,“ אמר חייל מילואים אחר, „אז מה מונע בעדם לי-

הפשע הגדול ביותר של ההנהגה
הוא, שגם כאשר קיימת סכנת
מלחמה חדשה - אין הציבור
וגם לא החיילים - מאמינים להם

אמריקאי, הד"ר הנרי קסינג'ר מנשיא סוריה תאסא אסאד, אחרי שיום קודם לכן, ביום שישי הביא אליו את הצעות ישראל לגבי הפרדת הכוחות ברמת-הגולן. קסינג'ר הגיע ביום שישי לדמשק, אחרי ביקור קצר בישראל, בו הביא עימו את רשימת השבויים הישראליים המוחזקים בסוריה. קסינג'ר הצליח להביא לי-ישראל את הרשימה אחרי ששיכנע את הסורים כי מסירת הרשימה היא ויתור סורי שיביא בעקבותיו ויתורים ישראליים. הנה, כשחזר קסינג'ר לדמשק, הוא לא הביא עימו כל ויתור ישראלי במחירה. הרעיונות הישראליים לגבי הפרדת הכוחות בחזית רמת-הגולן הסתירו לקי-סינג'ר עוד לפני שהגיע לדמשק, כי הפער בין עמדות הסורים הישראליים הוא כה גדול עד שאינו יכול אפילו להיות בסיס למשאומות. לשם כך סיכם קסינג'ר כי המשאומות ינהל בשלבים בנייר-ורק בסוף החודש בין נציגי ישראל וסוריה.

אסאד דחה בפומבי מכל וכל את רע-יונות ישראל שהביא לו קסינג'ר. לדעת משקיפים זרים שדמשק הוא ראה בהם הונאה מצד ישראל, שהבטיחה לו, באמצעות קסינג'ר, ויתורים תמורת רשימת השבויים. קסינג'ר אומנם הצליח לשכנע את אסאד כי הויתורים הישראליים יבואו במועד מאוחר יותר, אולם הדבר לא שו-נה את תחושת ההנהגה הסורית כי הולכה שולל.

צור להבא משבר ביטחוני חמור כדי להישרא בשילטון? „היו אלה שתי דיעות אופייניות שנש-מצו השבוע ושביטאו את תחושת הצי-בור לנוכח צורת הרכבתה של ממשלתה החדשה של גולדה מאיר, על רקע הידי-עות בדבר החמרת המתיחות בכנול עם סוריה.“

לעצם העניין אין זה משנה כלל באי-מיה היו הידיעות על כוננתם של הי סורים לפתוח השבוע במלחמה חדשה מזוינת או מסוברקות. לא חשוב גם מה היה מקורן. עצם העובדה שרובו הי גדול של הציבור בישראל היה בטוח הי שבוע כי המשבר הביטחוני בגבול הצפון המצא על-ידי הממשלה כדי להצדיק את החלטתם של השרים משה דיין ושמעון פרס לחזור בהם מפרישתם מהממשלה הי מיועדת, די היה בה כדי להעיד מה יעצום הוא פער האמינות שנפער בין אורהי המדינה לבין הממשלה.

מה שאירע השבוע, היה השלב החמור ביותר של הפקעת נושאי הביטחון בי מדינת-ישראל לצרכים פוליטיים צרים ואנוכיים בצורה הצינית ביותר שרק ניי תן להעלותה על הדעת. גל בדיחות הוועה שפקד השבוע את ישראל בעקבות קהות החרשים הכללית של ההנהגה המזדקנת, יכול היה להצביע על מה שעשתה הנהגה זו השבוע לעם.

אמרה אחת העדינות שבבדיחות זוועה אלה:

מה ההבדל בין מדינת-ישראל לבין בית משוגעים?

בבית-משוגעים ההנהלה לפחות נורמא-לית!

לא מסתכנים
בהערכה

כ די נתח וזחבין מה בדיוק אירע בשבוע האחרון, וכיצד נוצל מידע

משה דיין אדיש, חיים ברילב נדהם, בכנס החרטה של מפלגת העבודה

של גולדה במשרה עבורם את התפוררות המפלגה ושילטונם.

● אצל הד"ר הנרי קסינג'ר, שהיה בדרכו מהמזרח התיכון לגרמניה המערבית, עם כל ממלייתו. לגבי קסינג'ר ביישורה הסתלקותה של גולדה והאפשרות שהיא לא תהיה עוד ראש-ממשלה בישראל, את כישלון כל מאמצי לתיווך ולהשכנת שלום במזרח-התיכון. מאחר שכל יוקרתו של קסינג'ר מונחת ברגע על הקלף המזרח-תיכוני, הוא לא יכול להרשות לעצמו את מה שהיה צפוי עם הסתלקותה של גולדה: לא הליכה לבחירות חדשות בישראל ולא הקמת ממשלת חירום לאומית.

קסינג'ר עצמו אומנם שמר על שתי קה בנושא זה, אולם כל קורא עיתונים שיעיין בעיתוני יום ב' ו'ג' בשבוע שעבר, ימצא בהם שפע של ידיעות והצהרות מפי עוזריו הקרובים של קסינג'ר ואנשי משרד-החוץ האמריקאי. כולם התבטאו ב"נוסח אחד": "פרישת גולדה ודיין היא אסון... הקמת ממשלת חירום תגרס לפי צוץ המשא-ומתן עם דמשק". והנה, באורח פלא, 48 שעות אחרי ש-האמריקאים הביעו את חרדתם ממשבר הקמת הממשלה בישראל, באו על פתרון כל הבעיות שבה הפחידו אותם: גולדה חזרה אל ראשות הממשלה ומשה דיין אל משרד-הביטחון, בדיוק כמו שרצה וקיווה הד"ר הנרי קסינג'ר.

דיין פחד

מרבין

הראמה הגדולה, שהפכה לטראגדי קומדיה, התחוללה ביום השלישי ב"שבוע שעבר, בעת שבת-לאיב התכנס כנס ההכאה-על-חטא של מפלגת-העבודה, שנועד לכרוע ברך בפני גולדה מאיר ל"בקש את סליחתה ולהתחנן בפניה למלוך (המשך בעמוד 24)

ומתן להפרדת הכוחות תנאים עקשניים. ישראל דרשה או שטחים תמורת שטחים, תבעה מהמצרים לפנות שטחים בגדה ה"מזרחית, תמורת פינוי הגדה המערבית. רק בעקבות סכנת התלקחות האש, התרככו עמדותיה של ישראל והיא הסכימה להפ"רת הכוחות כפי שבוצעה עתה. על כל פנים, זאת היתה ההערכה כש"הגיעו הידיעות הראשונות על כוננות התקפה בצבא הסורי, הפעם ננקטו אומ"גם כל האמצעים כדי לקדם אפשרות של פתיחת מלחמה, אולם ההנחה היתה כי הסורים מתכוונים ליעדים מדיניים ולא צבאיים באקט הצבאי שביצעו. אפשר לומר בביטחון מוחלט שהידיעות

הכיפורים אין האחראים לנושאי ההערכה נוטלים עוד כל סיכון, הרי כל ידיעה כזו מדליקה מייד את האור האדום הדרוש במקומות הנכונים. אולם מה שאירע בישראל בעקבות כ"ש שלון ההערכה המודיעינית במלחמת יום-הכיפורים מזכיר את חלם. הכישלון לא הביא לשיפור אמצעי ההערכה, או להקמת מכשירי בדיקה ואימות. הוא רק גרם לכך שכל ידיעה מעוררת תגובה מבלי להסתכן עוד בהערכה בכלל. למרות שלא היתה כל סיבה הגיונית לכך שהסורים יפתחו במלחמה בשבוע שעבר, שתוצאותיה ברורות להם עתה כימעט מראש, הרי נימוק זה של

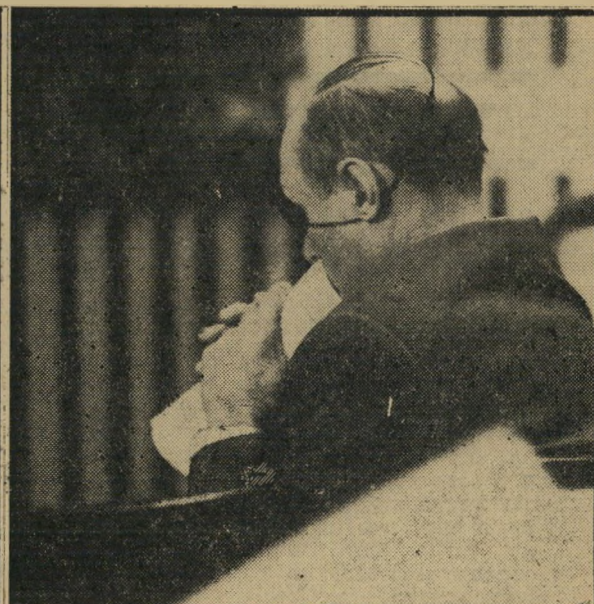
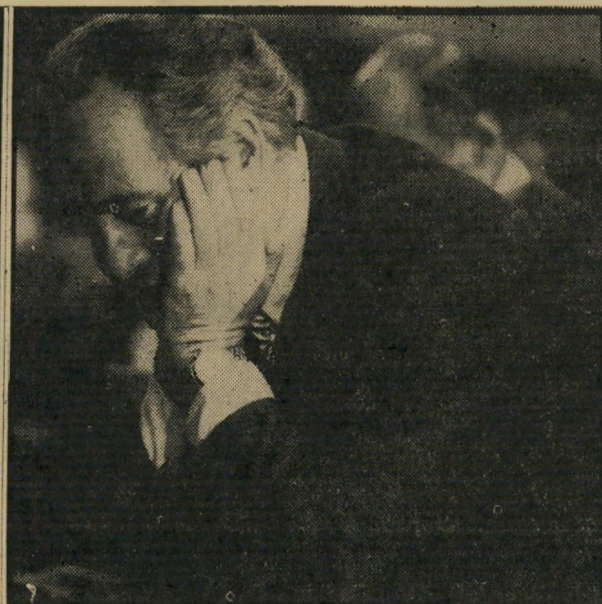
נכנסו למצב כוננות. החלו לזרום לישראל ידיעות בצינורות שונים, לפיהם הוכרזה בצבא הסורי כור נגות תקיפה. פירושה של כוננות כזו היא שהצבא הסורי, הערוך ממילא בכל עוצמתו על קו הפסקת-האש, יהיה מוכן ל"הפעיל את תוכניות ההתקפה שלו תוך פרק זמן מינימאלי. לא היו אלה ידיעות מפתיעות או בלתי שיגרניות. ידיעות מסוג זה היו ברשות ישראל גם בחודשים שקדמו למלחמת יום-הכיפורים, הן לגבי החזית המצרית והן לגבי החזית הסורית. ידיעות דומות,

ברודי אנש

שזרמו מתחילת השבוע שעבר לישראל, ממקורות עצמאיים, לא הועלמו מעיניו של שר-הביטחון משה דיין. למרות זאת, לא היה בהם כדי לשכנעו לחזור בו מ"החלטתו לפרוש ממישרד-הביטחון. בינתיים אירע עוד משהו. ביום ראשון בלילה, הודיעה גולדה מאיר על הסתלקותה מכוונתה להרכיב את הממשלה ה"באה. הודעתה המפתיעה של גולדה, ש"הביאה להרגשת רווחה והקלה בציבור ה"ישראלי, גרמה לדאגה חמורה בקרב שני גורמים: ● בין עסקני מפלגתה שהסתלקותה

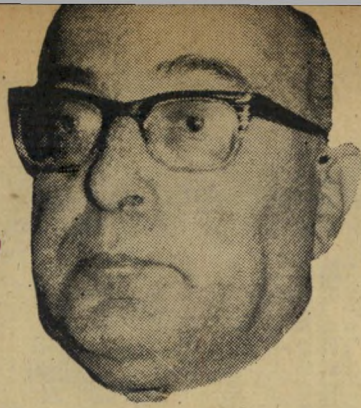
העדר היגיון, אינו מהווה שיקול כלל כש"מדובר בסורים. המומחים גורסים כי לסורי יש היגיון משלהם, ומה שאינו נראה הגיוני אינו חייב להיות גורם בשיקוליהם. להכרות כוננות התקיפה בצבא הסורי, יכולה היתה להיות, לפי ההערכה, מטרה מוגדרת ומכוונת מאוד: להשיג, תוך איום של חידוש הקרבות, מטרות מדיניות מ"ישראל. לעיני הסורים עמדה הדוגמא המצרית. זה נראה כמו פרה-היסטוריה, אבל גם לפני שהוכרזה כוננות התקיפה בצבא ה"מצרי בדצמבר 1973, הציגה ישראל במשא-

בעיקר לגבי המצרים, הגיעו לא אחת, גם אחרי מלחמת יום-הכיפורים, ובעיקר ב"חודש דצמבר 1973, כאשר הצבא המצרי כולו היה במערך תקיפה והתלקחות ה"מלחמה מחדש היתה צפויה בכל רגע. למרות זאת, באף אחד מהמקרים הקודמים, אחרי יום-הכיפורים, לא נופתה בה"לת מלחמה בישראל. העיתונים אומנם פירסמו ידיעות מודאגות. אבל צה"ל נכנס למצב כוננות כדי לבלום כל מיתקפה אפ"שרית. כל ידיעה מודיעינית מסוג זה מחייבת הכרות כוננות בהתאם להערכת סבירותה ומהימנותה. מאחר שמאז יום-

דיין, פרס ויגאל אלון, בישיבת מרכז העבודה, ביום בו נודע על המצב בצפון

לכבוד אר, ירושלים

בטלפון בביתי ואת הוצאות הרכב הפרטי שלי בסכום המסתכם בעוד 600 ל"י בחודש.

תשלומי

חובה

אז למה שלא אהיה מאושר, אם כל מה שנשאר לי הוא להמתין לגיל הפנסיה

אני אורח מאושר. אני יודע שזה לא באופנה להודות בכך היום, ובכל זאת אני חוזר ומודה: אני אורח מאושר. אינני יודע אם הסטאטיסטיקה תמצא עוד הרבה כמוני במדינה. אין לי בעיות. אין לי

1. רד בתקציב של עשרות מיליארדים ואתה צריך זכוכית מגדלת כדי לעסוק בתקציב חודשי של משפחה המסתכם באלפיים לירות ומשהו. ובכל זאת נחוצה לי הפעם עזרתך כדי לבחון את התקציב המשפחתי שלי. משהו בו, כך אני מרגיש, אינו בסדר. עשיתי ודאי איזו טעות והכללתי בו הוצאות מיותרות, בזבזניות ובלתי חיוניות. אתה מוכרח לסייע לי למצוא אותן. אז ברשותך, אדוני השר, בוא נגיש ביחד אל תקציב-המשפחה שלי.
2. ניכוי לקרן פנסיה ותגמולים
3. ניכוי לביטוח-לאומי
4. מס רכוש
5. מיסי עיריה
6. אגרת רדיו וטלוויזיה
7. אגרת-רישוי נהיגה לי ולאשתי
8. מיסי בית והשתתפות

צריך לדמות את

מס ההכנסה!

1. בהחזקת הבנין
2. ביטוח הדירה
3. תשלום עבור אספקת גז
4. תשלום עבור חשמל
5. תשלום עבור מים
6. תשלום למים חמים
7. ביטוח אביוזרי חשמל בדירה
8. תשלום לקופת-חולים

לשלושה חלקים עיקריים: צרכי-סוד, ביז'ים ומותרות. הבה ניגש קודם לבחון את ההוצאות התודשיות שלי לצרכי-סוד, שבלעדיהם אין כיום קיום למשפחה. אלה הם תשלומי החובה, שאי-אפשר בלעדיהם.

ולהתגאות בעובדה שאינני אורח ממוצע? ובכל זאת, ככל שמתקרב הראשון בי אפריל, מועד תחילת שנת התקציב החדשה, מתחיל החשש לכרסם בליבי. זהו החשש שמא לא אוכל, החל מתאריך זה, למלא את חובות האורח שלי למדינה. אני יודע, אדוני שרי-האוצר, שאתה מוסיף

טענות. אין לי שאיפות מוגזמות. אני מקבל את הכל באהבה ובטוב שהכל היה עד עכשיו בסדר, ומה שקורה עכשיו הוא גם כן בסדר. יש לי רק מעט ספקות לגבי מה שיקרה בעתיד.

אני בן 41, נשוי + 4. יש לי דירה, אוטו, טלפון, טלוויזיה ומכונת-כביסה. אין לי חובות. אין לי משכנתא. אין לי גם מניות או חסכונות ולכן אין לי דאגות. אני לא צריך שום דבר יותר ממה שיש לי. יש לי הכל. אני לא רוצה לקנות שום דבר ולא להעלות, חס וחלילה, את רמת-החיים שלי.

כדי מה שאני רוצה הוא, שיאספו שרו לי להמשיך להיות אורח נאמן ונשגב בימון את המיסים. ואני חושש מאוד שהחל מהאחר באפי ריי לא יכדיכך אובד לעשות זאת.

אני לא אורח ממוצע, בהחלט. המשכורת שלי, למשל, היא הרבה מעל הממוצע. אני משתכר 2500 ל"י לחודש ברוטו והרבה מהחברים שלי מקנאים בי על כך. גם המשכורת נטו שאני מקבל ליד היא הרבה מעל להכנסה הממוצעת של משפחה בישראל.

מנכים לי במקור מס-הכנסה בסך 440 ל"י בלבד לחודש בתוספת של 99.16 ל"י מילווה-ביטחון ו-99.16 ל"י מילווה-מילחמה. סך-הכל מנכים לי מיסים ומילווות בסך 638.32 ל"י לחודש. לפי החשבון הזה הייתי

..אין לי יומרות

התרגלנו לחיות

צריך לקבל ליד 1861.68 ל"י לחודש. אבל אני מקבל הרבה יותר.

בתור אב לארבעה ילדים ויוצא-צבא, אני מקבל מדי חודש תוספות למשכורת מהביטוח-הלאומי. עבור שני הילדים הראשונים אני מקבל סך של 92 ל"י לחודש ממעבידי, ועבור שני הילדים הנוספים אני מקבל מענק מיוחד ישירות מה ביטוח-הלאומי, בסך של 154 ל"י לחודש. כך שמדי חודש יש לי תוספת הכנסה נקיה בסך של 246 ל"י. סך-הכל אני מרוויח "נקי" מדי-חודש 2107.68 ל"י. או מי אני כי אבוא להלין ולהתאונן?!

אני אורח מאושר גם מפני שאני נימנה עם אותם אורחים שמקומות-העבודה שלהם מכסים את הוצאות החזקת הרכב והטלפון שלהם. מלבד תשלום "סימלי" מצדי, משלם מקום העבודה שלי את דמי-השימוש

להאכיל את ילדי,

בצנע, בלי אוכל...

חשמלית. טלוויזיה, רדיו ומזגן-אוויר. ייתכן שאילו היית מיעץ לי, אדוני שרי האוצר, על מה מאלה אני צריך לוותר, הייתי יכול לחסוך קצת בסעיפי החשמל, המים והביטוח. אבל אינני בטוח שהיית עושה זאת. שכן, ככל שאני משלם יותר בעד החשמל, למשל, כך אני משלם יותר מיסים לממשלה. מכיוון שעל התשלום בעד אספקת החשמל, כמו שאתה ואני יודעים, מוטל היטל-ביטחון למחיר החשמל, ולא לגדול הדירה או למספר הנפשות המתגוררות בה, הרי שכלל שהמשפחה גדולה יותר היא משלמת יותר לא רק בעד ה-חשמל, אלא גם בעד הזכות ליהנות מ-מיצור-מוותרות זה. ככל שעולה מחיר ה-חשמל, עולה יחד עימו גם היטל-הביטחון הצמוד למחיר החשמל ולא לכמות הזרם.

בחסכון החשמל האחרון שקיבלתי, לי משל המסתכם בסך של 269.36 ל"י, עבור צריכת חשמל בחודשים ינואר ופברואר הי שנה (כשהעלאת מחיר החשמל היתה רק לגבי מחצית מתקופה זו, החל מה-20 בינואר 1974) מופיע תשלום עבור בול ביטחון בסך של 43.73 ל"י.

מאחר שאני מניח, שהכנסה זו חשובה מאוד לאיוון תקציב המדינה, איני חושב שהיית מיעץ לי לוותר על השימוש ב"פריג'ידר" או במכונת הכביסה בבית.

בילויים

באלף לירות

עי כשיו אנחנו מגיעים לקבוצת ה-הוצאות השניה בתקציב המשפחתי, המופיעה תחת הכותרת "בילויים", ובכן, אלו הן הוצאות המופיעות בתחום זה במאון החדשי שלי:

1. תשלום עבור ילד בגן-ילדים פרטי 125 ל"י
2. תשלום עבור ילדה בגן עירוני קדם-חובה 50 ל"י
3. תשלום עבור בת במוסד חינוכי בקיבוץ 200 ל"י
4. תשלום עבור אחזקת בן בבית-ספר תיכון פרטי 200 ל"י
5. חלקי באחזקת הרכב (דלק, תיקונים, ביטוח ורישוי) 250 ל"י
6. הוצאות תחבורה לשאר בני המשפחה 50 ל"י
7. השתתפותי באחזקת הטלפון 25 ל"י
8. עיתונים ושבועונים 35 ל"י
9. ספרים 15 ל"י
10. תרומות (ק"ל, אילנשי"ל, מגן-דודאדום, האגודה למלחמה בסרטן) 5 ל"י

סה"כ 955 ל"י

„איני מעלה כלל

כסף על מיצורכי

ונעליים לעצמי

יכול להיות שאני צריך לוותר על הרכב שברשותי ולהחזיר למשרד-הדואר את מכי שיר-הטלפון שהתקינו בדירת. אלא שאו, קרוב לוודאי, תקנן גם הכנסתי. כי במקי צועי אני זקוק לרכב צמוד, מאחר שאיני יושב במשרד אלא נע בכל שעות היום בכל חלקי הארץ. גם הטלפון משמש עבורי מכשיר-עבודה חיוני.

אולי כדאי לחסוך בהוצאות לעיתונים. אני קונה עיתון יומי אחד ליום (ידיעות אחרונות) ושבועון אחד בשבוע (העונות הזה). פעמיים בחודש אני מרשה לעצמי לקנות גם שבועון לועזי אחד (ניוהויק). אבל אם לא אקרא עיתונים, אדוני השר, אולי לא אדע כמה טוב יהיה לי החל מה-חודש הבא, ולא אשמע כל יום על ההקלות וההנחות שאתה מתכנן במסגרת-הכנסה.

אני יכול לחסוך גם בסעיף תרומות. אלא שאני שוכח שהגננת הנזון בבת שלי בגן, וזה כבר יותר מדי. מספיק שלא כללתי בתקציב את הסכומים הנדרשים בכל אחד מארבעת מוסדות-החינוך בהם מבליים ילדי עבור חגיגות, מסיבות, מתנות למורים ולטוילים. את זה אני לא משלם בכלל ולא איכפת לי שילדי לא ישתתפו במסיבות ולא ייצאו לטיולים.

נכון שזה קצת מופרז מצדדי לשלוח בן בגיל שלוש לגן-ילדים פרטי, כשעוד שלוש שנים הוא יוכל ללמוד בגן עירוני במיסגרת חוק חינוך חובה חינוכי. אבל תאמיני לי אדוני השר, זה לא יחסוך הוצי

אות. אם הילד הזה יישאר בבית, אז הנזק שהוא יגרום יהיה בסכום הרבה יותר גדול.

איך לבזבז

בלי קמצנות

עי ד עתה כבר הוצאו ממשכורת-הנטו שלי 1671 ל"י. את שארית הסכום — ועל כך אני מכה על חטא — אני נוהג לבזבז מדי חודש על מותרות. הפעם אני מרגיש צורך להסביר כל הוצאה והוצאה בנפרד, כדי להתנצל ולהתוודות כיצד נתפסתי להרגל ההוצאה.

1. תרומות — 10 ל"י לחודש. למרות שאני חבר קופ"ח אני חייב לשלם תשלום נוסף בסך לירה אחת על כל תרומה שרושם הרופא לאחד מששת בני המשפחה בחודש. מלבד זאת יש תרומות שאני חייב לשלם את מחצית מחירן או את מחירן המלא, מכיוון שאינן נכללות בקטלוג ה-תרומות של קופ"ח.

2. מספרה — 10 ל"י לחודש. כל אחד מבני המשפחה מסתפר אחת לחצי-שנה. ניסיתי לחסוך ולדלג על התיס-פורת של הבן הגדול, אבל אז זרק אותו המנהל מבית-הספר.

3. רופא-שיניים — 100 ל"י. אני יודע שסעיף זה אינו קיים לא עבור קופת-חולים ולא עבור מסגרת-הכנסה. שאינו מכיר כלל בקיומו של מוסד כמו רופא-

8. דואר — 4 ל"י. למישלוח מכתבים לקרובי משפחה בחו"ל או מיברקים לשמחות מישפחתיות, כדי לחסוך בהוצאות למתנות.

סך כל ההוצאות למותרות — 242 ל"י. וכך הגענו בתקציב הכולל להוצאות בסך 1913 ל"י, מה שמתיר בידי מדי חודש הכנסה פנויה בסך של 194.68 ל"י.

למזלי הגדול אני אדם חסכן מטבעי. הצלחתי להגיע לחיסכון מירבי בהוצאות למזון לבני-משפחתי: אין לי שום יומרות להאכיל את ילדי או לאכול בעצמי. משום כך לא תתמרמרת כלל בגלל עליית מחירי המזון האחרונה. היא לא פגעה בי, שכן אנחנו לא אוכלים בכלל. אני יודע שכל הוצאה על רכישת זוג נעליים לאחד מארבעת ילדי או איזו שמלה לאשת, ולוא רק פעם בשנה, היא ביזבז משווע ופוגעת במשק המדינה הנמצאת במצב מילחמה.

אין לי שום שאיפות בבלות, לטייל, לר-אות סרט קולנוע פעם בשנה, לארח אורחים בביתי או לשבת עם ידידים בבית-קפה. אשתי אף פעם אינה צריכה עזרה בבית. היא מסתדרת יפה גם מבלי שתקפה עוזרת פעם בחודש עבור עבודות-הניקיון ה-שחורות.

אנחנו פשוט למדנו להיות בצינעה, חיי חיסכון. בניגוד לרוב הגדול של הציבור אין לנו שום דרישות ושום הוצאות על אוכל, הלבשה, בילויים או אירוח. לכן אני יכול לרכוש מדי חודש, בסכום של 194.68 ל"י מילווה-מילחמה-מרוצן.

כמו שאמרתי לך, אני אדם מאושר. והנה, אדוני השר, שמחתי לקרוא שהחל מהאחד בחודש נכנסת לתוקפה הריפורמה במסגרת-הכנסה וגם אני אזכה

להקלות-מס מקיפות. מילווה-הביטחון יביר טל. שיעורי מסגרת-הכנסה יפחתו ויהיה בידי הרבה יותר כסף כדי לרכוש מילווה-מילחמה-מרוצן.

לא נותנים

לשלם מיסים!

י שבתי לבדוק את העניין והנה, ראו איזה פלא:

החל מהאחד באפריל לא אצטרך לשלם עוד מילווה-ביטחון בסך של 99.16 ל"י לחודש. לעומת זאת אשלם מסגרת-הכנסה כי סכום של 486.5 ל"י לחודש. כלומר, החל מאפריל אשלם בסך הכל פחות מילווה ומיסים בסכום כולל של 52.66 ל"י.

זה היה יכול להיות נחמד מאוד, לולא כמה תוספות שוליות, עליהן נודע לי דרך-אגב.

מסתבר שתקרת התשלומים לביטוח-

הלאומי תעלה, החל מהאחד באפריל, מ-סכום של 1500 ל"י עד לסכום של 2700 ל"י. במקום 57 ל"י לחודש אשלם 95 ל"י. הקיצבה בשיעור של 246 ל"י לחודש שאני מקבל עבור ארבעה ילדים מהביטוח הי לאומי תהיה חייבת במסגרת-הכנסה בשיעור של 48%, וכך אקבל רק 127.92 ל"י ל-חודש.

אחרי כל אלה תהיה הכנסתי הנקייה כי חודש אפריל קטנה ב-103 ל"י מבחודש מארס: 1947.26 ל"י במקום 2050.68, אחרי ניכוי הביטוח-הלאומי.

לא רק זאת, אלא נוכח כוונת האוצר המוצהרת לחייב במס את תשלומי ההוצאות שאני מקבל עבור אחזקת רכב וטלפון, אהיה חייב במס בשיעור של 48% על הכנסה נוספת של 600 ל"י בחודש — מס בסכום של 288 ל"י. יישארו לי ביד 1659.26 ל"י, כ-250 ל"י פחות ממה שדרוש לי, בלי לאכול פרוסת לחם אחת או לתת לילדי לשותות כוס חלב אחת.

אדוני השר: באיזה סכום ארכוש מילווה-מלחמה-מרוצן?

במה אשלם את מסגרת-הכנסה? במה אשלם את מחיר המים שיעלה בי 33%?

במה אשלם את המיסים העירוניים שיעלו ב-50%?

אולי זה מצחיק, אבל אני באמת מודאג. אני מבין שאוכל לא צריך, ואין צורך גם לקנות בגדים חדשים או לבקר בקול-נוע. אבל איך אתה רוצה שאגן על זכותי לשלם מיסים?

כולם

מרמים

אני יודע שהשעה היא שעת-חירום. אני מבין שאני וילדי חייבים לשלם את מחיר המילחמה. אני מכיר בכך שאנו עם במצור והמשק נמצא במצוקה. אין לי ספק שמצבנו הביטחוני חמור מאוד — עובדה, היה צורך להגדיל את מיספר ה-שרים בממשלה.

אבל למרות כל זאת אדוני הי

על דעתי לבזבז

מותרות כמו בגדים

ולבני מישפחתי...

שר, נראה שזאת תהיה לי ברי-רה. כדי שאוכל לשלם את המי-סים שלי, לפרוע חובות לחברת החשמל, לבצע המכבסה או לזנות של הבן שלי, אני אהיה נאדך לרמות את מסגרת-הכנסה.

זה אולי לא מוסרי, אבל האוצר ומסגרת-הכנסה מרמים אותי, אז למה שאני לא ארמא אותם?

תיקרת ההכנסה, לגביה חלים תשלומי הביטוח-הלאומי, עולה מ-1500 ל"י ל-3000 ל"י. אפילו ההסתדרות העלתה את תיקרת המשכורת עליה יש לשלם מסגרת-הכנסה ל-1500 ל"י. רק לצרכי חישוב המס, על הוצאה בגובה תוספת-היוקר נשארת תמיד 700 ל"י. זאת לא רמאות?

בשנת-המס הבאה יגיעו התשלומים שלי, למה שמכונה בפנים "הוצאות סוציאליות" (עבור תגמולים, ריפוי וביטוח). לסכום של 3,720 ל"י (1,140 ל"י לביטוח-לאומי, 900 ל"י לקופת-חולים ו-1,680 לקופת-הגמל). אבל מסגרת-הכנסה מכיר רק בזיכוי של 25% לצרכי חישוב המס, על הוצאה בגובה מקסימלי של 1,700 ל"י לעצמאי בשנה. זאת לא רמאות?

לצרכי החישוב בלבד נקבתי בסכום של 100 ל"י בחודש לרופא-שיניים לכל המש-פחה, בתקציב המשפחתי. לי לבד עלה רופא-שיניים 3500 ל"י בשנה האחרונה. מסגרת-הכנסה לא מכיר כלל בהוצאה כזאת.

(המשך בעמוד 16)

(המשך מעמוד 15)

להם לא איכפת כאב השיניים שלי. אז זו לא רמאות?

במיסגרת מגמת משרדך לתיקון עיוור תים" בתשלומי מס ההכנסה. הוכחו על ביטול מילווה הביטחון החל מהראשון ב' אפריל הקרוב. אולם במקביל יועלו שיעורי מס ההכנסה, אם כי לא באתו שיעור כפי שהיה עד כה מילווה הביטחון. מסתבר כי לפי שיטת המיסוי החדשה שהנהיג משרדך הרי ככל שהכנסתו של אדם קטנה יותר כך יהיה שיעור עליית המס לגביו גדול יותר.

למשל: אדם שהכנסה החייבת במס שלו היתה בגובה של 2000 ל"י, היה צריך עד כה לשלם מס הכנסה בגובה של 18% בתוספת של מילווה ביטחון בשיעור 7%. סך הכל: 25%. עכשיו, אחרי ביטול מס הביטחון, הוא יהיה צריך לשלם רק מס הכנסה. השיעור החדש: 25%. כלומר: אותו שיעור מס כמו שהיה עד כה, לפני ההקלות, אלא שמעתה 7% מהמס לא ייחשבו לו עוד כמילווה ולא יוחזרו לו באחד הימים.

לעומת זאת, מי שתהיה לו בשנת המס הבאה הכנסה חייבת במס בשיעור של 40 אלף ל"י ומעלה, הרי סך הכל המס המצטבר שלו יהיה פחות מאשר מס ההכנסה ומילווה הביטחון שהיה חייב בהם עד כה. ככל שהכנסה עולה יותר כך שיעור המילווה שהפך מס קטן יותר, עד שבנקודה מסוימת, בדרגות ההכנסה הגבוהות, הנישום מתחיל לשלם מס הכנסה פחות מאשר קודם.

אני מפחד

מרמה

אני מכיר, אדוני שרהאוצר, בעל-פה. את כל הטענות שתשמיע כנגדי: ● אם כל כך רע, איך זה שכל כך טוב לכולם ורמת החיים של כולם עולה? ● אם כל כך קשה לך, איך הגעת בכל זאת לדירה ומכונית פרטית משלך? ● אם אינך יכול להסתדר בהכנסה נקייה יותר מאלפיים לירות בחודש, מה צריך להגיד בעל משפחה כמוך שהכנסתו היא רק 1200 ל"י לחודש? אינני יודע את התשובות לשאלות אלה והדומות להן. שאתה וחברך זורקים לעברי תמיד כדי לייסר את מצפוני. אינני יודע מה עושים האחרים וזה גם לא מעניין אותי וכל כך. אני יודע רק מה אני עושה. אני מרמה את מס'ההכנסה. ואני מניח, שכולם, כולל אותך, עושים בדיוק כמוני.

אתה לא רוצה להגיד לי שהאמת ברצינות לרגע שאני באמת לא אוכל ולא קונה נעליים לילדי, אף על פי שאצטרך אף פעם אי-אפשר לדעת. אבל תאמיני לי — אני עושה את זה בצמצום ובחיסכון. אינני מגזים בדבר. ובכל זאת אני מוכרח לרמות את מס'ההכנסה. לא רק בקבלות פיקטיביות או בהוצאות שלא היו ולא נבראו. אלא לרמות ממך: פשוט לא להצהיר על חלק מההכנסות שלי, על תשלומים שאני מקבל "מתחת לשולחן" ועל עבודות צדדיות שאני עושה.

אינני ערשה זאת ברצון ולא בהנאה. להיפך, אני רועד מפחד ומחשש פן איתר-פס, איענש וקלוני יתגלה ברכים. אבל אין לי ברירה.

אני יודע שזה מאוד לא מוסרי לרמות את מס'ההכנסה. אני יודע שזה לא מוסרי לפגוע על-ידי העלמת מס בכורשה הביטחוני של המדינה. אבל כשניצבת בפני ה'שאלה: מה יותר לא מוסרי — לרמות את מס'ההכנסה או לא לקנות נעליים לילדי — אינני צריך להתלבט. אני חושב שאתה יודע את התשובה כמוני.

"הפרורמה במס'ההכנסה" הנוכסת ל' חוקפה בעוד שבועיים, במטרה לתקן עיוור תים ולעודד תשלום מס אמת, איננה א"א בדיוקה. כל זמן שאתה ומשרד'האוצר שלך תמשיכו לרמות אותי ולטעון כי כדי לכלכל, להלביש ולחנך ארבעה ילדים מס' פיק לי נזכיר בסכום של 3000 ל"י לשנה, או 250 ל"י לחודש, לא יהיו לי שום נקיפות מצפון על כך שאני מרמה אותכם וטוען כי אני חי. מפרנס ומקיים משפחה של שש נפשות בהכנסה של 2500 ל"י ברוטו לחודש.

כל זמן שאתה תמשיך לרמות אותי, אדוני השר, אני אחיה נאלץ להמשיך ול'רמות אותך.

שלך בנאמנות

אבנר כרמל

במדינה

(המשך מעמוד 12)

הכרזות והציוצו בהן, אך מייד מיהרו, מפחד שמא יחמיצו את השמחה. אבשלום בריינסקי, סטודנט להנדסה, לא הבין כלל מה כל הרעש הזה שמקימים סביב מסיבת פורים אחת, אפילו אם היא נערכת באוניברסיטה. "תארו לעצמכם שהייתי צריך לשבת בבית על כל מה, מה היה קורה?" אמר בשוויון-נפש. אחר פרץ בצחוק ומיהר להיכנס לתוך המועדון. גם פרידה ברקוביץ' לא הבינה מה רור צים ממנה בכלל. "אני רוקדת, כי בפורים צריך לשמוח. מה שייך דבר אחד לשני? אין שום קשר. אני רוצה לרקוד, וזהו. נכון, קרו כמה דברים, אבל עכשיו צריך לשמוח, ולרקוד, ולשכוח. "צריך לשכוח את הדברים האלה, אחרת לא נצא מזה." — דבר הסטודנט הישראלי השוכח.

ההסתדרות

הקירקס המזעזעם

הפתיחה דמתה לקירקס. אולם מאחורי ההתפרעויות והסקנדלים, התחבאה ועידה מכוימת וחסרת-יתוכן

קומץ הפנתרים השחורים צעקו: "גולדה, התפטרי!"

אנשי מוקד קראו: "בן-אהרון! בן-אהרון!"

אנשי רק"ה השתוללו כאשר נשא נציג הבוסים של האיגודים המיקצועיים האמריקאיים נאום אנטי-סובייטי קיצוני.

ואנשי הליכוד נטשו את הבמה באופן הפגנני כאשר קמו הצירים לשיר את ה' אינטרנציונל, אחרי שישבו בליינע כאשר עלו הדגלים האדומים על הבמה.

כך, באווירה של התפרעויות והפגנות, נפתח הקירקס הגדול של ועידת-ההסתדרות. אך שלא מרצון סיפקו המתפרעים רק הסוואה למארגני הוועידה ה-12 של ההסתדרות. הם עזרו להשכיח שבועידה זו נאספו גרנטאות המימסד הישראלי, כדי לחזור בפעם האלף על סיסמאות שאבד עליהן הכלח, בהעמידם פנים כאילו יש תוכן כלשהו להסתדרות שאינה עוד אלא

בן-אהרון השותק בשורה הראשונה

"בן-אהרון! בן-אהרון!"

שלושה הימנונים (התיקוה, האינטרנציונל, חחזקנה). על אחד מהימנונים אלה, האינ' טרנציונל, קיימה הוועדה המכונה של ה' וועידה שתי ישיבות מלאות, ואילו המזכיר רות דנה בו ארבע עד חמש פעמים.

לאחר-מכן הגיעו כחמישים מצירי ה' וועידה לרשות דיבור. אלף ארבע מאות וחמישים האחרים ישתתפו בהצבעות על טקסטים מוכנים של החלטות והסתייגויות, בכל נושא שבעולם, מבלי שאף לאחד מה' צירים האלה ניתנה הרשות להכניס, או לנסות להכניס, תיקון של פסיק או שגיאת-כתיב בנוסח המוכן שהובא לפניו.

מתוך כעשרים שעות הכינוס של הוועידה ה-12 של ההסתדרות הוקדשו שעתים נוספות לנאומים וטקסטים בכותרת "ישובי הספר" ובשמונה-עשרה השעות הנותרות עסקו צירי הוועידה, במשך רוב הזמן, ב'

נשיא לשעבר שזר ומזכ"ל לשעבר בקר בוז לאינטרנציונל

פנתר צועק בוועידת ההסתדרות גולדה, התפטרי!"

הורדת והרמת ידיהם להצבעה. היתה זו מכונת ההצבעה האנושית הגדולה ביותר שהופעלה אי-פעם במדינת-ישראל.

מי קורא החלטות? מה שיקרה אחרי הוועידה — יהיה המשכה המדוייק: מועצת ההסתדרות, בת 501 החברים, תכנס לשיבת-בזק ותבחר ב'167 חברי הוועד הפועל, בחברי ועדת הביקורת המרכזית ובית-הדין העליון של ההסתדרות. חברי הוועד הפועל, שאינם צריכים לפי חוקת ההסתדרות להיבחר מבין צירי הוועידה או חברי המועצה, יהיו חברי המוסד העליון של ההסתדרות, בעיני עצמם לפחות, לי-משך התקופה שתחלוף בין הוועידה הנוכחית לזו שאחריה, בעוד ארבע או חמש שנים.

התוצאה: לבחירות שהתקיימו ב'11 בי ספטמבר 1973 אין אפילו השפעה קלה שבקלות על הרכב המוסדות העתידים של ההסתדרות — יותר מזה: אין להן, ולא היתה להן, כל השפעה על החלטות הוועידה, שיכונו, כביכול, את פעולות ההסתדרות. רות בתקופה שבין הבחירות לבחירות ה' באות, התוצאה היחידה של הבחירות: קביעת יחסי הכוחות במועצת ההסתדרות, בוועד הפועל ושאר המוסדות, בהן מסכים הרוב ההסתדרותי של העבודה, המהווה רק 58 אחוזים מכלל המצביעים, לשתף את יתרת 42 האחוזים המרכיבים את שאר הסיעות בהסתדרות.

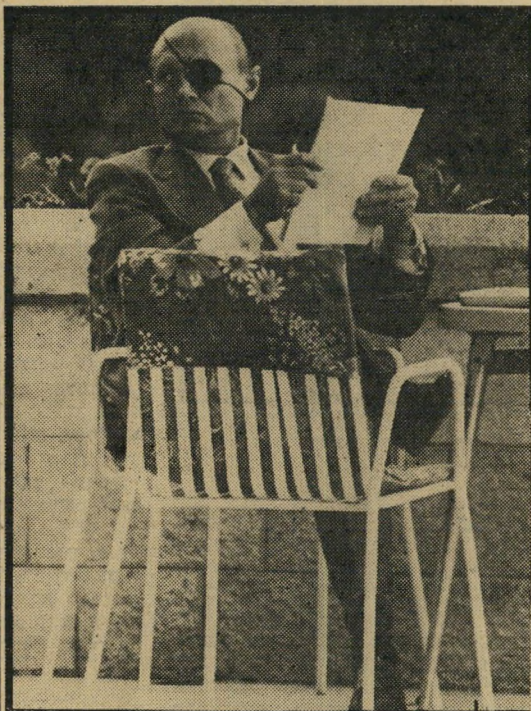
שיטת הכנת הוועידה היתה פשוטה: ה' מערך הגיש הצעות מנוסחות ברשלנות, כשרובן מועתק מהחלטות הוועידה ה-11, שאיש לא טרח לעיין בהן מאז הוחלט ונידפסו בספר עבה. הליכוד הגיש הס' תייגויות שהוגשו כבר בוועידה ה-11, כל אחד משני הצדדים ידע שלא ישכנע את הצד השני. הסיעות הקטנות רשמו את הצעותיהן, לצורך הפעלת מכונת ההצבעה בוועידה עצמה. מליאת הוועידה התכנסה בקצב רצחני, הורידה בזו אחר זו את ההס' תייגויות וכל הצעות-השינוי לנוסח הרוב.

ההצעה שהוגבהה — נפסדה. את

(המשך בעמוד 21)

המדינה עסקה במשבר המשלתי ודין עסק בהתמקחות על ספרו

איך להצליח בעסקים, להפוך

למיליונר ולהישאר באותו זמן

וכי הוא שומר להוצאת ויידנפלד וניקולסון את זכות הראשונים לרכוש את הזיכרונות שטרם נכתבו. בזכות אותה עסקה שלא יצאה אל הפועל בשנת 1967. פרט קטן: תמורת הזיכרונות, אותם מוכן דיין לכתוב תוך שנה אחת, הוא מבקש את הסכום הפעוט של חצי מיליון דולר כשכר-סופרים. ההצעה נראתה ל-ויידנפלד כסבירה. הוא היה בטוח ומשוכנע בהצלחה המיסחרית המסחררת הצפויה ל-זיכרונותיו של משה דיין. ואולם, חצי מיליון דולר (שני מיליון ומאה אלף לירות ישראליות לפי השער הרשמי) אינם סכום המקובל כתשלום שכר-סופרים אפילו ל-גדולים שבסופרי העולם, ואכן הוא לא היה מוכן להוציא סכום זה בעצמה, אבל הניח שניתן יהיה לגייס את הכסף למטרה חגיגית זו.

הוצאת ויידנפלד פנתה להוצאות הספרים הגדולות ברחבי העולם, הודי עז כי בידה האופציה לרכישת זכרונותיו של דיין, והתעניינה לדעת אם הן מעוניינות לרכוש את הזכויות להפצת ספרי-הזיכרונות בארצותיהן, תמורת מיקדמה. כמובן, בינתיים הודלף הסיפור לעיתונות ה-

גיראו או כסכום אדיר אפילו לגבי משה דיין. אולם ערך הכסף יורד משנה לשנה, ומה שניראה תחילה לדיין כעסקה כדאית הפך במהרה בעיניו לעניין שריווחיותו מפוקפקת. לא ברור מה קרה אז בדיק, אך אחרי שמאה אלף הלירות היו מונחות בבנק משך כשנה ואף נשאו ריבית יפה, החליט דיין כי אינו מעוניין לכתוב את הספר שעבורו כבר קיבל את המיקדמה. עשרת-אלפי הלירות הוחזרו לוידנפלד.

זיכרונות

למרבה במחיר

ב ינתיים חלפו שש שנים טובות. לא מה שלא רצה לעשות משה דיין, לא התביישה לעשות גולדה מאיר. עוד היא מכהנת בתפקיד ראש-הממשלה, נענתה ל-הצעה של הוצאת ויידנפלד, מכרה להוצאה את זיכרונותיה עוד קודם שהחלה כותבת את שורה אחת מהם. היא אף קיבלה מהוצאת ויידנפלד מיקדמה שמנה בסכום של 100 אלף דולר, כדי להבטיח את עתידה לעת זיקנה, כאשר יגיע היום בו

משה דיין אוהב כסף, והרבה. זוהי הסיבה שאינו מדקדק כליכך בחוקי מס-ההכנסה או בתקנות-המטבע החלות על אזרחי ה-מדינה, ובלבד שיצבור מה שיותר כסף. לשם כך הוא מוכר עתיקות בסכומים גבוהים בהרבה משוויין, על-ידי צירוף חתימתו. לשם כך הוא תובע מעיתונאים ומצלמיי-טלוויזיה זרים סכומים בעלי חמש ספרות ותמורת הזכות לצלמו או לראינו. כתוצאה מכך הפך משה דיין, החקלאי מנהל, המופיע תמיד ברישול, בהוצאה זולה פתוחת-צווארון ובהיטלמאכר לראשו, לבעליו של הון לא מבוטל. אלא שכל מה שהצליח דיין לצבור בחשבונות-הבנק קים שלו, בעיקר בשש השנים האחרונות, אינו עונה על צרכיו. דיין שואף להיות מיליונר.

החודש ניראה היה כי חלומו זה של דיין עומד על סף מימושו. אין זה מן הנמנע כי האפשרות שניתחתה בפני משה דיין להפוך למיליונר תוך שנה אחת, מילאה תפקיד מכריע בהחלטתו (ממנה חזר בו בינתיים) — הבלתי-מובנת לרבים ממעריציו — שלא להצטרף לממש-לה החדשה שתקים גולדה מאיר, ולא

וא יצא מרעתו... הוא השתגע... "ואיזה סכומים שהוא דורש! מי משלם היום סכומים כאלה?"

אלכסנדר גראל, בעליה ומנהלה של הוצאת-הספרים הצרפתית הגדולה אשט ואחד מגדולי המו"לים של אירופה, היה ניסער כולו. מה שהוציאו כימעט מעורו היה דרישה לתשלום שכר-סופרים, מה-גבוהים ביותר שנדרשו אי פעם על-ידי סופר כלשהו למפרע, עוד קודם שכתב אפילו שורה אחת של סיפור. עד כה ניראה היה כי בעל השיא בתביעות לשכר-סופרים מופרז בעולם ה-סיפרות הוא הסופר היהודי-אמריקאי נורמן (הערומוס והמחויט) מילר (51). מילר, שהכנסותיו מספריו מגיעות ל-250 אלף דולר לשנה בממוצע, עומד לגרוף כחצי מיליון דולר מהצלחת סיפורו האחרון, חרילין, על חייה של מרילין מונרו. רק לפני שבועות מיספר הגיע מילר לשיא נוסף. הוא חתם הסכם עם הוצאת ספרים אמריקאית, לפיו יקבל סכום עגול של מיליון דולר על כתיבת סאגה אודות "מישפחה מתקופת ההיסטוריה הקדומה ועד לחיים בעתיד, בעידן החלליות." זהו ה-

גם בתפקיד שר-הביטחון

ישראלית, בצורה מסולפת. פורסם כי הוציא את ויידנפלד היא שפנתה אל דיין והציעה לו כחצי-מיליון דולר תמורת זיכרונותיו, בעוד שלמעשה היה זה דיין שתבע סכום זה, ואילו הוצאת ויידנפלד וניקולסון ה-לונדונית עדיין לא הצליחה לגייס את הסכום הדרוש.

בין שאר המו"לים בעלייהשם אליהם פנ-תה הוצאת ויידנפלד, היה גם המו"ל ה-צרפתי אלכסנדר גראל, בעל הוצאת אשט. אשט היא הוצאה לשרשות אלפי קוויטקים ותחניות למימכר-ספרים בכל רחבי צרפת. צרפתית, הצלחתו המסחרית מובטחת כמעט מראש. כאשר הוצע לגראל לשלם דמי-קדימה למפרע תמורת הזכות לפרסם את זיכרונות דיין בצרפתית, כדי שויידנפלד יוכל לאסוף את הסכום הדרוש לקניית ה-זכויות הכלל-עולמיות, גילה התעניינות (המשך בעמוד 26)

תיאלץ לפרוש מכס ראש-הממשלה. איש לא שמע על כך שגולדה, שהת-עשרה לפתע בסכום של כחצי-מיליון ל"י, תרמה משהו מסכום זה למילווה-המילחמה מרצון, למשל. ייתכן שעשתה זאת, אבל אם קרה, נעשה הדבר בצינעה רבה, מבלי שלציבור ייוודע על כך. היתה זו הדוגמא האישית של גולדה מאיר, או סיבה אחרת, בלתי-ברורה; על-כליפנים, בעקבות מילחמת יום-הכיפורים הגיע גם משה דיין למסקנה שהוא רוצה למכור את זיכרונותיו. אומנם, הוא טרם התפנה לכתוב אותם, אבל ניראה כי הוא היה זקוק לכסף באופן דחוף. לכן, בעודו מכהן כשר-הביטחון, בין פגישה עם קיסין-גר לבין תכנון התעצמותו של צה"ל, מצא שר-הביטחון די זמן לעסוק גם ב-עסקיו הפרטיים. באמצעות מתווך הבכיר למר ויידנפלד, כי הוא מוכן להוציא לאור את זיכרונותיו,

לכהן עוד כשר-הביטחון. תחילתה של הפרשה עוד בשנת 1967, זמן קצר אחרי מילחמת ששת-הימים. משה דיין היה אז בשיא תהילתו ויוקרתו. הפך בעיני העולם כולו לגיבורה ומנצחה של המלחמה עליה ניתלה ברעע האחרון. היה זה המו"ל היהודי הבריטי הנודע, סר ג'ורג' ויידנפלד, מהוצאת הספרים ה-בריטית ויידנפלד וניקולסון, שהגה אז את הרעיון להוציא לאור ספר על המלחמה מאת משה דיין, בדומה לספר שכתב דיין על מיבצע-קדש ב-1956. המתווך בעיסקה בין ויידנפלד לבין משה דיין היה אז עורך מעריב אריה ("ציק") דיסנצ'יק, שהביא לדיין את הצעתו של ויידנפלד, הודיע לוידנפלד על הסכמתו של דיין, ומסר לדיין צ'ק על סכום של עשרת אלפים לירות שטרלינג (כמאה אלף ל"י), כמיקדמה על חשבון הספר שכתוב. מאה אלף הלירות שקיבל דיין כמיקדמה

סכום הגדול ביותר ששולם עד כה עבור יצירה ספרותית. למשך זמן-מה קודם שנודע על החוזה שחתם מילר, היה זה סופר ישראלי שאיים על השיא של מילר: שר-הביטחון משה דיין, שתבע סכום של חצי מיליון דולר תמורת הזכות לפרסם את זיכרונותיו. אפשר היה לספר את הפרשה כאפיזודה פיקאנטית, לולא התרחשה בעיצומו של המשבר הממשלתי בישראל, ולולא היו לה, ללא-ספק, השלכות מרחיקות-לכת על מה-לכיו של שר-הביטחון בשבועיים האחרונים.

דיין רוצה להיות מיליונר

א ין זה סוד כי אחת מחולשותיו ה-רבות של שר-הביטחון היא יחסו לכסף.

עולם אחד

ארה"ב

האם יילד?

הרצה מפעמת בליבם של אויבי הניכסון — שמא יאלץ להתפטר. אין זו שגיאת דפוס. האנשים היחידים המקורים שהנשיא ריצ'ארד ניקסון יישאר על כסאו עד גמר תקופת כהונתו, הם אויבי המפלגה הדמוקרטית, התובעים את הדחתו בקולג'קולות. ואין איש המתפלל

נפתח זה נפוח עתה ברחבי ארצות הברית, מקשט את דשיות המעילים של האזרחים, המילים ואומרות: "הדחה עם כבוד", פארוזיה על סיסמתו המפורסמת של ניקסון בעת בחירתו: "שלום עם כבוד" (בוויאט'נאם).

להתפטרותו המהירה יותר מחבריו הנאמנים, אנשי המפלגה הרפובליקאית. יש בכך הגיון פוליטי, שהוא עקום בי אמריקה ממש כמו בישראל. אם יישאר ניקסון בבית הלבן, הוא יהיה חסרי-אונים. אין לו הכוח לכפות דבר על הקונגרס. הדמוקרטים יוכלו לנאום נגד השחיתות וההסתאבות עד ליום האחרון לפני הבחירות. המועמד הדמוקרטי בבחירות הבאות — מן הסתם טד קנדי — יוכל לרכב אל הניצחון על הסוס של פרשת ווטרגייט. במיקרה זה, ימוגרו רבים מן המועמדים הרפובליקאיים בבחירות שיערכו בסוף 1974, ומועמד המפלגה הנשיאות, בעוד שנתיים וחצי, יהיה ככול בידיו וברגליו. אם יפול הנשיא לפני כן, ישתנה הכל: הנשיא החדש, ג'ראלד פורד, הוא ג'נרל כפיים, וינחיל פופולריות חדשה למפלגתו. לדמוקרטים המסוכסכים לא יהיה מה לומר בבחירות. פרשת ווטרגייט, כמו פרישת המחדל בישראל, תישכח במהרה.

רמאי מופלג

הצרה היא שכימעת איאפשר עוד להימנע מלסגור את המלכודת שבה יושב הנשיא. סתגות ווטרגייט ממשיכות לטחון, ובי הדרגה מצטברת כמות אדירה של זומר מרשיע. כל עוזרי הנשיא עומדים למישל פט, וכאשר ינסו להציל את עצמם יתחילו, ללא ספק, להרשיע את נשיאם. אולם הסכנה העיקרית אורבת לנשיא מכיוון אחר לגמרי. כל אורח אמריקאי, כמו עמיתו הישראלי, בטוח שהשילטון הוא מושחת, ואינו מתרגש יותר מדי. אפילו הפרטים הנוריים אים ביותר של פרשת ווטרגייט, המסמרים שיער, לא הביאו אותו להאמין בצורך להדיח את ניקסון. סיקרי דעת-הקהל הור כיחו שמרבית האזרחים מאמינים כי ניכסון שותף לפישיעי ווטרגייט, אך אינם רוצים

* בהן ייבחרו חברי בית-הנבחרים, שליש מחברי השניאט וחלק ממושלי הצדינות.

צים בהדחתו. גם מבחינה זו דומה, האיש הקטן" האמריקאי לעמיתו הישראלי. אולם בניגוד לישראלי, רגיש האמריקאי לעניין אחד: תשלום מיסים. והנה נסתבר שהנשיא הוא ראמי-מיסים מופלג — למרות הצהרתו המוחצת: "אני בני נוכל!" למרות שהוא מקבל את אחת המשכורות הגבוהות במדינה, וצבר רכוש של מיליוני דולארים. הוא שילם פחות מיסים מפועל מיקצועי. כדי להיפטר מן הצורך לשלם, נקט בחכסים מחוכם: הוא "מכר" למדינה את ארכיון-הניירות שלו מתקופת היותו סגן-נשיא. את המחיר הדימוני שקבע — כימעט 3 מיליון ל"י — ניכה מן המיסים שהיה חייב לשלם. תוך כדי בירור הסתבר שהנשיא רכש כמה אחוזות פרטיות רבות-ערך בנסיכות מיסתוריות, ושלקח מיליוני דולארים מן תקציב המדינה כדי להרחיב את הבניין גים, כביכול "מטעמי ביטחון" — תכסים המקובל גם אצל שריישראל, אסגם בי ממדים צנועים יותר.

דו"ח קמלני

השבוע הודיע אחד הדמוקרטים החשובים ביותר בבית-הנבחרים, וילי בור מילס, שהוא מכין פצצה. מילס, יו"ר הוועדה לענייני מיסוי, כינס את העיתונאים וסיפר להם שהוא עומד לסיים את הדו"ח על חקירת ענייני המיסים של הנשיא. הוא רמז שיהיה זה דו"ח "קטלני". כימעט בעצב הוסיף: "אני מרגיש שפירסום הדו"ח יביא את הנשיא להתפטרות". הדמוקרטים, הרוצים בהמשך כהונתו של נשיא מושחת וחסרי-אונים, היו רוצים בוודאי למנוע שואה זו. אך כיצד יוכלו לבלום את הגלגלים — בייחוד כשהגלגלים עומדים לרמוס את האיש העומד בראש המפלגה היריבה?

אתיופיה

מלך בשך ודם

סתחך ישראלי שהיו לו עסקים פורחים באדיס-אבבה, הגדיר את המישל טר האתיופי בפשטות רבה: "זהו אותו מישטר כמו בישראל, רק הפוך. הקיסר בוחר בממשלה, הממשלה בוחרת את הכנסת, הכנסת בוחרת את העם". כך זה היה — עד החדוש. ימיהוהר של היילה סלאסי, נגוס'נגוסטי (נגוש'הנוגשים — או מלך-המלכים) של אתיופיה, גור-אריה-יהודה, חלפו ללא שוב. היו שהישו את דרכו של קיסר חבש לחייו רבייה-התפוכות של דוד המלך. ההתחלה הייתה אסלה במיקצת, כמו זו של דוד המקורי. ראס (ראש — נסיך) תאפארי מאקונן נולד ב-1891. כנצר של בית-מלוכה, נינו של היילה מלכות, מלך שזע. אביו היה חייל ודיפלומט מצטיין. הוא עצמו התחנך בבית-הספר של המיס'יון הצרפתי. הוא היה בן 25, כאשר הודח משילטונו קיסר חבש, יאזו. דודתו של המודח, זא-דיטו, הומלכה כקיסרית. ראס תאפארי נתמנה לעוצר, ליורש-עצר ולראסיה-ראס. בכך רק החל מאבקו, היה עליו לנהל מלחמת-אזרחים נגד הקיסר המודח, אביו. כאשר ניצח, בקרב ליד עיירה הנושאת את השם העברי מגדלה, כלא תאפארי את קרובו הסרדני. נותר לו לספל בדודניתו.

* השפה העיקרית באתיופיה, אמהאריה, היא שפה שמית, ומלים רבות בה דומות מאד לעברית.

קיסר היילה סלאסי אריה בלי שיניים

הקיסרית. הוא כלא גם את האשה, וכאשר ב-1930, רבו השמועות כי ידו של ראס תא השאפתני היתה כבדבר. הוא המליך את עצמי כק בכך עבר השלב של הנסיך חורש-המוימות, ו שלב המנהיג הלאומי הטראגי. בסוף 1935, פלשו האיטלקים לאתיופיה, והגיעו כמה חודשים לאדיס-אבבה הבירה. הם שימו קץ לאותה של המדינה האפריקאית היחידה שלא נ מעולם בידי אימפריה זרה. היילה סלאסי נדד לאיר הופיע בפני מליאת חברי-הלאומים ב'נבה וזיעזע מצפון העולם, שעמד מנגד ולא עשה חבר לשיח הארץ האפריקאית המותקפת. היתה זו מעין פח למסע האלימות של המדינות הפאשיסטיות, ולחו האונים של יריביהן, שהגיעו לשיאם הנורא בש היהודית.

היילה סלאסי עצמו חזר לארצו בתרועת-ניצח בעזרת הצבא הבריטי, יחידות-הגרילה של צ'או

פלוגת ה

בכלל יש להופמן זיקה מזורה לתורכיה: לפני ע שנים באסר שם, בעוון הברחת נשק. לפני כן ה, לגרמניה המערבית מן המיורח הקומוניסטי, ירש כי

פלוגת-הפער של ו רובים צי

פירר הופמן בארמון שפס

גרמניה

המנהיג בעל השפס ניצב מול מעי ריציו. עיני הצעירים נוצצות בהערצה. "מי האוייב?" הוא צועק. "הבולשי" ביקים ובעלי-ההון!" צורחים הצעירים והצעירות. אין זה סרט מחיי גרמניה הנאצית, או מראשית דרכו של היטלר. זה קורה במציאות, בגרמניה של ימינו, בעיר שהיתה פעם בירת התנועה הנאצית ומולדת הוקיה-הגזע: נירנברג. למנהיג יש שפס, מגפיים, כובע-מיצחיה, אבל שמו אינו אדולף, אלא קארל-היינץ הופמן. לפי האגדה, היה אדולף היטלר צבעי. (למעשה הית היטלר צייר כו של שעבד רק לפעמים בצבעות). הופמן, לעומת זאת, הוא גראפיקאי, שעסק כי ציוד-שלטים. תחילה לבדו, לאחר-מכן כי קבלן, המעסיק עשרה פועלים תורכים בציור השלטים.

נערת הופמן ורגל התנועה צלב

אורד וינגייט ויחידת הקומנדו עברית מאריך ישראל, המלך הנגוס שוב בארצו, והרוד-נות האישית שלו נמשכה, כאילו לא קרה דבר, הכבישים ומפעלי הפיתוח, שבנו ה' איטלקים, הוונחו והתפרקו בהדרגה. מכיוון שהאיתוסים הם שונאים מסור-תיים של הערבים, היה היילה סלאסי מאר-שר לארח אצלו ישראלים, ואלה פשטו בכל מערכות ההשכלה, המשק של ארצו, הודות להם גם הוכשל המרד הראשון של שואפי-הריפורמה בארצו: אלחוטאי קלט את הידיעה כאשר שהה הנגוס בחו"ל, וישראלים דאגו להע-ביר את הידיעה. אבל הנגוס היה כפוי-תודה, הוא נכנע ללחץ הערבי, אם כי באי-רצון בולט, כדי לשמור על עמדתו בקהיליה האפריקאית.

ציון והחיללים

אולם אפילו הקיסר הקשות, בעל קומת-הנגוס, לא יכול היה לעמוד לאורך ימים מול כוחות-הקידמה, השבוע הגיע הסוף. למזלו הרב, לא בא הדבר במהפכה עקו-בה'מדם, הוא לא שילם עבורה בחייו. מרד החיילים פרץ באריתריאה, האיזור המוסלמי שהיה שייך לאיטליה, ושצורף לאיתופיה אחרי מלחמת-העולם. החיילים דרשו תוספת שכר, החיילים בבירה הצטר-פו למרד, כלאו את הקצינים, חסמו את הדרכים, חיש מהר לא הסתפקו עוד ב-כסף, תבעו ריפורמות. הקיסר נכנע, מינה ממשלה חדשה, בראשות חבר אחר של מישפחתו. כאשר נתברר שהקיסר הוא חסרי-אונים, התקוממו גם האגודות המיקצועיות הזע-רות, בעלות 85 אלף החברים. כמו החי-לים, תבעו גם הן תוספת של 200%. שוב נכנע הקיסר, ומזכיר ההסתדרות, הנושא את השם העברי ציון תאקי, הכריז: "יש איחוד לבבות". כך נסתים העניין בכי-טוב. הקיסר נש-אר על כיסאו, הצבא חזר למחנות, השב-ית תה הכללית הופסקה, אחרי שהצליחה במידה מפיאה. אולם שילטון-היחיד של גוראריה-הי-הר דה בן ה-83 הלך לעולמו.

ארה"ב עירומים נגד הנשיא

התפשטות האופנה כשריפת-קוצים ב-רחבי המדינה, ומשם לאירושה, מביאה את הפרופסורים לחיפוש אחר סיבות עמוקות יותר. כרגיל, מייך נמצאו פסי-כולוגים וסוציולוגים שנתנו הסברים עמו-קים. אנשים חכמים יותר פשוט הסתכלו ונהגו, כפי שעשה נשיא מיכללת סוויט-בריאר, כאשר עברו על פני ביתו 50 נערות עירומות. הוא מחא כף. במיכללת ג'ורג'יה השתתפו 1000 סטו-דנטים בסטריק, שמשך אליו 20 אלף צו-רים. "הלוואי שהיה לי אומץ-הלב להצט-רף אליהם", אמרה צופה זקנה, "הם נראים כאילו הם נאנים!"

ב"איזור התנ"ך" האדוק של טכסאס השתתפו בסטריק 200 סטודנטים, ורקדו בעירום לפי מוסיקת רוק, להנאת 2000 צופים. מעל לאוניברסיטת אילינוי קפצו ארבעה צנחני-עירום, כשהם לבושים ב-קסדות ומגפיים בלבד, בסטריק המוצנח הראשון. 6000 צופים מחאו כף. במיכללת הנשים האריסטוקרטית המפורסמת, וא-סאר, רצו חמש בחורות בסטריק נהדר, אך כאשר הבחינו בגברים הרצים אחריהם, מיהרו להתלבש והספיקו להתכסות בעור מוצד.

מתי בירושלים?

בינתיים פשטה האופנה לאירושה. 13 גברים עירומים ערכו סטריק לרג-לי מיגדל אייפל בפאריס, כשהם לבושים בחולצות של מיכללת אמריקאית. בעיר האנגלית השקטה בורנמאוו ערכה צעירה בודדה סטריק ברחוב הראשי. הנערה ה-אלמונית, בעלת השיער הבלונדי הגולש, הזניקה את הצלמים מראש. היא עצמה הופיעה במעיל-פרוה, מסרה את המעיל לצלם, רצה עירומה לאורך הרחוב התי-מה, נעלמה במכונית שהמחינה לה ב-סימטה צדדית.

"היא היתה נהדרת!" התפעל סטיארט פוטר, צופה בן 40. "זה מגעיל!" אמרה אשה זקנה ושמנה.

עכשיו נותרה רק השאלה מתי תגיע האופנה לישראל — ומתי יערוך הסטריק העברי הראשון אחרי 2000 שנה בקמפוס של האוניברסיטה העברית בירושלים. למ-של: "סטריק למען פיטורי דיון", ברא-שות קצינת-החן פיטורית זוועמת.

המונים המתכננים בסבלנות בלילה. לפתע נשמעה הקריאה: "הנה הם באים!"

האנשים התרוממו על כהונות הרגליים. הם לא אוכזבו. בשביל הצר הופיעו לפתע כ-300 גברים ונשים, כולם עירומים כב-יום היוולדם, ועברו על פני הצופים ברי-צה מטורפת.

מדוע? לשם מה? איש לא ידע להסביר בדיוק.

זה היה סטריק — אחד מרבים שנערכו השבוע באוניברסיטאות ברחבי ארצות-הברית.

במקום פצצות

אך אחד אינו יודע בדיוק מה זה "סטריק". זוהי מילה חדשה, שת-ר ווסף למילים החדשות הרבות של התק-רפה, שקשה להסביר, כגון "היפי", "רוק", "ביט", "סופ", "היפי".

לפי המילון, STREAK הוא קו ארוך, צר ובלתי-יישר — סטריק של ברק או צבע, למשל. לפי פירוש נוסף, זוהי תנועה מהירה — שוב, כמו ברק.

הסטריק המודרני נולד כתעלול אוני-ברסיטאי. פעם היו הסטודנטים בארצות-הברית עורכים בהודמנויות הגיגיות, "פשי-טיתחתונים" — פשיטות של הגברים ב-חדרי-המגורים של הבחורות, כדי ללכוד חזיונות ותחתונים כשלל. תעלולים אלה נעלמו בתקופת התנועה הסוציאלית הגדו-לה למען הכושים, ותנועת-ההתנגדות ל-מילחמת ויאטנאם. הסטודנטים נעשו רצי-ניים יותר, עסקו בהפגנות, תנועות-מרי ופצצות.

הגל הרציני עבר עתה, והיה צורך בביטוי חדש למרץ המרדני והאנטי-מימס-די. הסטריק מהווה את התשובה. הוא נולד כתעלול בלתי-פוליטי, כבי-כול. אך השבוע הודיעה ועדה זמנית של "סטריק למען הדחה", כי אלף סטודנטים וסטודנטיות עירומים ירצו סביב הבית הלבן, כדי לתבוע את התפטרות הנשיא. הידיעה הוכחשה למחרת היום, הוסברה כתעלול-על-גביית-עלול. אך האופי האנטי-מימסדי של ריצת-העירום, המפר את ה-מקובלות הבורגניים, ברור. בעיר אחת כבר התערבה המישטרה, גרשה למחומה והפעילה גאו מדפייע.

זער צועדת שוב

ידוע, של אזהדים, "גם ישו, היטלר ומוח-מד התחילו בראש קבוצה קטנה, מתנצל ציירי-השלטים המשושם. אבל אנחנו תנו-רת העתיד".

איזה עתיד? להופמן יש מושגים מטוש-טשים, המועתקים בגלוי מן התנועה ה-נאצית. צריכים להילחם בבולשביקים ו-בבעלי-ההון (את היהודים אין הוא מוכיר, לפי-רשעה). צריכים לפזר את הפרלמנט ואת המיסלגות הרקובות, צריכים להקים ממשלה של מומחים, ולהקים מחדש, כמו-בן, את הוורמאכט הנהדר.

הוורמאכט הוא הדוגמה לכל, אמנם, הופמן לא הספיק לשרת בו. אבל אנשי-נושאים נשק של הוורמאכט (שעליו הוצא להופמן רשיון כחוק, בתוקף היותו "אספן נשק") אלה הם הרובים הידועים בצה"ל בשם "רובים צ'כיים". הם חובשים כובעי-פלדה של הוורמאכט. פעם בשבוע, ביום ו' אחרי-הצהריים, הם מתאמנים בקרב פנים-אל-פנים, הסתערות, ושאר מיקצועות שיהיו דרושים בשעת-האפס.

גם דגל יש. לא צלבי-הקרט, אלא מין צלב חדש, המורכב מארבעה ראשי-תיצנים.

שומר ההיכל

האם זה רציני? שילטונות גרמניה אינם מתייחסים ברצינות להובי של ה"סרן", כפי שהופמן מכנה את עצמו. ואכן, לדעת מומחים אין הנוער הגרמני מתעניין כלל בעבר הנאצי — לטוב או לרע. כאשר הופיע השבוע ירחון חדש, המוקדש כולו לתיאור התקופה הנאצית בצורה עממית (בתוספת תקליטים המנצי-חים את קולות התקופה, נאומיה וזעקות-ההייל שלה), הודיעו המו"לים שהם מת-כוונים בעיקר לשיכבת-הבנינים של בני 30-50, הזקנים פוחדים להיזכר בתקופה זו, ואילו הצעירים אינם מתעניינים בה כלל.

בינתיים, טוען נציג עיריית נירנברג, משרת הופמן מטרה מועילה, הוא שומר על הארמון היפה שהיה עלול, אחרת, לשבול מהזנחה.

מן במיסדר

עכשיו יותר מתמיד

קולסטון Flirt

נותן את הטון

הודות לידע ולניסיון הרב של מדעני "וולה" שוכללו עוד יותר צבעי קולסטון הנודעים בעולם כולו. מעתה משווקת "וולה" קולסטון פלירט קולסטון משופר — קולסטון פלירט

עכשיו יותר מתמיד, קולסטון נותן את הטון.

הקף זקסטיס!

- מונע נשירת שער
- מחזק את השורשים
- מתריץ גידול השער

נוסחה מדעית חדשה

BIO תיאלזין tayalysin

Taya

עוד מוצר יוקרה של

כרסלס תנא

ספורט נוחות

21x12

תושב אשקלון זכה השבוע

בכדס הראשון ב.מוטו

232 אלף

*** * ***

מינימום כלל הפרסים

חצי מיליון

*** * ***

מינימום הכדס הראשון

225 אלף

*** * ***

ביום ה' המועד האחרון למסירת טפסים

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 • תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • הדפוס החדש בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלויות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ.

אנדרסון מנג' במילחמה
המלחמה החמישית

ואת ריגשותיו המעורבים על שהועלה ב־דרגה עקב נפילתו של אלברט.
"לא אנחנו פתחנו במלחמה — ולא אנחנו רצינו בה", כתב. "אך אין לנו ברירה. לא — לא בצורה זו רציתי לקבל את דרגת האלוף."

"זהו המכתב העצוב ביותר שקיבלתי בימיחי", סיפרה לי אשתו של קלמן, רינה. "כשקיבלת את המכתב, בכיתי".
המלחמה השביעית טכס קלמן מנג' עמד לקבל את דרגת האלוף שלו בטכס מיוחד, שנקבע לשיבוע באוקטובר. מועד הטכס נקבע שבועות אחדים עוד קודם פרוץ מלחמת יום הכיפורים, ובאותו מעמד עמד הרמטכ"ל דויד אלעזר להכריז ריש"מית על קלמן מנג', כתופס־מקומו של ה־אלוף אברהם מנדלר בתפקיד מפקד הגייסות המשוריינים בסיני.

אך ה־6 באוקטובר, יום קודם הטכס המיועד, מצא את קלמן מנג' ואת הסני קיסטים שלו בגיזרה הצפונית בסיני, כשי הם ננסים להדוף את הארמייה השלישית. בשבוע הראשון של המלחמה מונה קלמן מנג' למפקד גיזרת בלוחה. כוחותיו היו מן הראשונים שגעו דרומה, והתקדמו למול הגשר שניבנה מעל לתעלה.

ב־16 באוקטובר חצה הוא, עם חייליו, את הגשר — לתוך אפריקה.
במהומת המלחמה וברעם הקרבות ניש" כחו כל הסכסכים והמעמדים החגיגיים ש־נקבעו על־ידי צה"ל קודם־לכן. קלמן מנג' — שזו היתה מלחמתו החמישית במספר — הוסיף להתקדם בראש חייליו לתוך מצרים, כאשר המפקדים הכפופים לו מפעלים זרועות לכיתור העיר סואץ. אל הקולומטר ה־101 ולכיבוש הנמל עדאבייה. **מפקד נערץ** חייליו של קלמן העריצו אותו על חוצצתו, על רגש־האחריות העז שהדריך את מעשיו, עקשנותו, צניעותו, דאגתו האישית לכל אחד מספודיו, ענוותנותו, הדוגמא האישית והסמל שהיווה עבורם — ובייחוד אהבתו על נועם הליכודית.

צניעותו ניכרה הן בהופעתו החיצונית והן בתנאים בהם בחר לבלות את ימיו המלחמה. בעוד שקרובותיהם של מפקדי אוגדות אחרים, ובעיקר של סגניהם, היו נוחים ומרווחים — בילה קלמן לילות רבים מחוץ לקרונה, תחת כיפת השמיים, עם חייליו.

אף פעם לא „אני“ ב־29 באוקטובר, לאחר שקבוצת המתנדבים שלגו, בילתה את מרבית זמנה בחלוקת ציוד לחיילים בחזית הדרום, כולל אפריקה, מאז תחילת המלחמה, עלינו לתל־אביב במטרה לאסוף פריטי־ציוד חדשים עבור החיילים.
בשובנו דרומה לקחנו עימנו גם את רינה, רעייתו של קלמן, שביקשה להפתיע את בעלה. רינה מנג' עברה, מאז תחילת המלחמה, כמתנדבת בבית־החולים תל־השומר, שם עשתה ימים כלילות בטיפול בפצועים, ומפיהם היתה מלקטת רסיסי ידיעות על שלומי של בעלה. מן הפצועים למדה גם מתי שלה האלוף מנג' בבלוזה, מתי הגיע למיתלה — ומתי חצה את הגשר לאפריקה.

רינה אימצה אל ליבה את העיתון ה־יומי, בו הופיעה תמונתו של קלמן. "זהו החבר הכי טוב שיש לי בחיים", היתה אומרת ומנשקת את התמונה. "את יודעת למה אני כליך? אזהבת אותו!" אמרה לי, "בגלל שהוא כל־כך צנוע! בחייך לא תפגשי אדם יותר צנוע (המשך בעמוד 22)

אלופים

האלוף שלקח לבב

רק עם מותו

היתגלותה דמותו

שז האלוף מנג' לציבור

בשעת בוקר מוקדמת ביום הראשון ה־שבוע, צילצל הטלפון במפקדת האוגדה. על הקו היתה רינה מנג', אשתו של מפקד האוגדה, האלוף קלמן מנג'. מביתה שב־מעוז־אביב ביקשה לשוחח עם בעלה. "הוא עוד ישן", אמר לה נהגו של ה־אלוף.

"אז תעיר אותו", אמרה לו רינה, "תגיד שאשתו רוצה לדבר איתו".

היא היתה מודאגת. לילה קודם לכן, כששוחחה שיחה שיגריתית עם בעלה, סיפר לה כי הוא עייף ואינו חש בטוב.

נהג צילצל במכשיר הקשר אל קרון השנייה של מפקד האוגדה. לא היתה תשובה. הוא ניגש בעצמו והקיש על הדלת. "המפקד", קרא, "אשתך רוצה לדבר איתך..."

רק אחרי שתשובת האלוף בוששה ל־בוא. העז נהג ונכנס אל הקרון. האלוף מנג' היה שרוע במיטתו ללא רוח חיים. הוא מת בשנתו משבץ לב.

טכס עצוב הידיעה עוררה תדהמה בצה"ל ולוא רק בשל העובדה שקלמן מנג', אחד המפקדים הידועים בצבא, היה חסון, בריא וצעיר יחסית (45). כשנדעשה הידיעה בצייבור היא עוררה פליאה. האלוף ששמו הלך לפניו בצה"ל כמעט ולא היה מוכר בצייבור החלב. הוא היה רחוק מזר־קורי הפירסומת שהאירו ללא הרף אלור פים אחרים.

כתבת „העולם הזה“, מירה וייני גרטן, ששהתה במפקדתו של ה־אלוף מנג' במלחמת יום־הכיפורים, מספרת עז קלמן מנג' האיש:

"לא בצורה כזאת רציתי לקבל את דרגת האלוף", כתב קלמן מנג' לאשתו רינה באותה שבת שחזרה של המלחמה בה נהג אלברט (האלוף אברהם מנדלר), מפקד גייסות־השיריון בסיני.

הידיעה על פגיעת הפגז הישיר בריכוכו של אלברט ניתקבלה בחדר־המלחמה שבי חזית סיני ב־13 באוקטובר, שבוע לאחר פרוץ המלחמה. הבונקר, שידע כבר ריגעי־משבר, מתחיות וחרדה רבים מאז ה־6 באוקטובר, נאסף צער כבד. פניהם של הקצינים והחיילים, שהיו חרושים כבר קימטי־עייפות ומתה, נפלו עוד יותר. המכה היתה קשה.

היה זה האלוף (מיל.) עזר וייצמן שהת־אושש ראשון. הוא שלח ידו אל כתפו, קרע את דרגות־האלוף מעל כתפתו בתנועה חדה השליכן על השולחן, מול פניו של קלמן מנג'.

"קח אותך, הן שלך!" אמר בקול תקיף. **מכתב עצוב** קלמן נשא עניו ה־בהירות מעל השולחן והביט בוויצמן. אצב עותיו נשלחו אל הדרגות שלפניו ומישרו אותן כמבלי־משים, אך עיניו הביעו ספק. לא. לא כך רצה שיקרה הדבר — לא כתוצאה ישירה ממותו של חברו ומפקדו האהוב, אלברט.

באותו לילה, לקול רעמי הפגזים וה־פצצות שנחתו סביב, כתב מיכתב ארוך אל אשתו רינה. באותו מיכתב השיח בפניה מהירור־ליבו, וסיפר על האכזריות שב־מלחמה. על חוסר־הברירה שבמצב הכללי

עומדות וממתינות בנמלים, מצפות עד שיתפנה מקום־איחסון. כל יום המתנה כזה עולה למדינה אלפי דולרים. מזה חודר־שיים שהמדינה משלמת יותר ממיליון דולר תמורת המתנתן של אוניות עמוסות, ו־דמי־איחסון גבוהים ביותר.
כל זאת, במקום לעשות את הדבר ה־פשוט ביותר: להוריד את מחירי הבשר הקפוא.

שכן, כאשר העלתה הממשלה את מחירי הבשר ל־14.5 לירות הקילו לסיטונאי, חישה את המחיר כך שהוא כולל יותר מלירה רווח. אם תוריד הממשלה את ה־מחירים בארבע לירות הקילו, יקנו האנ־שים בשר שמחירו יהיה זול יותר, המחסי־נים יתרוקנו, והממשלה תחסוך את דמי־האיחסון ודמי־המתנה.
היא תרוויח פחות על מכירת הבשר, אבל תוציא פחות על איחסון והמתנה, והעיקר: הצרכנים יוכלו לקנות בשר!

חריג־דיא. היבט נוסף: בחודשים ה־אחרונים חלה ירידה גדולה במחירי הבשר הקפוא בעולם. למעשה צריכה עתה ה־ממשלה להוריד את מחירי הבשר בארץ, במקביל לירידת מחירו בעולם. בדיוק כשם שהעלתה את מחירו במקביל להתייקרות בעולם. אבל פקדי משרד המסחר וה־תעשייה אינם עושים זאת, מאחר שלדב־ריהם, טרם הגיעו ארצה מישלוחי בשר בחמרים החדשים.

ולמה לא הגיעו? מפני שהמסנים מלאים... ולמה המסנים מלאים? מפני שהמחיר גבוה... ולמה המחיר גבוה? מפני ש...

כך נקלע הצרכן הישראלי, שאינו מסוגל לקנות בשר די צרכו במחירים הנוכחיים, למעגל־קסמים נוסח ח־גדיא, שניכפה עליו ללא כל הגיון כלכלי.

נשק

עוזים במחתה הסודי

האם משתמשים לוחמי־שיחורר

באסקיים בנשק ישראלי?

התמונה שפרסמה השבוע בכמה משביר עוני אירופה נראתה שיגריתית למדי. ב־מחנה־אימונים אי־שם, כך נאמר בכתורת, מתאמנים לוחמי־שיחורר באסקיים, לק־ראת המאבק המזוין נגד השלטון הספרדי, המדכא את ארצם.

ארץ־הבאסקים, מולדתן של הכומות השחורות, הידועות באירופה בשם „כובי עים באסקיים“, מחולקת מזה דורות רבים בין ספרד וצרפת. הצעירים בספרד פתחו במאבק מזוין, שמסיגרתו רצחו לאחרונה את ראש ממשלת ספרד, קאררו בלאנקו, בהתנקשות נועזת ומתוכננת להפליא.

רק המסתכל הישראלי יכול היה לגלות פרט מעניין באותה תמונה: כמה מאנשי הגרילה מחזיקים בידיהם תתי־מקלעים מי־דגם עוזי, עם קת מתקפת. אין ספק שגם כוחות־הביטחון הספרדיים שמו לב לעובדה זו — ויתעניינו לדעת מה מקורה.

(המשך מעמוד 16)
סיעת המערך ייצגו בוועידה ראשי המחל־קוט בוועדה המרכזת, מזכירי האיגודים ה־מקצועיים וכמה פוליטורים מההתיישבות העובדת, הבוסים המפלגתיים האלה, ש־ראשם ותשומת־ליבם בחשבונות האש־ל שלהם ומועדי שובם לקיבוצים או לבתים בעיר, לא שמו לב כלל — למשל — לכך שראשי חברת העובדים הגניבו להצעות המשעממות של פרק „משק העובדים“ הצעתי־החלטה, שהיתה מתקבלת בוודאי, על שניו מהפכני במיבנה מוסדות המשק ההסתדרותי.

היה זה נציג סיעת מרי שהועיק את נציגי מפ"ם בוועדה המכינה, והיפנה את תשומת־לבם לכך שחבריהם למערך מתכוו־נים להרכיב את מוסדות חברת העובדים „על־פי יחסי הכוחות המשקיים“, כלומר, ממנהלי הקונצרנים ההסתדרותיים שכולם, פרט לאחד או שניים, הם חברי הגוש ה־מפא"י.

מיקרה דומה אירע בפרק „החלטות מדיניות“, בהן הכניס חבר הוועדה המרכזת, איש אחדות העבודה נתן אלמולינו, את „מיסמך גלילי“ כהחלטות הוועידה ה־12, ובהן כלל גם „שבועת אימונים“ לממשלה — לכל ממשלה שתוקם. גם כאן היתה זו התערבותו של נציג מרי, שהחזירה את הצעות ההחלטה של הרוב לניסוח מחודש, אחרי שהחלה תסיסה בשורות סיעתו ב־וועידה.

פרק אחרי פרק נכתבו החלטות הוועידה ה־12 בדרך זו, ובשיטה אחידה. אפילו החל־טות מדיניות „אקטואליות“ על הפרדת כוחות וועידת ג'נבה, שנודעו להתקבל במחצית מארס, נוסחו עוד בסוף ינואר לפי מתכון ממשלתי מוכן מראש.

המשק

ידע הבשרים

מחסני הממשלה

מזאים בשר —

שאינו מגיע לצרכן

כמו בסיפורי פוגי — קשה לדעת — אם לבכות או לצחוק בפרשה הבאה: במיסגרת העלאות־המחירים הכלליות האחרונות העלה משרד המיסחר והתע־שייה את מחירי הבשר הקפוא לדרגה כזו, שעתה אין ידה של עקרת־בית ממוצעת משגת לקנות.

התוצאה: מחסני הממשלה התמלאו ב־בשר קפוא שאיש אינו קונה אותו, אך האוניות מוסיפות להביא בשר, לפי חוזים שנחתמו עוד קודם. לממשלה לא נותרה ברירה אלא לאחסן את הבשר בכל מקום־איחסון פנוי, וכך נאלץ משרד המיסחר והתעשייה לשלם מחירים כפולים ומשור־לשים עבור אחסנת הבשר.

אבל מחד המשיך הבשר להגיע, ומאידך הקטינו הצרכנים את קנייתו. **להוריד את המחיר!** כל שטח־האיחסון התמלא. אוניות עמוסות־בשר

ה„עוזים“ בידי הלוחמים הבאסקיים

תניין?

חורבן הבית השני

למנכ"ל משרד האוצר אברהם אגמון דיעות משונות על הנדרש ממנו בתוקף תפקידו. מקובל לחשוב כי מנכ"ל האוצר מופקד על שמירת ניכסי האומה והאדרתם. אך השאלה היא אם גם אגמון רואה זאת כך.

קשריו עם משקיעים זרים הפכו כבר לשם-דבר, והמתנות שהוא מחלק להם ביד חבה, מרכוש המדינה, דומות למדי ל-

מנכ"ל אגמון הנדיב הידוע

תנות האסוס שמועניק ריצ'ארד בארטון לליי טיילור.

כך, למשל, תיאור זה הוא שנתן כתגמים של מתנה ומש את שטח מחנה אלובי בירושלים למשקיעים גרמניים (קבוצת פרנספורט). שהקימו גם את החברה ליש-דאל, אל, וספי שהיא קריה כיום, החברה הבינלאומית לפיתוח. אגמון היה גם אחד המועמדים לניהול החברה כאשר יפוש מן האוצר. התואם בו להפקיד זה היה אותו משקיע שקיבל ממנו את מחנה אלובי לצורכי בניה.

באמצע שנת 1970 הגה אגמון רעיון מבריק. שנים לפני עשר-עשר שנה, ניתן היה לחלק את אחריות מינהל-מקצועי המדינה למקורבים, כתנאי חינם, ומאות מקורבים-לצלחת כאלה הפכו לעשירים, בזכות דוגמים אחדים של קרע.

אך זמנים אלה חלפו, והיום יש שבקר-מדינה, העיתונות, ופוחדים משעורריות, כדי לקבל כיום קרקעות חינם צריך להמציא פטנט, והפטנט החדש הוא מה שקרוי

בלע"ז, "סקנדל הום אין ישראל", או בעבר-רית: "בית שני בישראל". עיקר התכנית: המדינה תמכור קרקעות בולל לקבוצות של יהודים מחו"ל שיבנו כאן את ביתם השני. למה השני? כי ה"ראשון" יישאר בגולה, אבל אם יהיה להם בית שני בארץ, יש גם סיכוי — ושיעלו פעם לארץ.

התירוצ עבד יפה, ואברהם אגמון הוצב בראש הוועדה המקציבה קרקעות לבית השני. אך איש לא טרח לשאול, למשל, כיצד למנוע את בונה הבית השני ממכירתו אחרי גמר הבניה, או כיצד למנוע את מכירת הקרקע לאחר קבלתה. אגמון ניגש בהתלהבות לתגשמת הרעיון, בהתאם לכלל: לא חשוב איך, העיקר הרבה.

הקבוצה המאושרת הגדולה ביותר היתה קבוצת ישראל-קנדה. כמה יהודים מקנדה, בראשותם של סם טייטלבוים, אפרים דא-מאן, ריצ'רד שיף ומורטון גרוס, באו בשמה של הסתדרות ציוני-קנדה, והציעו כי יבנו בישראל בית שני לכל יהודי קנדה. בחודש אפריל 1971 קיבלה הקבוצה 850 דונם בין שכונת מחנה דורה שבנתניה לבין העיר עצמה. מזה — 450 דונם ל"בניית מלונות וטיילת — כולל שפת הים, והשאר לבניית דירות.

מדוע לא התחילו בעשרה דונם, מדוע לא המתינו לראות אם יש בכלל מועמדים? ובכן, בישראל עושים הכל הרבה, ובבת אחת, ואגמון ראה לנגד עיניו את גלות מונטריאול כולה נזהרת אל תוכנית-הבית-השני שלו.

המציאות, כמובן, היתה שונה. יהודי קנדה לא נלהבו כלל לבנות להם בית, לא שני גם לא ראשון בנתניה. היזמים נותרו עומדים עם 850 דונם, ללא כסף הדרוש למימוש הבניה.

לפני ימים אחדים הגיע לסיומו שלב א': איש-העסקים היהודי ממונטריאול, אל לאסטר, קנה את תוכנית-הבית-השני ב-4 מיליון דולר: מזה 2 מיליון דולר במקום, תמורת קבלת 450 דונם לבנייה מיידית של דירות, ועוד 2 מיליון דולר שהוא אמור לשלם כשיקבל את שאר 400 הדונם.

לאסטר הוא בעל חברות בניה גדולות בקנדה, שהעיקרית בה היא גריין קונסטרקשן בידנינג. הוא עומד לבנות על השטח דירות רגילות, אם ימכור 3 מתוך כל 10 דירות שיבנה, לתושבים זרים, יקבל מעמד של משעל מאושר. זה מה מעמד של מפעל מאושר? זהו מצמד המקנה פטור ממס-הכנסה ל-5 שנים, ועוד זחייה לחרבה שנים של תשלומי מיסים אחרים.

ובכן, במקום הבית השני שנחרב סופית ייבנו בנייני-דירות רגילים. הקרקע נמכרה במחיר המצויק של 8.4 מיליון לירות ל-450 דונם, או סך 18.6 אלף לירות לדונם אחד (!). כאשר למעשה, מחירי המיסחרי של כל דונם כזה גדול פי 10 עד 20 מסכום זה, בהתאם לחחייה-בניה שיערכו עם הבונים במקום.

הבורסה תחייאת המתים

במשך שנים רבות היתה חברת הירדן לחקירות בבחינת ברזמינן. החברה נוסדה לפני שנים רבות, היא חברה בעלת זכויות מלאות בבורסה לניירות-ערך בתל-אביב. הונה המונפק היה בתחילה 1.3 מיליון לירות, לאחר הספדים של 840 אלף לירות, קטן 446 אלף לירות הון וקרנות. כל הכושה של החברה הוא מניות של חברות לפידות-נפט, וכן ציור מניות בחברת דלק (100 אלף לירות נקוב). כיוון ששערי לפידות-נפט היו נמוכים מתמחירי בו הוצאו, הרי למעשה היו מניות הירדן ל"חקירות חיות-למחצה בלבד.

אלם, בימים אלה אישרה רשות ניירות-הערך את תוכניתם של בעלי-המניות חדשים של החברה, להחייאתה. מסתבר כי המשקיע האמריקני לו ברנט, ואיש העסקים הירושלמי דוד סופר, תחליטו להפוך את הירדן לחברה גדולה, כדוגמת חברות-ההשקעה של הבנקים. לו ברנט הוא מהנדס לכימיה שעשה את ספרו בחברות לפלסטיקה, תמחירי פכשי ב-1.5% אמניות חברת תנפט סטנדרד

אולי אף אחר, והוא בעליה-מניות הפרטי הגדול ביותר בחברת-ערך זו. ברנט הקים בעבר מפעל למכילי-פולטיק בירושלים, שנמכר לכו, והוא גם יועץ למפעלים הר-פטרוכימיים וכן פעיל בוועדות מיקצועיות של השקעות וזרח בישראל. דוד סופר הוא בנו של פרופסור ל"מדעים ושמיים בירושלים, שהחל לעסוק לפני כעשר שנים בביוטחום. הוא עשה חייל בסוכנויות-ביטחון, ובמקביל החל רכוש מקרקעין (קומת משרדים שקנה לפני שנתיים במרכז העיר ב-100 אלף לירות, מערכת היום בארבעה מיליון ל"ר) וכן בעיסוקי-אוויר (הוא השקיע ב"חברת אורוס, שבינה וזיכיון לריסוסי-עננים). לפני כשנה קנה את חברת הביטחון דומיניון, שהיך תביטוחים שלה מגיע לכדי 1.5 מיליון לירות. סופר תנח את הרעיון להעביר את עסקיו, הכוללים גם את הוצאת-הספרים קדם, לאינטרנט-מניות, כדי להעלות על כסיס ריווחי יותר, ולחסוך במיסים. הוא החל קונה בשקט את מניות הירדן, כאשר

מות

נשיקה

לפני שבועיים, כאשר נודע כי שר האוצר פינחס ספיר הסכים לפטור את היהלומנים מהגשת הצהרות מס-הכנסה, תמורת נכונותם לתרום 50 מיליון ל"ר רות למלווה-מרצון, רעשה הארץ. אפי-לו סיעת הליכוד בכנסת הודחה להגיש הצעה לסדר-היום, לדיון בחסכם המזור. שכן, היהלומנים, שמחוצ ייצואם ה"שנתי עובר את ה-1.5 מיליארד לירות,

יחזקאל שניצר היהלומן המשלם

אינם מוכרים דווקא כמקופחים ביותר בין ענפי-המשק. אם היהלומנים נותנים פטור מהגשת הצהרות-מס, מדוע יופלו לרעה ענפי-משק אחרים?

מה שקרה עקב כך הוא שכמה יה-לומנים גדולים, ובראשם משה שניצר, הידועים כתומכי הליכוד, כל העת, קמו והבהירו דברים לפני סיעת הליכוד. ה"תוצאה המיידית: ההצעה לסדר היום מתה מות-נישקה.

ככלות הכל, במקום בו העקרונות וה"כסף מתנשמים, ברור מאליו מי מהם ינצח.

מחירן היה 23 אגורות המניה. הצעה היתה כי בעלי המניות, מחזיקי ארץ-ישראל, היו מפוזרים בכל העולם. במשך ארבע שנים ריכו בידו חבילות מניות.

את הצעד המכריע עשה כאשר השתלט על גוף הקרני חברה ארץ-ישראלית לחכ"ר ות, שהחזיקה ב-66% ממניות-היסוד ב"ירדן, ולכן בידיה, למעשה, יותר מ-26% מכוח-ההצבעה.

מניות חברת-המכירות היו חלקן (20%) בידי בנק דיסקונט, היתר בידי מישפחות ראשי הציונות, כמו מייסד מישפעת י"ם המלח ג'ובומייבסקי או מכיריו של וייצמן, סאקר, אחרי ריכוז-מניות זה, שעלה יפה, התקשר סופר עם ברנט, ויחד קנו את מניות הממשלה בירדן — 237 אלף מניות בנות לירה אחת, ושילמו לירה למניה. כעת התחילו כבר השניים ביותר ממחצית מניות החברה, וניגשו לחוכניות.

בהתאם להצעה שהגישו ליושבי-ראש הרשות לניירות-ערך, מרדכי גנבי, נפיקו סופר וברנט 1.3 מיליון מניות בנות לירה אחת, ובצמד להן 1.3 מיליון אגורות-חוב בנות לירה נוספות ריכית של 10% לא צוד, והניתנות להמרה למניות לאחר עשר שנים. כן יוכל כל הקונה חבילה זו לשלם גם 20 אגורות תמורת זכות לקנות בעתיד מניה של החברה, במחיר שייקבע עכשיו. שטח זה, הקרויה כתב-אופציה, מקובלת מאוד באר"ב. סופר וברנט יהיו גם התחלתם של ההנפקה, היינו, הם מת חייבים לקנות את כל המניות והאגורות החוב שאחרים לא יקנו.

מה יעשו בכספי שגיטו? ראשית, ירדן תקבל גם 370 אלף לירות מן הממ"ש שלה, תמורת מניות לפידות. בכספים אלה, נוסף לכספי האמיסיה החדשה, תקנה הר-חברה את חברת דומיניון, את הוצאת הספרים קדם, וכן מקרקעין השייכים אף הם לדוד סופר. החברה גם תיכנס ל"שיטחי הפלסטיק והכימיה, ולשם כך תיעזר בנסיגו של ברנט. כל הפעולות הללו של סופר-ברנט נעשות בתיאום ובחמיכה חזקה של בנק דיסקונט. נראה כי גם בעתיד צפוי שיתוף-פעולה חזק בין הפת שחור לתחית, לבין דיסקונט.

במדינה

(המשך מעמוד 21)

מקלמן! רוב האנשים שפוגשים בחיים מדברים הרבה על עצמם — אבל לא הוא! מקלמן לא תשמעי כימעט את המילה אני, אף פעם לא ידבר על עצמו. אפילו כשהוא רוצה להגיד "אני אוהב", הוא אומר רק "אוהב", או "אנחנו אוהבים", אבל אף פעם לא "אני".

אני גם מעריכה אותו על הדוגמא ה"אישית שהוא נותן לפקודים שלו, סיפורה רינה בגעגועים. "אחרי הפסקת-האש קפצו כל החברה הביתה ל-24 שעות, לראות את האשה והילדים, אבל אני — אני ידעתי שקלמן יבוא הביתה אחרון, עד שאחרון החברה שלו ייסע הביתה — הוא לא יבוא!"

הצבא — לפני הכל, רינה מגן היתה איתנו כאשר נעצרנו באפריקה, לחלק ציוד לחיילים באוגדה של אריק שרון ובפאיד. משם, פנו ממשאותינו לעבר הר-גיבעה עליה התבצרה חטיבה אחרת. כאשר החלו הממשאות מפלסות דרכן בכבודות בנתיב תחולי שנכבש בגיבעה, הבחנו כי מסוק שהמריא מעליה.

רינה הביטה אחרי המסוק בעיניים כלות ואמרה, "אולי קלמן בתוכי...". "הה היה קלמן בתוך ההליקופטר!" בשר

רינה מגן במלחמה. הצבא — לפני הכל

לנו מפקדה-החטיבה, בהגיענו. "קיראו לו לחזור מייד!" הורה.

קצין-הקשר ניגש אל המכשיר, כדי להור-רות למסוק לחזור על עיקבותיו, אך כעבור דקות אחדות נד בראשו בשלילה. "גברת מגן", אמר, "בעלך פוקד עליך להגיע אליו במכונית".

כזה הוא קלמן, חיכה רינה, הצבא אצלו תמיד האשון. הצבא — לפני הכל! באותו ערב הגננו בקרונה-המלחמה של קלמן מגן את יום-הולדתו ה-45. שעמד לחול, למעשה, רק שבוע לאחר-מכן. גי-צלנו הודמגות זו, כי ידענו שיתכן כי לא נוכל להיות יחד בתאריך המדויק.

אכלנו ושתינו לחייו של קלמן, לחי צה"ל, לחי שיחות-השלום. כל הנוכחים — ביניהם צי"ץ חיים גורי, הרימו כוסות של ויסקי. קלמן היה היחיד שהרים כוס של מרק חם.

"שכח לשלוח לי לבן", התלוצץ. "הם יודעים שאני אוהב לבן יותר ממרק". סיגרים וסיגריות סבבו את השולחן — קלמן סירב לקחת. "אף פעם לא עישנתי", התנצל.

תוך סעודת-הערב ההגינית סיפר לנו קלמן על השיחות שהתנהלו באותו יום בקילומטר ה-101, ועל המשתתפים בהן. ובאשר הועלתה השאלה: "מתי תהיה המלחמה הבאה?" הביע כל אחד מהנז"כחים את דיעותיו בנידון. רק קלמן — החייל-בדם, שהזה כבר מבשרו חמש מ-מלחמות ישראל — ישב ושתק. הוא לא הרבה בדיבורים, אך הכל ידעו: מעשיו מדברים בעדו.

• עם האלוף שלמה (צי"ץ) להט.

כוכבת ב"על מה עומדת הגברת" חזיה נשואה קורצת יותר

תדריר

תל-אביב

*** על מה עומדת הגברת (אורלי, דנמרק): מצחיקון מבדר בשלושה חלקים: הראשון מתנהל בין שמלות-המלמה ור מיטות-האפיריון של ממלכת הבורבונים. בנוסח קארולין שרי: השני — חתר לימי הוויקינגים בסיפור דגמת מעיין הבחוליס, אך בעין עקומה; ואילו חשלישי תפור בסיגנון הקומדיות האילמות של תחילת המאה. הציר המרכזי זהה בכל שלושה החלקים: כיצד משיגה נאשה את מכוני שה. על אפו ועל חמתו של בעלה החוקי, ומבוקשה ורי כבר ברור לכל.

ירושלים

*** טנגו אחרון בפריז (סמדר, צרפת): מרלון ברנדו ומריה שניידר, כשהיא מחפשת הרפתקאות-מין מרתקת, והוא מבסס את שנות חייו היפות בחרר.

קולנוע

הפרחים, אך כבר לא השיגני במינכן, ושבנו הורה לי על החוויה הנפלאה שהי

ניקה לו אותה הצגה. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים, היו ציי לומי סרט הטלוויזיה משה בעיצומם, מספר שמואל רודנסקי. צוות ההסרטה, עם לאנקי סטר בתפקיד הראשי, נאלץ לעזוב ולתמשך בספרד. אחרי שבועיים ירדתי לפני עם צוות שחקנים, כדי להופיע לפני חיילים. ואז אומר לי אחד: "היה כאן משהו ושאל על רודנסקי". חיפשתי את המישהו, וזה היה לא אחר אלא ברט לאנקסטר, שחזר לארץ עם צוות המסריטים וכבר לא הירפה ממני. זה האיש, זה יתרו שלך, צעק אל הבמאי. כך קיבלתי את התפקיד, כשרוב המעמדים אני לצידו של לאנקסטר.

בינתיים הוצגו סקורפיו בקולנוע ופסולת בטלוויזיה. בסרטו השני, שנעשה עלידי הטלוויזיה הגרמנית בנירורק ובמינכן גם יחד, שיחק פליט זקן ועייף מגרמניה, החי בנירורק, כשאמריקני צעיר ומריר מת עלל בו. בתום ההסרטה הגיע צילצול טלפון מלונדון לישראל: "מחפשים אותך".

הכבר גילח זקן. הטלפון הביא את רודנסקי לתפקידו החדש בסרט אנגלור אמריקני, בעל תקציב ענקי, ובמאי מיקי צועי ומפורסם: רונאלד (הרפתקה ב' פוסידון) נים. בסרט, לפי רביהמכר של פרדריק פורסיית, תיק אודסה, הופק בידי רודנסקי תפקיד אפיזודי אך מרכזי, תפקידו של שמעון וינטאל, צייד-הנאצים הידוע, החי כיום בווינה.

"תפקיד זה קס לי מיד כשקראתי את התסריט. משום שזהו היהודי היחיד המר פיע בסרט. כשהכרתי אותו פנים אל פנים היתה לי חוויה. אחרי שעברתי את מת-סומי הסטודנטים היהודיים השומרים עליו ועל ביתו, הראה לי את ארכיונו, ארכיון ענק של אלפי פושעים, ובעיקר את התיק הכחול, התיק הניתעב ביותר, בו כלולים הנוראים שבפושעים. אחד מאלה הוא אותו רושמן, אחרי דולק העיתונאי הצעיר (בסרט, ג'ון ווייט) המגיע בתוך העלילה אל וינטאל ומקבל ממנו מידע מדויק על הפושע הנאצי. אמר לי וינטאל: יודע אתה, המרכז של אנשי אודסה היום הוא לא אחר מאשר גרמניה. רבים מהם משרי תים היום כקצינים רמי-דרג בממשלה.

"אני מאושר, באופן אישי, לשחק לצד שחקנים ענקיים כאלה". מתיך רודנסקי, כשהוא מתבונן בחמונת עצמו, מגולח ודומה להפלא לוינטאל במציאות.

ואמנם, רשימת השמות ניכדה למדי ומבטיחה את הפיכתו של תיק אודסה לרב-מכר קולנועי כדומת עברו הסיפורתי. לבד מג'ון (קאובי של חצות) ווייט, מופיעים בסרט גם מכסימיליאן של בתפקיד רושמן, ומריה של (אחותו של השחקן) בתפקיד אימו של העיתונאי וחוקר, וכמובן, שמואל רודנסקי מישראל.

רודנסקי בתפקיד פליט גרמני בנירורק ב"פסולת" אולי בקרוב בישראל?

שחקנים

ילדותו המחודשת

של רודנסקי

ב-24 באוגוסט 1974 יחגוג שמואל רודנ-סקי מלאות 50 שנה על הבמה העברית. חמישים שנה בתיאטרון, ואך לפני זמן

טיפוס קשוח המתעב עיתונאים, אבל לי שמואל מישראל היה "ידיד אמת, פארטנר פנטסטי ושותף לכוכספה של בוקר ש-שתינו יחד בקרון של הכוכב המפורסם". כדברי רודנסקי, ידידותו של לאנקסטר נמר שכה זמן רב, כשהכוכב המפורסם אינו שוכח לחפש את רודנסקי ממינכן ועד סיני.

במינכן, היה זה כשרודנסקי נאלץ לקטוע את הופעתו בכנר על הגג דווקא כשר לאנקסטר הגיע לעיר במיוחד כדי לראותו במחזמר הנודע. ההצגה היתה בשיא-הצלחה, וכרטיסים נמכרו חודשים מראש. אך אסון מינכן גרם לשחקן הישראלי הלם קשה, ורק בעצת רב מקומי השתתף בה שוב. לאחר גשופות החללים הוטסו לי ישראל. ההצגה נמשכה ערב נוסף אחד בלבד, כשבאולם נוכח ברט לאנקסטר, וב-קהל שרשרות שוטרי-תרש ואנשי-ביטחון. לאנקסטר היה מזועזע: "לך הביתה!" צעק אל השחקן הישראלי, "איך אתה יכול להופיע על הבמה כשמישטרה שלי-מה יושבת על גבך?"

שזשנים מצפנות במינכן. בזה לא נסתיימה הפרשה. שמונה חודשים לאחר מכן חזר רודנסקי למינכן, להסרטה סרטי הטלוויזיה פסולת על פי סיפורו של קנת פרסמן.

"ירדתי אל מוכר הפרחים שלידי התיאטרון בו הופעתי", נזכר רודנסקי, שענינו מעלות לחלוחית של התרגשות, "ביקשתי זר פרחים, ואז אמר לי הרוכל: הלא שמורות כאן עבורך 24 שושנים זה שמונה חודשים! הוא הוציא מכתב. זה היה מכתבו של ברט לאנקסטר, שנישלח עם

רודנסקי בתפקיד וינטאל היהודי היחיד בסרט

ניחוח של

נוענוד

אהבת החיים (פאר, תל-אביב, אנגליה): מצחיקון רומנטי. האוהבים הם שניים, ממין שר וה, גבר ואשה, ואינם חלילה, ניוקסי-עדי. אלה הם אנשי יפים שכולם רוצים להיות במקומם, הם חיים ב' מקומות שכולם חולמים לחיות בהם, וסיפורי אהבתם המוצים-מתוקים-מחייכים, פוטוגניים תמיד. ומשום מה, רק על מסך הקולנוע זה מתגשם.

השותפים לחיננא זו מדיפים ניחוח של מעמד: הוא (ג'ורג' סיגל), סוכן-ביטוח אמריקני מבריק, בלונדון, נשוי גוון מאוד. היא (גלנה ג'קסון) — מעצבת אופנה, שאם כי אינה נמנית עם גאוני הדור, הרי היא מיטיבה לגנוב רעיונות גאוניים ממתכננים פריסאיים ולמכרם לצרכני ניו-יורק. את בעלה האיטלקי זנחה אישם בעבר, ואין לה כל פחדים מפני נישוי רומנטי קטן עם איש הביטוח המקסים.

הרומן תוסס, מתפרץ, מתנפץ ומתפוצץ בעקיצות, ב' סטירות-לחי, בהומור שופע ובקצת פאתוס (רק קצת). מוקסמים ממראות חנוף, ממראה הגיבורים, מאישיותם המפולגת של שניים מן המפולגלים בשחקני-הקולנוע, ומדושיה הקולח במיקצועיות עליונה, כשאין סיטואציה מגוחכת שאינה מצחיקה עד הסוף. לדוגמה: התקפות שיגרון התוקפות את המאהב בגילי-העמידה ברנע הלא-

ג'קסון וסיגל: שיגרון בגיל העמידה

נכון ביותר, או התקפי-שיחוק של מכונית אירופאית, כש-נוהג בה אמריקאי הרגיל למחלכים אוטומטיים. אין כאן כל בשורה חדשה על הטבע האנושי, אבל מי לעזאזל אמר שצריך תמיד ללמוד? הרי מרבה צחוק — מרבה בריאות.

ויזנטל בחיים היהודי השמור בווינה

קצר חנך בהצלחה קאריירה חדשה, הוא גילה את הקולנוע. גילה במרץ, בתדירות גבוהה כילד המגלה עצצוע, ובעיקר גילה את האנשים שבקולנוע — וראה כי טוב. קפה עם לאנקסטר. בסקורפיו, סיפור על אחרוני המרגלים העצמאיים, סירטו של מייקל וינר (שהוצג בתל-אביב), הצליח להוכיח שברט לאנקסטר הגדול, הוא אולי

במדינה

דת

רוח-הקודש בפעולה

כך ריפאה הרוח הקדושה סובלים ודואבים בבנייני האומה

„אני מרגישה שאני מודרכת בכל מעשי עליידי רוח-הקודש“, סיפרה ראשל בת ה-28, שהגיעה לארץ משיקגו לפני חצי שנה. „מאז שהיא מלווה אותי, קיבלתי

הכוהנת הגדולה קולמן
הבשורה העליונה

לב חדש, רך וגמיש, וזאת מתנת-חסד.“ אבל סידור כזה, בשביל רוח-הקודש, זה רק פרט קטן. היא יכולה לעשות יותר. כל מה שצריך לשם כך הוא רק להיות חבר ב„תנועה למען רוח-הקודש“, שערכה בשבוע שעבר, בבנייני-האומה בירושלים, את הקונגרס העולמי הראשון שלה. **הווייה ספיריטואלית.** 4500 מאמינים, מחמש יבשות ו-40 מדינות, מכל הצבעים והמזגים, מילאו את אולמות בנייני-האומה מפלילסה. כשאת כלם מאחדת האמונה ברוח-הקודש ובנציגה, ישו אישי נצחית. שלושה ימי-הכנס מלאו תפילה ושרי רה, דרשות תהיות ווידיים פומביים, והי החינה מכל — החלפת חוויות ספיריטואליות.

אלא שעם רוח-הקודש יש בעיניה אחת. לא תמיד היא פועלת, וגם זה לא בדיוק ברצונו שאתה צריך אותה. אך מי שמסור גלית להפעיל אותה יותר מכל המאמינים האחרים היא הכוהנת-הגדולה של התנועה, קתרין קולמן (65), מפנה-לכונה שבארצות-הברית. את יכולתה המופלאה הפגינה הכוהנת-הגדולה מעל במת בנייני האומה, שידעה כבר פסטיבלים רבים. היא נציבה על הבמה, לבושה בשימלת-משי רחבת-שרוולים, וריפאה חולים בסיטונות, כשהיא מזמינה את רוח-הקודש לעזרתה. כך, למשל, טיפלה בגברת אחת קשישה מפנילנד, הצמודה לתגורת-בטן כבר 15 שנה, ונמאס לה מזה. מגעיד קליל, מבט חודר, ותיכתי-ידי החלה הפינלנדית מקיפת ומדלגת על הבמה כאילו צעירה. „את רואה“, אמרה לה הכוהנת, „חיוני לפינלנד וספרי בכפרים ובערים כי רוח הקודש היא האמת הכל-יכולה.“

„וגם את, שם, בשורה 20, יכולה להוריד את התגורה, באותה הזדמנות.“

ברוויי-אש

(המשך מעמוד 17)

שוב בחצר הביזאנטית. עוד לפני שהתכנסה ישיבת מרכז העיר בודה, נקבע כי אחרי סיום הכנס תיערך ישיבת ממשלה. אולם בשעות הצהריים של יום שלישי, הגיע לישראל מידע נוסף בדבר כוונות כוננות התקפה בצבא ה-סורי ברמת-הגולן. לא היה זה מידע שר נה מזה שזרם בציבורות קודם לכן. הוא לא חדש למעשה דבר.

היו בו כל ה עובדות והידיעות שהיו ידועות גם קודם בישראל. אולם בנוסף להן היתה בו גם הערכה תמורה שהכילה אוהרה מפורטת כי הסורים אומנם עומדים לפתוח באש. מי שתפס את הרמז שהיה כלול במידע האמריקאי שהגיע לישראל, היתה ראש הממשלה גולדה מאיר. היא הפכה את ישיבת הממשלה המתוכננת לישיבת ממשלה כוועדת-שרים לענייני ביטחון, וישיבה ש-אף הידיעה על עצם התכנסותה היא סוד ביטחוני חמור ביותר.

אולם אפילו המידע שנמסר בישיבת הממשלה שהתקיימה בביתה של גולדה, לא שיכנע עדיין את דיון להאמין שה-מצב הוא כה חמור שיצדיק את חזרתו מכוונתו להתפטר. רק אחרי שהסתיימה הישיבה, כשעמד עם שמעון פרס במסדר נדלק לפתע האור האדום בראשו של דיון.

לדבריו ולהברי פרס, היתה זו תחושת האחריות שהביאה אותם לתפנית של 180 מעלות תוך שניות ספורות. למעשה, ככל הנראה לעין, היו לכך סיבות אחרות. מכל ההסברים האפשריים, הרי ההסבר הי-בא הוא המתקבל ביותר על הדעת:

בשעות אחרי הצהריים של יום שלישי תפס דיון מה עלול להתחולל אם יפרוש ממישרד-הביטחון. ייתכן שבאיוזה שהוא מקום האמין כי מי שיבוא במקומו לי-תפקיד ייכשל ואז ייקרא הוא לתזור לי-מישרד כגואל ומושיע. והנה, בישיבת הי-מרכז, עלה על הבמה רביאלוף (מיל). יצחק רבין, המיועד לכהן כשר-הביטחון בממשלתה החדשה של גולדה, הוא נשא נאום מבריק שהוגדר עליידי רבים כנאום הכתר של ראש-הממשלה בעתיד. הוא היה היחיד שזכה במחאות כפיים סוערות בי-מרכז. דיון הבין כנראה כי אם יירש רבין את מקומו כשר-הביטחון, יסתום הדבר את הגולל על הקאריירה שלו כשר-ביטחון. מינויו של רבין כשר-ביטחון בממשלתה החדשה של גולדה, יכול היה לענות לי-צרכי צה"ל ומישרד-הביטחון, מול כוונות תוזון של הסורים שנופחו עליידי הא-מריקאים. בדיוק כמו המשך כהונתו של דיון. לוא באמת היו הסורים מנסים לח-זש את האש, היתה בכך סכנה גדולה עוד יותר לדיון. במצב הנוכחי, בהעדר אלמנט ההפתעה, אין כימעט ספק מה היו התוצ-אות במילחמה חדשה בצפון. אם יהיה רבין שר-הביטחון, הוא יכול להינות מזרי-דפנה של המנצח, בדיוק כמו שדיין קטף אותם ברגע האחרון במילחמת ששת-ימים.

מי יגרש

את דיון?

ה איום של יצחק רבין הוא שהש-פיע על דיון יותר מהאיום הסורי, לבחור בדרך שמלל עבורו הנרי קסינג'ר חזרה לממשלה.

זכתו של דיון לתזור בו גם ללא צורך ביטחוני כלשהו. הפשע הגדול אינו בעצם חזרתו, אלא במה שאירע אחר-כך. כדי להוכיח לעם כי אינו הפכפך וכי רק צו-רץ ביטחוני עליון גרם לשובו לממשלה כדי להושיע את העם וצה"ל, לא היסט דיון לנקוט בשורה צעדים שהיה בהם הי-פרת כל כללי הסודיות. הביטחון והמור-דיעין המקובלים במדינה.

כדי להצדיק את עצמו נטט דיון במע-שים חמורים ביותר, שיש בהם כדי לסכן כמה מהאינטרסים החיוניים של המדינה. לא רק זאת, אלא שכשראה באיוזה לעג ובזלזול בתקלת חזרתו לממשלה, ניפח עוד ועוד את מימדי המשבר בצפון תוך יצי-רת פאניקה בציבור.

בתקופת בן-גוריון, כשבעקבות תרגיל גיוס פומבי שזכה לתואר „ברוויי-מים“ (על שם אחת מסיסמאות הצופן ששודרו ברדיו) נוצרה בהליל מילחמה בציבור, נא-לץ האחר-אז לתרגיל אומלל זה האלוף מאיר (גור) זורע לעזוב את צה"ל. בהליל „ברוויי האש“ של משה דיון הי-שבוע היתה חמורה פי כמה, אבל את משה דיון אין מי שיגרש.

חשבונות ענק מבחי-אלון

ומיסעדות פאר של

המנכ"ל לא אושרו ע"י

חשב המשרד שהכריז

מלחמה על מנהלו

כ שאני צריך להוריד מילוחי-מלחמה, מרצון או שלא מרצון, מהפקידים בעלי המשכורות הגמוכות בי-מישרד, אני לא יכול לאשר חשבונות בתי-מלון ומיסעדות-פאר של המנכ"ל.“

הכרזה זו, מלווה במכתב חריף, יצאה מעם החשב של מישרד-התיירות, והיא מהווה חוליה בשרשרת האשמות כבדות שהטיל החשב, איזידור פרנס, במנהלו

של רשות השידור, בתקופת המנדט. בקול המגן העברי של ההגנה, והיה חבר מי-ש-לחת ישראל לאו"ם. אחר-כך כיהן כמנהל קול-ישראל, אך כשביקש להתמנות כמנהל רשות השידור כולה, נתקל בהתנגדות חריפה, בעיקר מצד עובדי קול ישראל, ומועמדותו נפלה.

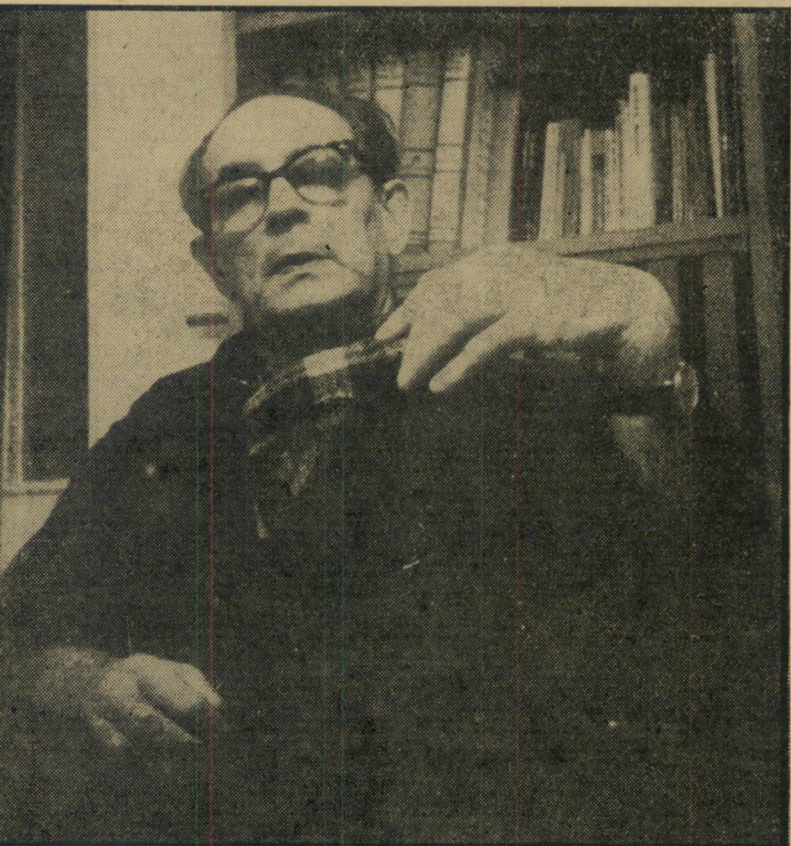
גיבתו נמוך-הקומה, הלבוש תמיד בי-הידור, ואשר סימן-ההיכר שלו הם קביגיו העבים והסבוכים, נלקח לאחר פרשת רשות השידור עליידי משה קול, לשמש כמנהל מישרדו.

בין מקורביו ידוע גיבתו כהכחן, כי „אדם שאי-אפשר להאמין לחיוך שלו.“

העניין החל מתגלגל בתקופת מילחמת יום-הכיפורים. בימיה הראשונים של הי-מלחמה שהה מנכ"ל מישרד-התיירות בי-חול, הגיע ארצה בי-באוקטובר. מאותו יום ואילך החלו מגיעים אל חשב המי-ש-רד חשבונות-ענק של המנכ"ל, מבתי-מלון בתל-אביב, וממיסעדות-פאר בירי-שלים.

התקף-הביזבוז של גיבתו לא החל עם פרוץ המלחמה. הוא היה קיים עוד קודם לכן. „אולם לא במימדים כאלה“, אומר פרנס, חשב מישרדו.

חשב מישרד-התיירות החליט לצאת חוצץ נגד ההשתוללות הכספית במישרד

הפקיד האמיץ: חשב במישרד פרנס

בו הוא משרת. „קרה אצלי משהו במילחמה“, מסביר פרנס. „כפי שקרה אצל הרבה אחרים. היה לי זעזוע, והחלטתי כי צריך להבריא כמה דברים במדינה. אני לא יכול להתעסק עם כל המדינה, אבל עם מה שנתון בידי אני כן יכול להתעסק.“

מיהו אותו פקיד-ציבור אמין, אשר החליט להילחם בחוסר-המוסריות הציבורי של הממונים עליו, ואפילו יעלה לו הדבר במישרדו?

הפקיד

שמרד

א יזידור (ישראל, בעברית) פרנס (63), הוא יהודי יוצא-גרמניה, ייקה טיפוסי, גבוה, כחוש, חובש משקפיים עבים, מתגורר בדירה צנועה, בקומה הי-שלישית של בית ישן במרכז ירושלים. הוא ואשתו מנהלים חיים צנועים, כיאה למשכורתו של פקיד ממשלתי. הדירה בת שלושה חדרים, מבדיקה בניקיונה, ובה ריהוט שמרני, מיושן.

פרנס מכהן כחשב מישרד-התיירות מזה שש שנים, כשקודם-לכן שימש בתפקידים שונים במישרד-האוצר.

חשב של מישרד ממשלתי הוא הממונה על ההוצאה והחלוקה הנכונה של תקציב אותו מישרד, והוא היחיד בין אותו מי-ש-

הכללי של מישרד-התיירות, חנוך גיבתו. „אספתי את כל החשבונות של גיבתו“, מספר פרנס, „מאחר שהיה ברור לי לחלו-טין כי הוא הבזבזן ביותר בין שלושת הבכירים במישרדנו, שהם חשר משה קול, סגן-השר יהודה שריי, והמנכ"ל עצמו, חנוך גיבתו.“

„גיבתו נהג להתאכסן מדי יום חמישי בשבוע במלון שרתון בתל-אביב. קיבלתי הוראה לשלם את חשבונות המלון, וכן את חשבונות ארוחותיו במלון. אולם בתקופת המלחמה, ואחריה, זה עבר כל גבול.“

המנכ"ל

יעוף?

מישרד-התיירות, השוכן בבניין הכנסת הישן ברחוב המלך גיורג בירושלים, רגש כמרקחה בשבועות האחר-ונים. ה„טוטו“ המקובל במישרד: האם יעוף שר-התיירות משה קול, את מנהל מישרדו חובבי-המותרות, או שיוסיף להת-ייחס בסלחנות להשתוללותו של גיבתו בכל הנוגע לכספי-ציבור? "

חנוך גיבתו אינו דמות חדשה בצי-בורית הישראלית. יליד סולני, בן 58, נודע כאשר עבד, בעבר, במחלקה העברית

בלה וטייל - במלונות ישראל

אך פקיד אמיץ ניסה לשים קץ להוללות

לשינוי בחשבונות מלון פלאזה, אינו נכון. פרנס העיר את תשומת-ליבי לכך שיש הבדלים במחירים שבהם הוויכוחי במלון הנ"ל, עבור החדר, בין לילה אחד לשני. הערתי את תשומת-לב המלון, והתברר שהם פשוט טעו בחישוב הסכומים, ומכאן נובעת טעותו של החשב, שחשב שבחדר רים התאכסנו שני אנשים.

כאשר נוכח פרנס כי מיכתבו הראשון

של פרנס בגיבתו, אך לגבי חשבונותיו של, שהיו נמוכים בהרבה מאלה של גיב-תון — אם כי, לדעת פרנס, הרגו אף הם מגבילות המוסר הציבורי — טען: "בכל אשם המערך, אילו נתנו לנו משרת כורת יתר גבוהות, לא היינו צריכים לנצל את עניין הקבלות."

למרות שאין כל ספק ששרה-התיירות משה קול ידע על הפרשה, לא התעניין

יקרא לו לשיחה בנושא זה. "יש לי לב חלש", הסביר, "ואני אחרי התקף-לב, לכן הייתי מבקש ממך לא לקרוא לי לשיחה בנושא הזה."

מחאת

האשה

פרשת אירתשום החשבונות של גיבתו הייתה בהלם את עובדי משרד-התיירות, אך בינתיים התעוררה פרשה חדשה.

גיבתו יצא לסעוד, עם רעייתו, במיסע-דה המפוארת והיקרה ביותר בירושלים, מישיבות שאננים, והורה לשלוח את ה-חשבון למישרד, כאילו הייתה הארחה ב-תפקיד. החשבון הסתכם בסכום שעלה על 250 ל"י, ואפילו רעייתו של גיבתו נדהמה.

היא לא נדהמה כלל מהעובדה שסעדה את ליבה על חשבון הציבור, אלא מכך שמחירה של הארחה היה כה גבוה. היא אף הבחינה כי במיסעדה לא הוצג תפריט הכולל מחיריו, כפי שנדרש, על-פי החוק, ממיסעדות המומלצות לתיירים.

הגברת גיבתו, כאורחת נאמנה, שומרת-חוק, פנתה בתלונה למישרד-התיירות, על כך שאין במישיבות שאננים מחירון, לאנשי מישרד-התיירות לא נותר אלא לחבר אחד לאחד.

אותו תאריך עצמו שבו, לסעודת הגברת גיבתו, סעדה במיסעדה זו ולא מצאה בה מחירון, התנוסס גם על החשבון שהוגש למישרד לתשלום, מאת גיבתו, ואשר מ-עצם קבלתו במישרד אמור היה החשב להבין כי המונכ"ל סעד שם עם אורחי המישרד.

פרנס עצמו המשיך לאסוף את חשבונותיו של גיבתו, שהיו מגיעים באופן קבוע, תוך שהמתין לתשובתו של גיבתו, או של החשב הכללי, אך איש מהם לא טרח להשיב לו, אם כי סגן-החשב הכללי, נורי ברחוזה, שלח אל פרנס מיכתב, שלא היה תשובה על מיכתבו-שלו, בו הורה לו כי חשבונות המאשרים ע"י המנכ"ל, ככ"ל, כתיבתם של המישרד, יש לשלם. פרנס לא נכנע, הוא המשיך לא לשלם, בעקשנות, ואז נקרא לשיחה אל סגן-השר, חברה-הכנסת יהודה שער.

באותה הזדמנות טען פרנס בפני שיערי גם על סתירות שהופיעו בחשבונות של שיערי עצמו. שיערי הצדיק את מילחמתו

רד שאינו כפוף למנכ"ל או לשר, אלא לחשב הכללי ולשר-האוצר לבדם. תפקידו של חשב המישרד הוא לאשר כל הוצאה שנעשית באותו מישרד, ולהקפיד על כך שההוצאות תהיינה בגבולות התקציב, ולא תחרוגנה ממנו.

ואמנם, כך מבין פרנס את עבודתו כי משרת-ציבור, אם כי "החוק והתקנות" ניתנו לחשבים, הוא מסביר, "מאפשרים למנכ"לים, לסגני-שרים ולשרים להוציא כל סכום-כסף שהם רוצים על בילויים, ארוחות ובתי-מלון."

"אספתי את כל החשבונות של גיב-תון ממלונות שרתון ופלאזה בתל-אביב, וכן ממיסעדות-הפאר הירושלי-מיות בהן נהג לאכול. גיבתו אהב מאוד את המיסעדה היקרה ביותר בירושלים, מישיבות שאננים, ואת פונדק הגולש ב-עין-חכם, שהוא מיסעדה לא פחות יקרה. "חשבונות אלה הגיעו לסכום העולה על 8000 ל"י, בתקופה שבין ה-9 באוק-טובר וה-12 בנובמבר. 8000 ל"י בחודש שלושה ימים בלבד."

חשבונות

ללא אישור

בחודש זה, החדש של המילחמה, היו במדינה אנשים שחסכו מהלחם של הילדים שלהם ותלמו כסף למדינה, ואילו המנכ"ל שלי השתולל בבתי-מלון ובמיסעדות מפוארות. הרגיו אותי גם ש-הוא לא תמיד גר לבד בחדרים שלו ב-בתי-המלון, ואני הייתי מקבל חשבונות על תפישות כפולה בחדרים, והייתי אמור לשלם אותם."

על כך גיבתו: "חשבונותי בתקופה זו היו עבור החדרים בבתי-המלון (שרתון ופלאזה), והוצאות-טלפון מהמלון — 1922.15 ל"י. הוצאות אוכל ושתייה בבתי-המלון עצמם — 2338 ל"י.

לגבי המיסעדות, אין לי רישום מדויק של הוצאותי בתקופה זו."

כלומר, גיבתו מודה בהוצאת סכום של 4260.15 ל"י בלבד על בתי-מלון בתקופת החדש ושלושה ימים הנ"ל, לעומת 8000 הל"י שעליו מדווח חשב-המישרד, וזאת — מבלי לכלול חשבונות ממיסעדות.

פרנס לקח את כל החשבונות, שלח את-תם חזרה לגיבתו מבלי לאשרם, בצירוף מיכתב בו בהביר לו כי לא יחתום על החשבונות, משום שזה בניגוד למצפנו, ומשום שלדעתו אסור לפקידים בכירים להיות לא-מוסריים, בעיקר בתקופה בה ער-מד העם על נפשו.

בסוף מיכתבו ביקש פרנס מגיבתו שלא

המונכ"ל המתהולל: חנוך גיבתו בטכס

נותר ללא מענה, וכי גיבתו ממשיך להע-ביר אליה חשבונות תפוחים, כתב ב-17 ב-דצמבר, מיכתב נוסף, הפעם אל החשב הכללי, עם העתקים לשר-האוצר, נציב שירות-המדינה, שר-התיירות, סגנו יהודה שיערי, וגיבתו עצמו.

במיכתב זה, שהשתרע על ארבעה עמודים צפופים, הציג פרנס עשרות שאלות, "שאלות מוסריות, ציניות, חוקיות וממ-לכתיות" כפי שהוא מגדיר אותן. "עד-שלא תענו לי על שאלות אלה", סיים פרנס את מיכתבו, "לא אאשר שום חש-בון-הוצאות של גיבתו."

עד היום לא הגיעה תשובה גם על מיכתב זה. אבל נראה כי גיבתו בכלל זאת למד משהו. אומר פרנס, "החשבונות שלו אמנם נשארו מנופחים, אבל על ה-חשבונות של המיסעדות הוא התחיל לכ-תוב עם מי הוא אכל באחת הארוחות. לגבי גיבתו, זה, כשלעצמו, הוא הישג ניכר." תגובת גיבתו: "הוצאתי בחודש נר-במבר 1973 במלון פלאזה היו 1949.95 ל"י, ובמלון שרתון 217.35 ל"י; בחודש דצמבר 1973 — במלון פלאזה 318.50 ל"י, ובמלון שרתון 716.20 ל"י."

"יש לי עוד מיספר נתונים לגבי מיסע-דוה, אסירי לא כולו, ואני לא זוכר לאיזו תקופה הם מתייחסים: מיסעדות מלון ה-מלך דויד 257.65 ל"י, מיסעדת שה-סימון (המשך בעמוד 33)

בה באופן רישמי. "בכל פעם שהשר ראה אותי, וזה היה כבר אחרי שהחזרתי את החשבונות של גיבתו מבלי לשלם", מספר פרנס, "היה מחייך אלי וטופח לי על השכם, כאילו אנחנו הידידים הכי טובים בעולם. לפני הפרשה הוא אפילו לא אמר לי שלום." במישרד-התיירות ידועה הטינה השולרת בין השר וסגנו לבין המנהל-הכללי.

שאלות

מוסריות

בינתיים העביר גיבתו את החש-בונות שהוזכרו על-ידי החשב של מישרדו, לידי החשב הכללי של מישרד-האוצר. חשבונות המיסעדות שולמו על-ידי החשב הכללי, ישירות, ואילו חשבונות בתי-המלון הועברו חזרה לפרנס, עם תי-קונים שערכו בהם בתי-המלון עצמם. "בכל פעם בה התגורר גיבתו עם עוד מישהו בחדר, ובהתאם לכך חוייב החש-בון", סיפר פרנס, "הורד פתאום החיוב הנוסף, והפכו את זה כאילו שגיבתו ה-ת-אכסן שם לבדו באותו לילה. אני לא יודע אם גיבתו הוא ששילם את ההפרש, או שהמלונות ויתרו לו על הסכום. אבל לי זה לא שינה כלום. אני לא חתמתי על החשבונות האלה."

דברי גיבתו: "הפירוש שנתן פרנס

מנהל המלון: אלי גולדשטיין מ"שרתון"

רבה בנושא. בין השאר שאל אם קיימת אפשרות שהוא עצמו יקנה את הזכויות. עוד גדולי המו"לים בעולם עוסקים בבעיית איך לאסוף את הסכום שיהפוך את משה דיין למיליונר, החלה שעתו של משה דיין דוחקת. הוא זרק לחלל הפוליטי של ישראל את הודעתו המפתיעה כי לא יוסיף לכהן עוד בממשלתה של גולדה. וזאת — עוד לפני שהובטח לו כי משה יהיה מוכן לקנות את זיכרונותיו בסכום שדרש.

רק אחרי שהתפטר מהממשלה המיועדת, נודע לדיין כי הוצאת ויידנפלד אינה מסוגלת לרכוש ממנו את הזכויות לפירסום זיכרונותיו באותו סכום שדרש, אבל תוך כדי כך נודע לו כי אלכסנדר גראל התרעניין באפשרות לקנות את הזיכרונות. ואז, שעה שהמדינה כולה היתה שקועה במשבר פוליטי, ושעה שמנהיגי סוריה היו שקועים בהכנות מזימותיהם לתקוף את צה"ל ברמת-הגולן, עסקה צמרת משרד הביטחון במשימה חשובה אחת: למצוא מו"ל שיאות לשלם למשה דיין חצי מיליון דולר טבין ותקילין, לפני שיעזוב את משרד הביטחון.

כי נישקפת סכנה שמניותיו של דיין יירדו, אחרי שמישהו אחר יתמנה כשר ביטחון במקומו, וכי כשר-ביטחון-לשעבר יקבל סכום קטן בהרבה מכפי שיוכל להרשות לעצמו לתבוע, ולקבל, בהיותו שר-ביטחון בפועל.

המו"ל הצרפתי

זכה

רועציו של דיין במשרד-הביטחון, הם שחיפשו את הדרך אל אלכסנדר גראל הצרפתי. באמצעות עורך-הדין התל-אביבי תיאודור קליין ניקשרו הקשרים הראשונים עימו, והוא הוזמן לארץ. גראל הגיע לשם כך לישראל יחד עם המו"ל הלונדוני פנישת-העסקים המשולשת עם דיין נערי-כה בביתו של דיין בצהלה, בעיצומו של המשבר הממשלתי. גראל שמע אז את תביעותיו של דיין, התבטא אחר-כך באוזני מכרים ישראלים: "האיש הזה השתגע! איזה סכומים שהוא דורש!" אבל הוא הבין כי דיין סוחר ממולח, וכי ניתן לעמוד עימו על המקח.

המשא-המתן נמשך, ובמהלכו הסכים דיין להפחית מן הסכום שביקש כשכר-סופרים עבור כתיבת זיכרונותיו. גראל הסכים לקנות את הזכויות בעצמו, במקום ויידנפלד, תמורת סכום בלתי-ידוע הנע בין 250 אלף דולר ל-400 אלף דולר. מה שברור הוא, כי הסכום שיקבל נמוך במאה אלף דולר לפחות מהסכום שתבע תחילה.

פרט פיקנטי: העסקה בין דיין לבין גראל סוכמה לפני המהלך המדיני הדרמטי ביום השלישי שעבר, כאשר בלחץ האיום הסורי בצפון, כביכול, הסכים דיין לחזור בו ולכהן כשר-ביטחון גם בממשלה החדשה של גולדה. והנה, בהסכם עם גראל, הופיע סעיף מפורש המעיד כי דיין עדיין אינו בטוח שלא יהיה שר-ביטחון, וזאת — עוד לפני שהגיעו אליו ידיעות המודיעין בדבר כוונותיהם החדשניות של הסורים. בהסכם נאמר, כי דיין מתחייב לסיים את כתיבת זיכרונותיו תוך שנה אחת, אם לא יכהן כשר-ביטחון, ותוך שנתיים — אם אכן יוסיף לשמש כשר-ביטחון.

הסורים

אשמים

כך קיקלו הסורים לדיין את כל תוכניו היפות. במקום לנהל ולכתוב זיכרונות בנחת, הוא יאלץ כעת לעסוק בכתיבת הזיכרונות שלו במשך השנתיים הבאות, כשענייני-הביטחון של המדינה ור משימת שיקומו של צה"ל יטרידו אותו ויבלבלו את מוחו ללא הרף. אין ספק שזה עלול לפגום ברמתה הסיפרותית של היצירה שהתחייב לכתוב.

צחק גורל: השבוע הופיע בצרפת הספר יום הכיפורים, המהווה כתב-אישום חריף נגד משה דיין, על חלקו באחריות למחדלי מלחמת יום-הכיפורים, והו תיר-גומלי-צרפתי של הספר המחדל, שחובר לפני חודשים בידי שיבעה עיתונאים ישראליים ויצא לאור בעברית בארץ.

המחדל יצא לאור בצרפתית בהוצאת אשט, הוצאת-הספרים של אלכסנדר גראל, האמורה להוציא לאור בעוד שנתיים את זיכרונותיו של משה דיין.

נוטו

LOTTO

150,000
לירות
מינימום
כרם
ראשון

יום שני
אחה"צ
המועד
האחרון
למסירת
טופסי
ההשתתפות

הגרלה
בנל
יום
שלישי

ביום שני אפשר למסור טופסי השתתפות עד שעה 8.00 בערב

ת"א, בבית מפעל הפיס, רחוב הפטמן 3

האמריקניות של קרייזלר

DODGE DART • PLYMOUTH VALIANT

מנוע 6 צילינדר 3700 סמ"ק

המכוניות ששומרות על ערכן יותר מכל מכונית אמריקאית אחרת

הילוכים אוטומטיים
הגה כוח
מעצורי כוח
מיוזג אויר

חסירה מידית

מכונית טובה

מבית טוב

בית קרייזלר מכשירי תנועה בע"מ, דרך פתח-תקוה 74, תל-אביב (טל. 36115)

לים גדעון רייבר, השווה
עתה בשיחות הסוכנות היהודי-
דית בכריסטינה למשך שנתים.
הוא התקשר עם חברת הפצה
בריטית לשווק מזון ואבזורי
כלבים, עומד לחתום על עיס'
קה עם בעל חנות תלאיבי
המתמחה במכירת אבזורי כל-
בים. רייבר ישלח לארץ את
הסחורה. יתחלק ברווחים עם
בעל החנות.

מתנה מקורית העניק
הדייל-מסעון אבי אברמ
ביין לאשתו מלכה, שילדה
בשבוע שעבר את בתם ה'
שנייה: הוא הביא לה עוזרת
בית מאתיופיה.

הקולומטר ה-101 בכביש
סואץ־קהיר כבר הוחזר לידי
המצרים. אבל עבור ההיס-
טוריה הוא כבר הנוצח, ומנית,
היה זה המיסעדר **אדי רונן**
שהעיק את השם הקולומטר
ה-101 לפיאנרבר חדש שפתח
בכירי מלכי ישראל בתל-
אביב. השבוע ערך רונן במקום
מישתדל־הכרזת לאנשי יחידת
הקומנדו הימי, מהלה שטיבע
במלחמת יום־הכיפורים ספי-
נים מצרים בגמלי האויב.
הסתבר שאנשי הקומנדו הימי
אינם רק בלונים מעולים, אלא
גם מוסיקאים טובים. אחרי ש-
סילקו את המוסיקאים העל-
מיים מהמקום, השתלטו המה-
פסתר במעדרו, ובין אדי
ויסקי לבין מיטב החתיכות של
תל־אביב שבצו לארח להם ל-
חברה, חגגו עד שעות הבוקר
המוקדמות.

פסוקי השבוע

● שריה בימהרן משה
דיין, על ישיבת מרכז מיפ-
לגתו: "תוכנית כבקשתך."

● ח"כ יצחק בן-אברהם,
על אותה ישיבה: „היא משו-
לה לחצר ביונטית.“

● שר-העבודה יצחק רבין: "אני אקס-רמטכ"ל, אקס-שגריר, ועכשיו הפכתי גם לאקס-מיועד לשר-הביטחון".

● אחד מחברי "הד
גרש": "דיין שייך למישפחת
הזוחלים. בעבר הוא היה בעד
סיפוח זוחל, וכעת הוא בעד
פילוג זוחל."

● ח"כ אברהם עופר,
על נאומי ההפצרות והתישב-
חות שהורעפו על גולדה מאיר:
"אני לא יכול לשאת את ה-
שמאלץ הזה".

● הַיִּשְׂרָאֵלִי גִידִי,
דח"ב אברהם עופר: „אתה
צבוע!"

● ח"ב הליכוד חיים קורבן, על הודעות המתיחות בצפון: "הכוונה בוודאי להתמרדות סניף העבודה בחיפה."

צחוק. אבל...

אחת: לעשות רושם על ידי-
דתו נאנסי מאגניס."

על המצב במסד"ל אמר שרהדות זרח ורהדמיה בשיבה סגורה של מפיגלה: "המליכנה לשאל את פיה חלגה להיות מפיגלה פוליר. כנסיסנה לממשלה, לאר חלטה מועצה הרבונה רה. ראשית. נפסיק להיות מפיגלה דית". ורהסי צידד בעמדה שיש להצביע בעד הממשלה, אך להישאר בחוץ.

את כניסתו לתפקיד ראש עיריית נתניה, חגג השבוע **ד"ר אברהם בריממאנ** גם ברכיית מכונות **אאא** חדשה. שלושה אחרים שרכשו השבוע מכונות **אאא**, היו סגן ראש הממשלה **יגאל לרון**, שר התעמולה שמעון פרס, ומנכ"ל משרד התחבורה **דן חירם**. עקב מצב החירום והדרישה ל"יטכנסו", רכשו שלושה **אאא** 99 בעלות 20 כוורות, סוסים, ש"מחירה 50 אלף ל"י.

עוד לא נגמרו לו הצרות עם השריפה באברירוס, ליוויר מועצת המנהלים של "קזין" ויברנסט יצחק שבווע לצרה נוספת. היה זה כשיסריקין יצחק ברידג' במועצת דוכס בתחילאיב, הצית סיגריה, השליך את הגפרור הבוער למאפרה מלאת ניירות, שהחלו לבעור. העיר לו אחד השחקנים: "לא מספיק לך שחצי אברירוס בוערת?"

מתיחות שררה בפא-
בודהה שבולדנוז מניסטור ב-
לדאבי. עיני הנוכחים הופנו
לשולחן סביבו ישבו אשה
המדרוגל של הפועל חלא'ע,י,
רוני קלדרון ואשתו יעלי,
בהתבר ידיר. רוני לג כוסיס
מיותרת. ההחבר ניסה לשכנעו
ללכת הביתה. רוני סירב, ורק
לעצרו: "התחלת להיות עבד
לכסף!" הייד נפגע, השיב:
"עבד" או לא עבד, אני לא
שולח את אשתי לעבוד בג'ע
בבוקר ושותה אלכוהול בע'
רב" אחרי שפ האלכוהול,
נגע קלדרון, הבטיח כי אשתו
לא תצא יותר לעבוד.

כגיבור גדול הרגיש עצמו מגן מכבי חלאביב אברהם שטמברג, שעה שיפיר בגאווה כי כאשר ביקש אנשי מודיעין זורחי לבדוק אותו במנותאמת על זה שכל לשחקנים אמר להם: "אתם יכולים לבדוק אותי אפילו במנותאכביסה." אך כאשר השקעו בראותו של שטמברג, הושיעו אותו חקירה, התברר כי לא היו דברים מעולם.

■ עיסוק צדדי מצא לו
כתב ידיעות אחרונות בירוש-

צרות מסוג אחר אירעו לצוות שצירייה החוץ של הסל-וויה, שצילם באילת שתי תוכניות בידור. לתוכנית הראשונה, שתשודר ביום הרביעי השבוע, הופיעה הזמרת מירי אפרת רק עם חולצה, ללא חזייה. עם התחלת הצילומים, התברר כי היא לא מצטלמת טוב בלי חזייה. אחת מעובדות הטלוויזיה מיהרה להוריד את החזייה הפרטית שלה. השאילה אותה לזמרת. החזייה היתה אמנם קטנה, אך איכשהו זה הסדר. אבל עובדת הסל-

שרית דמיר מלכת המים 1969, נטלה בשנה האחרונה חופשה מחיי הווה, התמסרה לבנה בן השנה. עתה, כשהילד כבר גדול, חזרה שרית, הנשואה לכלכל בכיר באל-על, לעבוד כדוגמנית, נראית בתמונה במסיבת פורים.

לעבר תומרקין את מה שכוונה
לאחר־מכן בפי עדי־ראיית כ"ה
מכת־האגרות של חיינו" ה"ה
מלומה האחת והיחידה הספיר
קה. לאחר־ה נראה תומרקין
שטופט את ראשו המוכתם בדם
ממחות לברו. למחרת, כשנשאל
תומרקין לפרש התנהגותו, טען
כי אינו זוכר דבר.

מי שמע פעם על עיתון-
נאי ישראלי הנושא את השם
JOHNNY LOVE? ובכן,
ייתכן שקוראי העיתונות בי-
שראל עדיין לא שמעו את
שמו, אבל בוואשינגטון הו-

■ לח"כית המערך **נוזות**
קצב, שהיא גם יו"ר המועצה
לצרכנות, היו שתי סיבות
לשמות ביום החמישי האחרון.
פעם מפני שראש הממשלה
הודרה **מאיר** הצליחה להקים
ממשלה, ופעם שנייה מפני ש-
ניצלה בנס, עת היתה מעורבת
בתאונת דרכים בדרכה במכו-
ניתה מטלאיב לירושלים,
נפצעה קל.

■ ואם מדובר בראש-הממשלה, הרי נשאלת השאלה הי-טבעית: מתי היא מספיקה לנו? השבוע השיבה גולדה גלייליטי שהמושב האחרון ב-מכונית נהדר לשינה. אני מתמתח לכל אורכו, עוצמת עיני בירושלים ומתעוררת בתל-אביב.

כאשר פורסם לראשונה
 הרכב הממשלה החדשה של
 גולדה מאיר, אותה עמדה לה-
 ציג בפני הנשיא **אפרים**
קציר, נעדר ממנה שמו של
 האלוף (מול) **אהרון יריב**,
 שהתמנה כשר-התחבורה בממ-
 שלה החדשה. עד הרגע האחר-
 רון התלבט יריב אם לקבל את
 הצעתה של גולדה להצטרף
 לממשלה החדשה. ההצעה הי-
 תה מפתיעה, ושמו של יריב
 לא נכלל בהרכב הממשלה-
 הציעה גולדה לצמרת מילג-
 תה ביום הראשון לפני שבוע,
 כאשר חזרה בה מכוונתה להר-
 כוב את הממשלה. הסביר
 יריב את התלבטותו: "אם
 אצטרף לממשלה הזאת, ישיי-
 כו אותי בעתיד אלאה האחר-
 איים למחדל..." אולם בסופו
 של דבר לא יכול היה יריב
 לעמוד בפני הפיתוי להיות שר.
 ונענה בחיוב להצעתה של גול-
 דה.

מי שלא היה מודאג
מהביקורת הציבורית בה הת-
קבלה הממשלה החדשה, היה
שרהתעמולה החדש **שמעון**
פרס. אמר פרס: „זה יעבור...
עוד חודש תיגמר האופנה של
התלקקת העצמים, וכולם ית-
רגלו לממשלה...”

מנכ"ל בנק ישראל, **אדיעזר שפר**, התבקש ה-
שבע על-ידי המראין **יעקב**
אגמון להגיב על הערותיו של
נשיא התאחדות העתשינים
מרק מושביין כלפיו, לפיה
הוא, שפר, "גרוע יותר מאשר
יזחק בן-יהודה", על שגנה
את סיבסוד ההלוואות למילי-
יוונים. אמר על כך המנכ"ל,
שהיה בכוחות נבסועות ה-
אחזונים: "זה כבוד גדול בש-
בילי שבכלל משווים אותי ל-
בן-אחרון באיזו צורה שהיא.
הייתי תלמידו של בן-אחרון
בקיבוץ המאוחד".

התנגשות חריפה אירעה
באחד הלילות, לפני שבועיים,
בין הפסל יגאל תומרקין
לבין הסופר דן בן־אמון.
ולא על רקע מנותי. היה זה
כאשר נכנס הפסל באחד הליל
לזות למסעדה שליד הפיאנו
בר ברחוב ירמיהו בתל־אביב,
כשהוא שתיי. במסעדה ראה
תומרקין את דן בן־אמון, וללא
כל התגרות מצד דן החל
ממתי בל כנייני גנאי. דן ש־
הבחין כי יגאל שיכור כלוט,
התעלם ממנו. אבל תומרקין
לא הירפה. הוא חזר על דבר
ריהעלבון שלו, וכשראה כי
דן אינו מגיב, גם ירק לעברו.
כאן איבד בן־אמון את שלולת
רוחו. הוא קם בשטף ושלח

אלך שמו לפניו. מסתבר כי
כתב ידיעות אחרונות בבירה
האמריקאית, **יוחנן להב**,
הכין לעצמו כרטיס ביקור ו-
בחר לכתוב את שמו באנגלית
דווקא כך.

בגלל בדרך מיקרה, שעות בחנתהתמסורת של הטלוויזיה באיתנים, התגלתה לפני שלושה שבועות שיטת מברוק האיונות עם שר הביטחון משה דיין (נכנס קול יצא סוד, העולם הזה 1903). למי שלא שוכנע אז, משרה נוסף: כאשר הור

ייע דין שלא ימשיך לכהן
בתפקיד שרהביטחון. ראינו
אותו עבור הטלוויזיה הכתב
על **רבי** וכתב על השירותים
לפני ההקלטה. הו'
ייע דין כי הוא אינו מוכן
לדבר על המצב עם ירדן. הוס'
שלא יישאל על כך. במהלך
הראיון הזכיר כתב החדשות
בערבית את ירדן. דין התר'
אמר: „אמרתי לכם לא
לדבר על זה!“ ועזב את ה'
אולפן.

■ לשרה חוץ האמריקאי
דני קסינג'ר יש צרות
לא רק עם עמי המרחב. גם
מספר חברים בוועדת ההצ-
בות ב"בית הניבחרים האמ-
ריקאי מציקים לו. אותם חב-
רים דרשו שהאוצר לא יכסה
הוצאה בסך 50 אלף דולאר
עבור מסיבה שערך קסינג'ר
500- מוזמנים. אחד מחברי
הוועדה, ג'ון ריני, טען:
הוא, ערך את הסעודה מסע:

יגאל קם **צחוק, צחוק, אבל...**

- יצחק רפאל: מי שהלך בתל ועתה בתלם.
- גולדה: בכל מערך, זאת!
- תקשורת: און קשבת.
- סוכנות הידיעות של ישראל: Unietd Peres.
- סוריה: „מצפון תיפתח הרעה” — עובדה, יש ממשלה.
- נבחר השילטון: מי בשקט ומי ברעם.
- במפד”ל: הרועים לשבת, מול בני הישיבות.

מבקר העולם הזה בודק בציציותיו

האישור התקציבי לצורכי השיפוץ מסתכם בשמונים אלף לירות. כאשר ציינתי בפניו כי כבר כיום, עוד קודם שנסתיימה העבודה, הוצאו למעלה ממאה אלף לירות, השיב כי זה אינו מעניינו. עניינו של מי זה, אם כן? שאלתי את יצחק שטרסברג, דוברו ומנהל-לישכתו של הרב גורן, מהו הסכום שהוקצב לשיפוצים בלישכתו החדשה של הרב. הדובר לא ידע את גודל הסכום, אך הבטיחני:

"הסכום לא יעלה על מאה וחמישים אלף לירות". וזאת, לאחר שהוצגר כי התקציב המאושר מסתכם בשמונים אלף בלבד.

כדיקת נוסח אישור התקציב, מנהל פרט מדהים. האישור ניתן לצרכי שיפוץ שתי חדשי כות, של שני הרבנים.

כאשר פניתי אל עורך-הדין דואק, דוברו של הרב הראשי הספרדי עובדיה יוסף, וביקשתי לבקר בלישכת הרב, כדי לברר אם גם הוא משתמש בחלק מכספי השיפוצים, כאמור באישור התקציב, פקח עלי עיניו תמחות.

"הרב עובדיה מתנגד לביזבוז", אמר בתוקף. הרב סבור שהלישכה הקיימת מספיקה עבורו. אנו לא השקענו אף פרוטה בתיכונן או בביצוע שיפוצים.

לישכה

בתל-אביב

הרב גורן הינו היחיד מבין כל הרבנים הראשיים, שניהנו במישרה רמה זו עד היום. המחזיק, בנוסף ללישכתו שבירושלים, גם לישכה שנייה בתל-אביב, לישכה זו נמצאת בבניין המישרדים היקר ביותר באזור המרכז, בית אמריקה.

מבחינה חוקית מכוסה גם עניין זה, ללא פגם. הוסכם כי אגף התקציבים באוצר, באמצעות ד"ר מאיר, יושב-

אונטרמן, קודמו, אינה די מרווחת ומפוארת לצרכיו המיוחדים.

חודשים אחדים לאחר היבחרו, ניצל הזדמנות, כאשר התפנה בהיכל שלמה אולם רחבי-ידיים, ששימש קודם כאולם בית-הדין. בית-הדין עצמו הועבר לעיר העתיקה. הרב גורן החליט כי במקום שנתפנה יקים לו לישכה חדשה, אך הוא לא הסתפק בכך. אל האולם הפנוי סיפח שלושה חדרים סמוכים, שבאחד מהם היה מאוחסן ארכיון הרבנות הראשית. הארכיון הועבר משם מייד.

ובכן, מקום יש, אך בכך לא די. כדי להצדיק את כבוד המקום והשוכן בו, יש להכניס בו שיפוצים כלשהם. ולשיפוצים דרוש תקציב. עם קשרים כשל הרב גורן, לא היתה בכך כל בעייה.

באותם ימים, לפני שפסק נגד הצטרפות המפלגה הדתית-לאומית לממשלה, היה גורן חביבו ובן-טיפוחיו של שר-האוצר פינחס ספיר. טלפון אישי אחד לשר האוצר — והעניין סודר. אך באופן רישמי הושג האישור באמצעות ד"ר יפה, מנהל היכל שלמה, שפנה במכתב לאגף-התקציבים באוצר. התקציב אושר בזריזות מפתיעה. העיקר שהסדר הטוב נשמר.

תיכנונה של הלישכה נמסר בידיו של האדריכל פרידמן, ובעבודת השיפוצים עצמה זכתה מ.צ.צ. תוכנית השיפוצים הנרחבת כללה שיבירת קירות, בנייה מחדש, ציפויים של כל הקירות החדשים בעץ, פרישת שטיחים

שיגעון המותרות

ב תוך תקופה קצרה עתיד הרב גורן, רבה הראשי האשכנזי של ישראל, לשבת בלישכה רחבת-ידיים ומפוארת, בעיר העתיקה בירושלים. העובדה שהרב הראשי השני, עובדיה יוסף, יסתופף ממול, בלישכה קטנה ופשוטה, כעניי בפתח, אינה מפריעה לו כלל ועיקר.

כיצד יכול להרשות לעצמו רב אחד מה שאינו מרשה לעצמו הרב השני, השווה לו במעמד? אחת התשובות לכך: לפחות בחלק מן המקרים משתמש הרב גורן בתקציבים המשותפים לו ולרב עובדיה, לשימוש-שלו בלבד.

לישכת

פאר

ב 15 באוקטובר 1972 נבחרו הרבנים שלמה גורן ועובדיה יוסף לשמש כרבנים הראשיים לישראל. מרגע בחירתו של גורן לרב ראשי, החל מיצעד הביזבוז והפזרנות חוגג.

שנים רבות שימשה את המכהנים במישרת הרבנים הראשיים לישראל לישכה אחת, מחולקת לשניים, בהיכל שלמה בירושלים.

בכל לישכה כזו הית חדר מפואר עבור הרב הראשי, וחדר נוסף עבור מנהל-הלישכה, העוזר והמוכירה. אך הרב גורן החליט כי הלישכה שקיבל בירושה מהרב

מאת זאב יפת

מקיר-אליקיר, ציוד הלישכה בספות ובכורסאות-עור. בהתאם לדרישתו של הרב תותקן בלישכה החדשה גם מרכיזי-טלפונים מיוחדת, כיוון שניראה שמרכזיית-הטלפונים של היכל שלמה, שהספיקה עד-עתה לכולם, אינה מספיק טובה או יעילה עבורו.

עם פרוץ מלחמת יום-הכיפורים הופסקה העבודה בלישכתו החדשה של הרב גורן, אך בשבועות האחרונים חודשה, ונמצאת עתה בעיצומה. במאמץ לספק לרב הראשי בהקדם האפשרי מישכן ההולם את כבודו ואת כבוד כהונתו.

דובר מישרד-האוצר, גיורא מורג, בדק ומצא כי

של הרב גורן

ראש אגף הדיור, יעביר למישרד-הדתות את דמי השכירות החודשיים, הגבוהים, עבור הלישכה. אם מחזיקים בלישכה נוספת, חייבים להחזיק גם בצוות נוסף. אבל ענייני כספים מעולם לא היוו בעייה אצל הרב הראשי. עניין המשכורות הנוספות, החורגות מתקציב הלישכה, סודר גם הוא.

גם לא הטרידה אותו העובדה כי על-ידי שכירת לישכה שניה, פגע שוב והפך את האיוון העדין החייב להתקיים בין שני הרבנים הראשיים לישראל.

לדוברו של הרב גורן הסבר מקורי, מדוע זקוק הרב ללישכה שנייה. הרב עוסק בענייני גיור, וקשה לטלטל אנשים לירושלים, הוא מסביר.

לשאלה אם הרבנים הראשיים הקודמים לא עסקו בענייני גיור, האם הרב הראשי השני, עובדיה יוסף, אינו עוסק אף הוא בגיור, ובכל-זאת הצליחו כולם

רכב ישראל ופרשו

במקום מכוניתו המקולקלת שכר הרב שלמה גורן מכונית-פאר אחרת, מדגם דודג' דארט, שדמי השכירות שלה עולים למשלש-המיסים אלפי לירות. כאן נראית המכונית השכורה כשהיא חונה על המידרכה בחזית היכל שלמה בצורה בלתי-חוקית, כנהוג אצל גדולי המדינה.

המכונית השכורה

מכונית-השרד האמריקאית המפוארת של הרב גורן, פורד גראן טורינו, חונה מזה חודש ימים במוסד, וממתינה לחלקי-חילוף חיוני, אשר הוזמן במיוחד מחו"ל, בהי' עדרו אין היא מסוגלת לזוז ממקומה. הרב אינו מוכן להסתפק במכונית חסכונית.

המכונית השבורה

של הרב הראשי האשכנזי - ומגלה קופות של שרצים

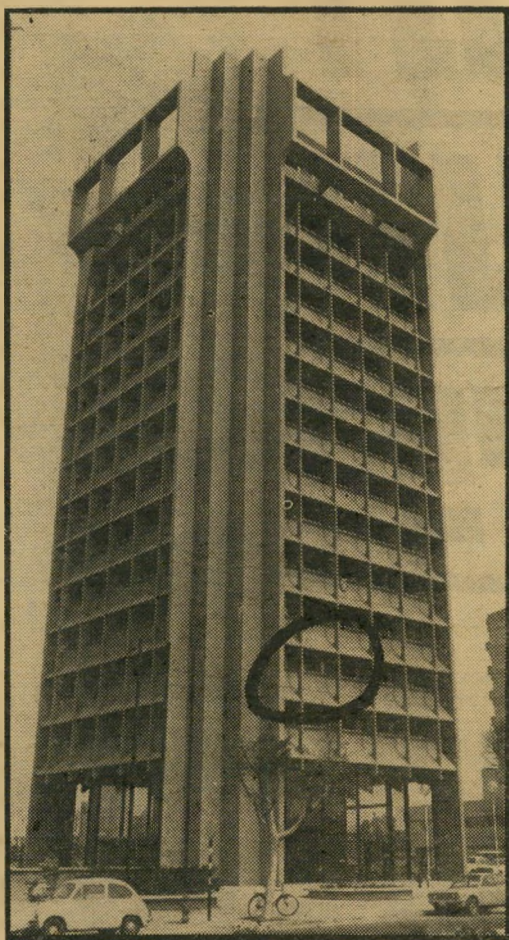
הרבנים גם יחד. המזכיר הראשי היסט. אמר כי הוא חייב לשאול לדעתו של הרב הראשי השני לפני שיחתום על המכתב. תגובתו של הרב גורן היתה: "או שתעשה מה שאני אומר לך, או שאני מפטר אותך". תקן לישכתו של כל רב ראשי קובע, כי צוות העובדים יכלול מנהל לישכה שהוא גם דובר, עוזר ומזכיר. אך הרב גורן אינו מסתפק בצוות זה. עובדים אצלו גם הרב ולצברג והרב קלמנוביץ. מהיכן מקבלים הללו את משכורתיהם? לאלוהים ולרב גורן הפיתרונים.

ללכת

עם החזק

בועצת הרבנות הראשית לישראל מורכבת מתריסר חברים. שניים מהם הם הרבנים הראשיים לישראל. עשרה הנותרים הם רבנים חברי המועצה. מבין העשרה, חמישה רבנים אשכנזיים וחמישה רבנים ספרדיים. למרבה הפלא, מבין חמישה הרבנים הספרדיים תומך רק אחד, הרב חיים דוד הלוי, רבה של תל אביב, ברב הראשי הספרדי. ארבעה הרבנים הספרדיים הנותרים תומכים בהרב גורן, בניגוד להגיון המחייב, כי הרבנים הספרדיים יתמכו ברב הראשי הספרדי.

- הרב בנימין אביעד — רב איזור שפיר.
- הרב יוסף שרייט — רב העיר אשקלון.
- הרב רפאל צבן — רב העיר נתיבות.

לישכה נוספת בבית אמריקה, בניין המשרדים היקר ביותר בתל אביב, שבקומתו השנייה מחזיק הרב גורן לישכה שנייה, נוסף על הלישכה שהוקצתה לו בהיכל שלמה.

לבצע את מלאכתם מלישכתם שבירושלים, לא היתה לדובר כל תגובה.

מכונת

פאר

כאשר החל הרב גורן לכהן בתפקידו כרב ראשי, דרש משרד האוצר להעמיד לרשותו מכונת "דומה לזו של גולדה", בגלל כבוד כהונתו. אך בסופו של דבר הסתפק במכונת הפאר האמריקאית פורד גראן טורינו. אחרי המלחמה, כאשר נתקפו מיספר שרים במוסרי כליות על השתמש במכונת הפאר אמריקאית הצורכות דלק רב, הגישו בקשות למינהל-הרכב להחליף את ריכבם. ביקשו להעמיד לרשותם כלי-רכב קטנים יותר, שאינם מנקרים עיניים בפארם ואינם צורכים כמויות כה גדולות של דלק.

בבדיקה נתגלה כי הרב הראשי גורן לא נימנה עם מגישי בקשות אלו. הוא מוסיף עד היום להשתמש במכונית הפאר האמריקאית שלו.

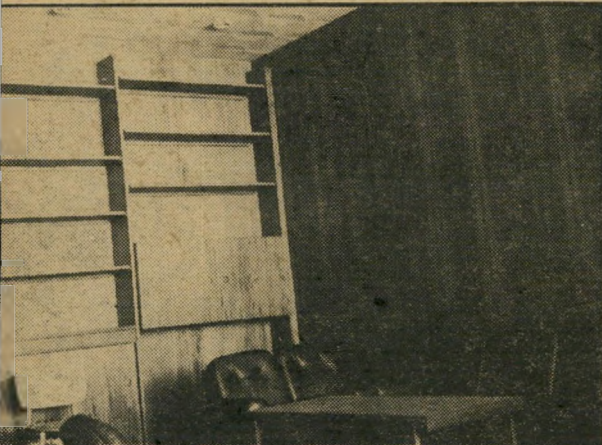
למרות היותה מכונת ענקית, אין הפורד טורינו מכונת אמינה. נהגו של הרב גורן הציג בפני מסמכים בחתימת המוסך — כדי שאיש לא יוכל להאשימו בהזנחת הרכב — המאשרים כי הפגמים הרבים הגורמים לכך שהמכונת מוכנסת לעיתים קרובות למוסך, מקורם בפגמי-יצור, ולא בנהיגה רשלנית. **מזה 30 יום הונה המכונת במוסך "מאי" ברחוב וסרמן 2, תל אביב.** חלק חיוני במנוע נשבר, וכיוון שמעטות מכונות פאר כאלה בארץ, אין חלקי חילוף שבור, וכעת ממתינים לחלק הנהל שהוזמן מארצות-הברית. גם הפעם, כבכל שאר הפעמים בהן שוזה מכונתו השרד במוסך, משתמש הרב במכונת דודג' דארט שכורה. לולא היה מתעקש להחזיק במכונת היקרה והבלתי מהימנה, היה חוסך אלפים רבים של לירות דמי שכירת המכונת האחרת.

מתנה בת חצי

מיליון לירות

עם היבחרו לרב ראשי, הכריז הרב גורן כי בכוונתו להפיח רוח-חיים במוסד הרבנות. לדבריו התנהל מוסד הרבנות ללא אמביציה ומעוף מספיקים מצד העומדים בראשו.

הרב גורן הביא בפני מועצת הרבנות הצעת-החלטה להקים ברבנות שלוש מחלקות חדשות: מחלקה להסברה, מחלקה לקשר עם דיינים, ומחלקה לקשר עם התפוצות.

מותרות בלישכה החדשה המשופצת בימים אלה, הכוללת כורסאות וספות עור, שטיחים מקיר-אל-קיר וציפוי-עץ על כל הקירות, שמחירם מסתכם בכפולים, בערך, מהתקציב המקורי.

● הרב יוסף קפח — דיין בבית-הדין הגדול. שלושה מבין ארבעה הרבנים לא הסכימו לדבר. הרביעי הסכים; לאחר מאמצי שיכנוע קשים. הובטח לו כי ושמו לא יפורסם. לדבריו, אין הוא יודע מדוע הרבנים האחרים תומכים בגורן. הוא יכול לדבר רק בשם עצמו. סיבות תמיכתו ברורות. הרב גורן הוא איש השלטון, הוא יכול להשיג תקציבים. יש לו קשרים במקומות המתאימים. הוא יכול לתמרן בכסף. הוא יכול לדאוג למינויים של רבנים, למינויים של דיינים. הכוח בידו. בנוסף על-כך, לרב גורן "זיכרון מצויין". מי שהולך נגדו — ניכזת.

כך אירע לרב אליהו מלכה, מכרמיאל. הוא נבחר כרב הספרדי של כרמיאל, ואולם משרד-הדתות סירב להעביר אליו פינקסים לרישום-גישוואין. טענת אנשי משרד-הדתות היתה, כי הרב האשכנזי מתנגד. בהתאם לתקנה הקובעת, כי רב המקום, הוותיק מבין השניים, חייב להסכים לרישום-גישוואין של הרב השני, וכיוון שהרב לא הסכים — לא הועברו הפינקסים אל הרב הספרדי.

שני הרבנים הראשיים נחלצו לעזרת הרב מלכה. אך הגדיל לעשות הרב גורן. הוא זימן ללישכתו את נציגי משרד-הדתות, עורך-הדין חפץ, היועץ המיטשטי של המישר רד ואת הרב גור, מנהל המחלקה לרבנות. הרב גורן הודיע, כי אם לא יסופקו הפינקסים לרב מלכה, הוא ידפיסם אישית וישלח לו פינקסי-רישום.

אך לפני שלושה שבועות עשה הרב מלכה את טעות חילו. הוא השתתף בכנס התאחדות הרבנים הספרדיים. הנוטים אחר הרב הראשי עובדיה. מאותו יום חדל הרב גורן לטפל בנושא. הלחץ על משרד-הדתות רפה. סיכוייו של הרב מלכה לרישום גישוואין ירדו לאפס.

קשריו של הרב מלכה גורן עם המימסד החילוני, הקמת הלישכה המפוארת בירושלים ושכירת לישכה נור ספת בתל אביב, כל אלה — נוסף להתנהגותו המתנשאת ולבזבזותו — הביאו עד-מהרה לפיצוץ היחסים בין שני הרבנים הראשיים לישראל. בהיותם מסוכסכים נסחפו שני הרבנים, בעל-כרחם, לעבר הקיצוניות, חיפשו תמיכה בקרב החוגים הדתיים הקיצוניים. כתוצאה מכך, בהכרח, סובלים כל אזרחי המדינה החופשיים, הנזקקים לשירותי הרבנות, מהחרפת הנוקשות הדתית במדינה.

חדרים נוספים, מקים הרב גורן לישכה מפוארת. כל זה: נוסף על הלישכה בבניין הפאר התל אביבי, ששכירותה עולה בסכומי-עתק נוספים.

רק כדי שיהיה לו פיקוח אישי על המחזקות, ואילו אנשי משרד-הדתות לא התרגשו כל כך מעצם ביובז הכסף הזה, אלא מהעובדה כי הוצאת הכספים תרוקן את המחזקות של משרד-הדתות מתוכנן, וממילא יוחלש מעמדו של המישר.

אם חשב הרב גורן כי עוד יצליח לגבור על ההתנגדות של משרד-הדתות, הרי בשבועות האחרונים אפסה תיקוה זו כליל. אחרי ש"בגד" במערך, סר חינו אצל ספיר. כעונש רמז לו משרד-האוצר, כי תביעותיו הכספיות לא תיענינה עוד.

מניין באות

המשכורות?

מיום היכנסו לתפקיד, טרם הרב גורן להפגין "נוכחות". הוא נהג כאילו קיים רק רב ראשי אחד. הפגנת-הנוכחות הראשונה של הרב גורן התחוללה מייד עם היכנסו לתפקיד. הוא ניסח מיכתב, הועיק ללישכתו את המזכיר הראשי, הרב גוטליב, וציווה עליו לחתום על המיכתב ולשגר. ברגע שהמזכיר היה חותם, היתה ניתנת למיכתב גושפנקא חוקית. כאילו נוסח על-ידי שני

בית-הדין חזית אולם בית-הדין שבעיר העתיקה בירושלים, לשם הועבר מושב בית-הדין. באולם שהתפנה בהיכל שלמה, ובשלושה

מועצת הרבנות אישרה את הצעת ההחלטה. והרב גורן סיכם: "מה יש הרבה לדבר? אני הצעתי הצעה זו, ואני מבטיח לכם שאשיג את התקציב לכך ללא קושי". שוב הופעל קריטריון הישיר לספיר. גורן דרש מיליון לירות. מייד סוכם כי יקבל חצי מיליון, וכשתגמור את הסכום הזה, נדאג לעוד חצי מיליון, אמר לו ספיר. וזאת, כשלי טענותיו החוזרות ונישנות, מתקשה מישרדו לגייס את סכומי הכסף הדרושים לחיסול מישכונת-העוני ולבניית לירות לזוגות צעירים ולחיללים משוחררים. מובן שגם הפעם דאגו גורן וספיר לכיסוי מתאים. הוצאה פנייה לאגף התקציבים באוצר, ובה פירוט כל המחלקות החדשות המיועדות להקמה. עד-מהרה נתקבל אישור לתקציב שנתי בן חצי מיליון לירות עבור המחלקות החדשות. מישרד-הדתות קיבל סכום זה, אלא שלפתע התפוצץ כל העניין.

אנשי משרד-הדתות גילו כי הרב גורן נטט תחבולה. בדיקת פירוט התקציב שהוגש לאוצר ואושר על-ידו, לימדה אותם שבכוונתו של הרב להקים מחלקות המקי בילות למחלקות הקיימות ופועלות כבר במסגרת משרד-הדתות. הקמת מחלקות חדשות היתה יוצאת כפילות מיותרת, ומרוקנת מכל משמעות את ייעודן הראשוני של המחלקות שבשליטת משרד-הדתות. **הרב גורן התכוון להוציא חצי מיליון לירות**

תעלומת המשפחות הפיליפיניות

„כן, אני נמצאת פה כבר קרוב לשנתיים. בסביון יש עוד ארבע בנות. כולן קרוי בות-מישפחה שלי. „אתה מתעניין, במיקרה, איך להשיג בחורה פיליפינית שתעבוד אצלך?“ שאלה את הכתב. משהשיב בחיוב, אמרה: „אתה צריך לקבל אישורים ממישרדים ממשלתיים, אבל מוטב שתדבר עם דוקטור פרייליך, אני לא יכולה להגיד יותר.“ בביקור נוסף בחווילה של מישפחת פרייליך פגש כתב העולם הזה בבעלת הבית בכבודה ובעצמה.

„אני לא מוכנה להגיד שום דבר בקשר לבחורה הפיליפינית שעובדת אצלנו.“ הכי ריזה, „מותר לך רק לדעת שהיא נמ צאת אצלנו שנתיים. זה הכל! לא אגיד לך איך קוראים לה! לא אגיד לך איך השגתי אותה!“

„מה פתאום שאגלה לך?“ התרתחה. „זה עניין פרטי שלי! את מי זה מעניין מה אתה רוצה לדעת על הפיליפיניות שלי? לא! אני לא מוכנה לדבר על זה בשום אופן!“

„היא גרה אצלי.“ הוסיפה חנה פריי לך כעבור רגע של מחשבה, „היא לור מדת עברית אצלנו.“

היא ביקשה את סליחת הכתב לרגע, נכנסה לתוך הבית ומשם טילפנה והודיעה למישהו, כי כתב העולם הזה בא לחקור בקשר לפיליפינית שלה.

התנפלותו הזועמת של איש-המילואים, היתה התוצאה הישירה משיחת-טלפון זו.

קרובות

המישפחה

המשרתת הפיליפינית השנייה של גילה העולם הזה עובדת בביתם של שרה וישעיהו שפירא, ברחוב האתרונג 3, סביון.

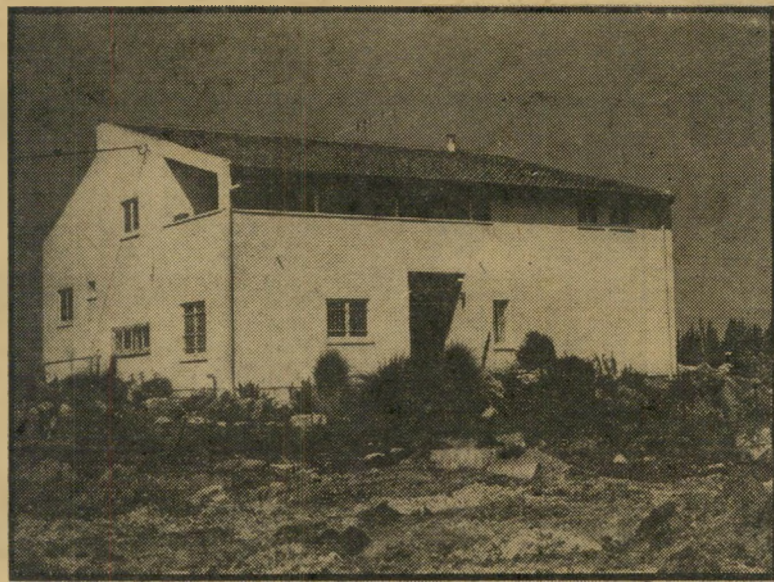
נערה צעירה, הנראית כילדונה, בעלת פנים חמודים והופעה נעימה, היודעת היטב לשמור על לשונה.

עורכת-הדין חנה פרייליך, היא שהזעיקה את הגבר במדים לבוא לעזרתה, כאשר הגיע לביתה כתב העולם הזה, לברר את פרטיה של פרשה מיסטרית.

עניין

פרטי

כאשר ביקר הכתב במקום, שבועיים קודם-לכן, והגיע לבית, היה זה לאחר חיפושים נרחבים ברחבי שכונת-החוויה

הנערה בבית פרייליך

משרתת פיליפינית כבת 25, עורכת מזה כשנתיים בבית הד"ר טוביה פרייליך ואשתו, עוז חנה פרייליך, ברחוב סמדר 3, בסביון. „האם אתה רוצה לדעת איך אפשר לקבל בחורה פיליפינית לעבוד בביתך?“ שאלה את כתב העולם הזה.

מכונת האופל 325-645, נעצרה בחריקת-בלמים מח" רישת-אזניים בחזית התווילה מיספר 3 בר"חוב סמדר בסביון. מתוכה זינקו גבר גבה-קומה וברי-אגוף, כבן 40-45, לבוש במדי צה"ל, וצעירה לבושה בגדי-טניס לבנים.

השניים החלו רצים אל הכניסה לבית. אך עוד קודם שהגיעו אליה, נפתחה ה"דלת, והאשה שהופיעה מאחריה הצביעה בידה לעבר מכונת שחנתה במורד הר"חוב, במרחק של כמאה מטר משם. הגבר במדי צה"ל שינה כיוון במהירות, ורץ אל המכונה האחרת. בהגיעו אליה היו פניו אדומים מכעס, וקצף עלה על שפתיו.

הוא תחב את ראשו לתוך חלון הנהג, שם ישב ליד הנהג כתב העולם הזה, וצעק אליו בחירוק-שיניים:

העולם הזה

מגלה פרשה הנושמת בסוד כמוס: ייבוא של משרתות זרות לבתי גבירים בישראל

לשאלתו של הכתב, מה עליו לעשות כדי להשיג בחורה פיליפינית לעבודה במשק-בית, השיבה: „אתה צריך רק לקבל את האישורים המתאימים משירותי ישראל.“ בחווילה המפוארת של טרודי ויואל נוימן, ברחוב הברוש 14 בסביון, מתגוררת משרתת שלישית, קרובת-מישפחה של השתיים הראשונות. כשהגיע כתב העולם הזה למקום, מצא את הנערה הפיליפינית מנהצת במרתף הבית.

לוח, אחר משרתות בנות איי הפיליפינים. נערות אלו הובאו, לפי המידע שנמסר לידו, מארצן כתיירות, במטרה לשמש כ"עוזרות-בית" בבתיהן של מישפחות בי"סביון.

את הדלת פתחה בפניה, בשעה 12 בצהריים, הנערה הפיליפינית עצמה. היא נראתה כבת 25, וסירבה להודות בשמה. הנערה ביקשה לדעת מהי מטרת הביקור, והסבירה שבעל-הבית נמצא כעת במיגרש-הטניס.

על שאלתו של הכתב, השיבה:

אותה לעבר התווילה מיספר 3 שברחוב סמדר. בבדיקה מאוחרת יותר נתגלה כי האופל הצהובה, מיספר 325-645, שייכת לחברת מיגדלי דוד המלך, הבונה ברחוב דוד המלך 45 בתל-אביב. מה גרם לאיש-המילואים לנהוג בתוקף פנות שלוחת-רסן שכזו? את התשובה לכך יוכלו אולי לספק עורכת-הדין חנה פרייליך ובעלה הד"ר טוביה פרייליך, המתגוררים באותה חוויה, לה, מיספר 3 ברחוב סמדר בסביון.

„אני ארסק לכם את העצמות!“ אחרי-כך התרחק מעט, הרים אגרופים קמוצים באיום, וצעק שוב, בחימה שפוכה: „אני אביא ארבעים איש וארסק לכם את העצמות!“

הכתב הזניק את מכונתו קדימה במהירות, הגבר במדים חזר במרוצה אל מכונתו והתניעה, וכך התפתח מירדף קצר ברחובות עטורי-הירק של שכונת-המיל-יונים סביון.

כעבור זמן קצר הפסיקה המכונת ה"צהובה את המירדף, ונהגה שב והיפנה

„אנחנו לא משלמים לה שכר, אבל כשהיא תחזור הביתה, נעזור לה להשיג בלימודים בארצה.“
האם יודעת טרודי נוימן שהיא מחזיקה במשרת בעלת נתינות זרה, בתנאי ניצול שהם בניגוד לחוק הישראלי ולמורסרעבודה בכלל?
„זה בסדר“, היא משיבה. „אצלנו היא כמו בת-משפחה. שמעתי גם שיש סוכנות ששייכת לישראל, המביא את ה-50% בחורות מהפליינים לארץ, ולוקח 50% מהכסף ששולחים להוריהן.“

מה יודע הקונסול?

מי יחזיק אותנו, ישראלי, היכן נמצאת הרסוכנות האמורה? זאת לא יכלה טרודי נוימן לספר, ואולי גם לא רצתה. אך היא סיפרה פרט נוסף, חשוב לא פחות:
„ביום ראשון מגיע הנה איש השגרירות הפיליפינית, אוסף את כל הבנות ולוקח אותן להתפלל בכנסייה ביום הקונסול יודע הכל על הבחורות האלו.“
בסביון נמצאות כיום חמש משרתות

הנערה בבית נוימן
משרתת פיליפינית בת פחות מ-20, לפי מראה, נמצאת בבית נוימן מזה כשנה וחצי. לא משלמים לה, היא מקבלת שם את כל צרכיה ומתייחסים אליה כמו אל בת-המשפחה. כעדותה של יבעלת הבית, „הן נמצאות אצלנו כבר שנה וחצי.“

שנידמה לכם שגיליתם, אחקור את הרבעיה באופן יסודי. לי עצמי אין מושג מה הן עושות בביתם האלה למעשה.
„אנחנו יודעים שהן כאן, וזה הכל. גבון שלוקחים אותן מדי-פעם לסיורים במקומות הקדושים לנוצרים, ולכנסיות, אבל אלה שנוסעים איתן הם ידידים שלהן מצוות אנשי השגרירות.“ מסביר הקונסול. האם ייתכן שאנשי השגרירות מקיימים (המשך בעמוד 32)

גברת נוימן
השיגה את המשרתת הפיליפינית שלה דרך הנערה העובדת בבית הד"ר פרייליך. „אנחנו רגילים ל-בחורות הבאות מחוץ-לארץ“, סיפרה.

יואל נוימן הוא איש-עסקים, עולה חדש מדרום-אמריקה, המבלה חלק גדול מזמנו בחוץ-לארץ. בנו, בן-עמי, שנמצא אותה שעה בבית, אמר לכתב:
„שילמנו את כרטיס-הטיסה של הבחורה לישראל, אבל אני לא יודע יותר. דבר עם אמי.“

האם, טרודי נוימן, שמרה אף היא על מידה של דיסקרטיות, אך גילתה נכורנות לספר קצת יותר.

„הבחורה נמצאת אצלנו כבר שנה וחצי בערך“, סיפרה טרודי נוימן. „השגנו אר-תה דרך הבחורה שנמצאת אצל ד"ר פרייליך. היא לומדת עברית אצלנו. אנחנו נוותנים לה כל מה שהיא צריכה. יש לה אפילו דיוור נפרד, לא כמו אצל מיש-פחות אחרות שמשכיכות את הפיליפיניות לישון בסלון.“

„מדוע לקחנו אותה? פשוט מאוד“, מסבירה טרודי נוימן. „זה נעים מאוד, כשהיא בבית. אנחנו רגילים לבחורות מחוץ-לארץ. קודם היתה לנו בחורה מברזיל, אבל היא כבר חזרה.“

פיליפיניות, בחמישה בתים ישראליים שונים.

האם יודע הקונסול גם שהעובדה שחמש נערות בנות-ארצו מתגוררות בבתי עשירים בסביון, ושתנאי חייהן ומגוריהן כנראה טובים למדי, אינה מחפה על כך שלמעשה הן משמשות כמשרתות שפחות, המופקדות על עבודות משק הבית והטיפול בילדים, ואינן מקבלות כל שכר?

האם יודע הוא שהן משוללות כל זכויות סוציאליות המגיעות להן על-פי החוק, ושעובדת הימצאן בישראל ותכליתה הר-אמיתית נשמרת בסוד מעיני השלטונות? האם לא איכפת לו כלל שבנות-ארצו מוחזקות כאן בתנאי ניצול מחפירים, ששום „תנאים טובים“ לא יוכלו להצדיקם? הקונסול הפיליפיני, חוסה מ. דה-מנר, אל, לא גילה התלהבות רבה למישמע גילוייהם של כתבי העולם הזה, אך את התרגשותו הניכרת השתדל להסוות מאחרי חיוך דיפלומטי מיקצועי.

כאשר הוצגו בפניו תצלומיהן של שלוש מתוך חמש השפחות הפיליפיניות, שצולמו בפיתחי החווילות בהן הן עובדות, התעלם מהן לחלוטין. כאילו היו אוויר שקוף, והשתדל לעורר רושם שכל העניין גלוי וידוע, ואף יותר מכך – כשר בהחלט.

„הנערות הן תיירות בארץ“, הסביר הרקונסול. „כשהן מגיעות ארצה, הן מקבלות אשרת-שהייה למשך שלושה חודשים, כמו כל תייר.“

אך כיצד יסביר את העובדה שאחדות מהן נמצאות בארץ כבר למעלה משנה, ואפילו שנתיים?

„פשוט מאוד“, הוא אומר. „כשתוקפה של האשרה פוקע, מחזשים אותה שוב, לשלושה חודשים.“

לשאלה, כיצד ייתכן שאיש אינו מת-עניין לדעת מדוע מבקשות הנערות הפיליפיניות מדי-פעם להאריך את שהותן בארץ, ומה, בעצם, הן עושות כאן, השיב: „את האשרות מאייכים באופן אוטורי מטי. עכשיו, אחרי שסיפרתם לי מה

הנערה בבית שפירא
משרתת פיליפינית כבת 20, המתגוררת בבית מישפחת ישעיהו ושרה שפירא, ברחוב האתרוג 20, סביון. יודעת שכדי לעבוד במשק-בית בישראל צריך רק אישורים מתאימים מהשלטונות. מדבריה מתקבל הרושם שהיא יודעת יפה לשמור סוד.

גברת פרייליך
מסרבות לגלות כיצד השיגה את הפיליפינית שלה, והתנהגותה התוקפנית אופפת את הפרשה כור לה באווירה של סודיות ומסתורין.

במדינה

צה"ל

תאונות

הבשרים

בשר ה"הוף" הפך

שמירר בצח"ל

השבוע נפתח בשר

רק החיילים התזוננו

עז הבשר

שנים רבות היו מופעלי ריכאד לוי ספקי הבשר הראשיים של צה"ל. כאשר פרצה השערורייה סביב איכות הבשר וטיב בו, המסופק על-ידי בית-החרושת זה, הפך סיק צה"ל בשעתו זמנית את קניית הבשר במפעל זה.

לפני חודשים אחדים חתם צה"ל חוזה לאספקת בשר לוף, בקופסות, עם בית-החרושת עוז לשימורי בשר.

על יחס החיילים לבשר הלוף, כבר נכתב רבות.

השבוע הוטל קנס בסך 1,050 ל"י על בעלי בית-החרושת עוז, שהורשעו בייצור קופסת בשר-שימורים של בשר גולש הוגר גרי, שלא היתה ראוייה למאכל אדם מפני שהכילה, בין השאר, עצמות ונוצות.

תודת האומה

בידיו

חוזר

דין מתנצל

אך הביזיונות נמשכים

היה זה ביום השלישי האחרון, כששר הביטחון משה דיין התנצל בפומבי בכנסת על הביזיונות שהתרחשו בעת הסעת מיש"פחות חללי מלחמת יום-הכיפורים לטקסי-אזכרה לבתי-הקברות ברחבי הארץ.

למחרת, ביום רביעי, חזר הביזיון על עצמו — למרות ההתנצלות.

שתיקה נוראית. קבוצת הגברים והנשים האבלים התאספה בבוקר אותו יום בתחנת האוטובוסים המרכזית של רחובות בשעה היעודה. היו אלה בני משפחותיהם של חללי אחת מחטיבות השיריון שלחמו בחזית תעלת-סואץ. אותה חטיבה נשחקה גוראות בקרבות הבלימה מול המצרים בי יומיים הראשונים של המלחמה. עתה, ארבעה ימים לפני שצה"ל עמד להתחזר את איזורי הקרבות של החטיבה לידי המצרים, אירגנה מפקדת החטיבה סיור לבני משפחות הנופלים במקומות בהם התחוללו חי-קרבות.

בני המשפחות היו היחידים שהגיעו בי-זמן. נציגי צה"ל, שהיו אמורים לקבל את פניהם, לא הופיעו.

גם בתנאים הטובים ביותר, לא היה זה סיור קל, מבחינה נפשית, לקרובים. רבים מהם היססו קשות לפני שהחליטו לצאת למסע המזועזע. עתה, משלא הופיע איש לקבלם, והם לא ידעו מה עליהם לעשות, נוספו למזעקתם גם זעם ומבוכה.

מאסו. אלה היו כאיין וכאפס למומת ההמשך. שכן לבסוף, אחרי איחור ממושך, הגיע האוטובוס המיועד ובו סגן צעיר.

האוטובוס היחיד לא הספיק לכלל הנוסעים שנאספו, וזה, למרות שניציגי צה"ל טרחו להתקשר מראש עם כל הקרובים, לודא מי מהם חפץ להשתתף בסיור. הסגן הצעיר לא הצליח להשתלש על הבעיה, ולהזמין אוטובוסים נוספים.

החלו סצינות קשות של הידחקות ו"התפרצויות, שבסופן הצליחו חלק מהנאספים לתפוס מקומות ישיבה או עמידה — לקראת נסיעה ממושכת לגדה המזרחית — ואילו אחרים מאסו בבזיון הנוסף, נסוגו בחזרה לבתיהם — מבלי לנצל את ההזדמנות האחרונה לראות את המקומות שבהם נפלו יקיריהם.

תעלומת השפחות

(המשך מעמוד 31)
עם הנערות הפיליפיניות יחסי ידידות, ואינם יודעים כלל מה מעשיהן ומצבן האמיתיים בבתי-הישראלים? תמונה מאוד גם העובדה, שהשאלה עליה חזר הקונסול הפיליפיני, היתה: "מניין נודע לכם? מי מסר לכם את המידע הזה?" ולא הירפה, עד שנאמר לו כי המקור מהימן. כאשר נמסר לקונסול, כי אחת מ"מעסיקי קותיהן" של הנערות הפיליפיניות פלטה, ושכנראה קיימת סוכנות המטפלת בהבאתן והגורפת מכך רווחים, כנראה באמצעות איש-קשר בפיליפינים, הבטיח כי יתקשר מייד עם הגורמים הנוגעים בדבר בממלכתו, ויודיע על כך.

"אני מבקש מאוד, באופן רישמי, לא לפרסם דבר על הפרשה, עד לבידור, כיוון שהדבר עלול לגרום נזק מדיני."

הקצין המשתולל בבית פרייזקי

נרסק את העצמות!

על בקשתו זו חזר הקונסול פעמים אחדות, אך את הבטחתו לדרוך להעולם הזה על הברורים שערך, לא קיים.

העניין

חמור

כ אשר נשאל דובר משרד-החוץ הישראלי מה ידוע לו על כך, השיב:

"לא ידוע לנו דבר".
דב כוכבי, מנהל שירות התעסוקה הי-ארצי במשרד-העבודה, אמר:
"העניין חמור. אחר כך עם היועץ המיש"פטי של משרד-העבודה".
סגנית המנהל-הכללי של משרד-הפנים, מנהלת אגף הרישום והעלייה של המיש"ר, רד, יהודית היבנר, מסרה:
"אנו מטפלים טיפול יסודי בעניין זה. בתיקים של המישפחות הנ"ל לא גילינו כל בקשות להעסיק בעזרת מהפיליפינים. מכאן, שהם לא הגישו בקשות כאלו, ולכן אנו ממשיכים את החקירה באופן יסודי. נבקש גם את עזרתה של המיש"ר טחה לבידור הנתונים הנוגעים בדבר."

מישהו

מרוויח

ל אחר חקירה נימרת של העולם הזה, התגלו שתי עובדות נוספות: קיים אורח-לשעבר של ישראל, ששמו פיר, היושב כיום בברלין המערבית והוא בעל מועדון-לילה, העוסק במיסחר ב"בשר חי", ודרכו הובאו השפחות הפיליפיניות ארצה, תמורת דמי-תיווך שמנים. ממקור מתמין נוסף, בשכונת סביון עצמה, נתגלה למקובל לגבי כל אחד הנערות הפיליפיניות לעבוד בבתי-הן, של-מו סכומים גבוהים עבור הארכת אש-רדת-השהיה שלהן.

לעומת זאת, כדברי סמנכ"ל משרד-הפנים, אין העובדה שאשרותיהן של הנערות הארכו, נזכרת כלל בתיקיהן של המישפחות. בניגוד למקובל לגבי כל אחד רח זר המקבל אשרת-שהיה בארץ, החייב לדרוך על מקום-מגוריו. כיצד תסתים פרשת ניצול הנושק זו? אין ספק שעברית — הן כבר יודעות.

פלירט לא-מחייב, או רומן אהבהים קצר ומרגש, צפוי לך, בת מאזניים לקראת סוף-השבוע, או בתחילת השבוע הבא. השותף לפלירט או לרומן יהיה גבר אשר ראית בו עד כה רק ידיד ותורא, ואשר בתקופת ליבול-האהבה שלכם נידחה, דעי לך כי זהו האביר-על-הסוס-הלבן לו את ממתנה כל השנים. בשטח העסקים — אין השבוע יעבור בשיגרתיות.

זה לא יהיה נוח במיוחד, אבל אם אתה רוצה, אתה יכול להסתכן. כאבהראש הריגעי, הצרות בטווח-קצר, הפגישות עם שוני-איש — כל אלה שקר-ליים, אם רק תדע להתמיד על-ידי ההי-גנים הרציניים וכוה-הרצון, שתפתח על-ידי עצם התפנית. מיקרה נעים ובלתי-צפוי עשוי להתגלות, אם לא תיזהר, כתגלית של איבה אישית או של קינאה מיקצור-עית. אל תראי לו שאת נפגעת ממנו. העמיד פנים של לא-איכפתיות ואישיות.

היא אוהבת אותך — רבה איתך — אוהבת אותך — וזה מה שקובע, על כן אל תתחשב בסערות קטנות. את, בת קשת, פנקי אותה, אם הוא מתקצף: זה חלק מן העניין. עסקי: תחזית ורודה, בתנאי שלא תתלהב ולא תעשה דבר-ריס נחפזים. בריאות: ככה-ככה, אתה יכול לשמור על עצמך. החזר דף עדיין לא עובר והמזלות עוינים את ריאותיך השבוע.

בסך-הכל, נכנסת לתקופה טובה מאלו שקדמו לה. אם את רווקה — אין הרבה סיכויים שתשיארי בודה, השבוע או ש-תהיי רווקה, בעוד חודשים מועטים. בן גדי: הישמר מתוצאות ניי-כרות, העלילות להי-גרם על-ידי צעד פזיז או על-ידי ליאות-ממח-שבה. מצד שני, מעולם לא היית כליכך אק-טיבי, לבשי לבן וטיילי.

אם חשבת לנסוע ביום שבת — ייתכן שתאכזב. אבל גם אם עלה הדבר בידך, זכור שדווקא ימי ג' עד ה' הם קשים ומסוכנים במיוחד. על-כן מוטב שתרכז בהם דברים ה-קשורים בביתך, ואם אתה חייב לנסוע, נהג בעצמך. פגשה מיקרית הופכת לרומאן של קבע. הצליח, בה זכית לאחרונה מתגלה כעליה.

אם אין אני לי — מי לי? שאל בזמנו חכם עתיק, ודבריו עדיין יפים מתמיד, במיוחד בכל הנוגע לך, אתה באמת מא-מין, שמישהו יעשה את עבודתך למען? ב רק יוזמה מצידך, אי צירוף מאמץ לא-קטן אך כדאי, יביאו את הפרשה המתמשכת, בגללך, לידי גמר. עוברך — בת דגים — זהו השבוע כוורוד.

היזהר מאש כמו מאש, זהו שבוע בו השריפות במחיצתך הקרובה עלולות להיות יותר מסוכנות מכל דבר אחר. גם תאונות בדרך אל עיסוקך או ממנו אינן מן הנמנע. בת טלה: תחשבי ש-הוא מכריח אותך, אך לאמיתו של דבר הוא פשוט יודע להפעיל את רצונך הכמוס. אך אסור לו לדעת שאת יודעת את זה.

★ ★ ★

זה שבוע המזג את המסתורין של חייך הרוחניים עם כמה וכמה הישגים מוחשיים ביו-תר. שבוע טוב, במה שנוגע להימוריסטוטו-ופים, לעסקי-מניות או להימוריס-אהבה. זהו ה-שבוע בו מוטב להי-פגש עם זרות מאשר עם ידידות מוכרות, בו כדאי ללכת בשבילים לא ידועים, ולטייל ב-מקומות לא כליכך מוכרים. אלה הפגעים בליבם: יזהרו ויהיו זהירים במיוחד. השבוע מצב מצויין בקרב המשופה. אתה יכול לצפות ובקרוב למתנה קטנה.

★ ★ ★

אם זכית בימים אלה לחסדו של הגורל, שמצא דרכו אליך ב-אמצעות המין היפה, דע לך, שהגורם לכך הוא הכוכב שלך המק-רין ושירות על בני-ובנות מול תאומים. צפה לוויכוחים לא-צפויים עם מעבידיך ביום שלישי. לעומת זאת, ביום ראשון ית-חיל להסתמן פיתרון לדאגה ולטחנת בדברים הקשורים לביתך ולבית הורייך. אל תצאי לקניות חשובות.

★ ★ ★

סוף השבוע יחייב זהירות במה שנוגע לעסקים או לבריאות. משהו הקשור באש עלול להעיב על שימ-חתך. מולך מצוי בשבוע זה בסימן של להבה. יהיו לך גם הסתבכו-יות עם ילדים במש-פחתך, שיולידו ויכוח-חריף בין ההורים. ייתכן וייראה לך כאילו נשקף לך מקור הכנסה מביטח יותר מאשר עבודתך הנוכחית. שקול היטב את מעשיך ואל תסמוך רק על ה-אינטואיציה שלך. הרבה במסעות בחוץ.

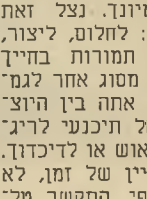
★ ★ ★

השבוע עליך לשים קץ לבטלנות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ולחלום בהקיץ, ומבלי לעשות אפילו את או-תם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין ל-תיכנון לטווח קצר ובינוני; בעוד שבר-עיים שלוש, תוכל לעבור למעשים, ובק-נמורך ובלתי-יראה. הק-

פד על סילוק מיכשולים מן הדרך, ושלם חובות קטנים וטורדניים. אך היזהר, בן אריה: מתחרה מסוכן עלול לצוץ בשטח, אם לא תדע לשמור עליה.

★ ★ ★

פגישה עם דמות מן העבר הרחוק מעיבה על חושך ומעוררת את דמיון. נצל זאת לעתיד: לחלום, ליצור, לתכנן תמורות בחיך ויצירה מסוג אחר לגמ-רי, אם אתה בן היוצ-רים. אל תיכנע לריג-שותי-יאוש או לדיכוד. זהו עניין של זמן, לא של אפי. התקשר מ-פוגית עם אדם שאתה מכיר ושאינך מייחס לו חשיבות רבה; הוא יעזור לך בשטח מאוד חשוב לך. על בני בתולה להיזהר מנטיעות מיקריות.

★ ★ ★

מחירים

מיוחדים

יצד ומדוע הוציא אדם אחד ללכך הרבה כסף, בתקופה בה רק אנשים מעטים חשבו בכלל על גילויים במיסעדות פאר ובמלונות יקרים — זוהי שאלה ש"התשובה עליה קשה מאוד. המחיר אותו משלם גיבתון בבתי-המלון בהם הוא מתאכסן, נמוך בהרבה מזה ש"משלם כל אורח ישראלי אחר. בעוד שחדר במלון שרתון בתל-אביב, מלון בו נהג גיבתון להתאכסן, עלה באותה תקופה לישראל 138.60 ל"י ועוד 25% ללילה, שלם עבורו גיבתון רק 15 ל"י (!) ללילה.

במלון פלאזה עלה באותה תקופה חדר ללילה 85 ל"י, כולל מיסים, ואילו גיבתון שלם עבור חדר כזה 32 ל"י בלבד. גיבתון נהג להתגורר בסוג החדר היקר ביותר הקיים במלון שרתון. לאלי גולדשטיין, סמנכ"ל מלון שרתון וידידו של גיבתון יש גם הסבר, מדוע בוחר גיבתון להתאכסן דווקא בחדרים ה"יקרים": "הוא נפגש עם אנשים שגם אנחנו מעוניינים בהם, אז כדאי לנו לתת לו חדר טוב", הוא מסביר. גולדשטיין מכ"חיש כי גיבתון מקבל הנחה, טוען כי הוא משלם כמו כל אורח ישראלי אחר. "הוא גם לא שותה משקאות חריפים, אלא רק מיץ-אשכוליות כל הזמן", מספר גולדשטיין, "הוא אוכל אצלנו רק ארוחת ערב ובוקר", גולדשטיין אינו יודע על כל עיכוב בתשלומיו של גיבתון למלון. **פרישה**

כפווה

בתחילת חודש ינואר, כאשר נוכח פרנס בבירור כי מילחמתו דו"ק קישוטי, החליט להתפטר. "הודעתי לממונים עלי כי ב-30 באפריל אני יוצא לפנסיה, וכי אני לא מוכן לעבוד יותר כחשב משרד-התיירות", הוא מספר. "היה לי ברור כי אי-אפשר לשנות שום דבר, ובמקום כזה לא יכולתי יותר לעבוד. כן גודע לי כי את כל חשבונותיו של גיבתון משלם החשב הכללי ישירות, כך שלמילחמה שלי לא היה יותר כל ערך". רק אחרי שהודיע על כוונתו לפרוש, הזמינו גיבתון לשיחה.

"הוא היה נחמד ומנומס מאוד בשיחה שלנו", אמר פרנס, "וביקש ממני רק דבר אחד, מיכתב שיאשר שלא בגלל אני יוצא לפנסיה. חתמתי על מיכתב, שבו כתבתי כי אני יוצא לפנסיה בגלל מצב בריאותי ובגלל סיבות אחרות.

"מי שידע מהן הסיבות האחרות הללו, יבין היטב". מיים אחידים אחרי שיחתו עם גיבתון לקה פרנס בהתקף-לב נוסף, ממנו הוא מחלים כעת בביתו. אבל אני אחזור למשרד-התיירות ו"אשב שם עד היום האחרון של עבודתי. ואף השבון אחד של גיבתון לא יאורש", הוא מצהיר בתוקף.

תגובות

המנכ"ל

הנך גיבתון, מנכ"ל משרד-התיירות, אינו מבין כלל על מה כל ה"מהומה". חלק ניכר מתפקידי מנכ"ל משרד-התיירות, ומתפקידו של כל מנכ"ל משרד אחר, הוא לארח אורחים חשובים בנושאי התיירות מחו"ל, וכן עיתונאים זרים, הוא אמר.

"בדרך-כלל, כאשר עלי לארח לארוחת צהריים או ערב, מחלקת האירוח של ה"משרד מומינה מקום במסעדה, ואז מגיע התשבון ישר למחלקת האירוח, מבלי שזה יגע לי בכלל.

"בתקופת המילחמה שהייתי רוב הזמן בתל-אביב, מרבית המיסעדות היו סגורות, לכן הבאתי את האורחים לבתי-המלון בהם התגוררתי, סעדתי אותם וחתמתי על ה"חשבונות. משום כך, כנראה, נדמה כאילו ההוצאות הן שלי בלבד — אבל זה לא נכון.

"משרד התיירות בנוי על אירוח. בעיקר של עיתונאים זרים. למעשה, לי עצמי כבר נמאס לאכול את כל הארוחות האלה."

הסרן המכני

שחור ארוך ורגליים ארוכות וחיוך מוכן ומזומן תמיד.

קוראים לה **אתי אולמן**, והיא גרושה ואם לבת, והיתה שחקנית פעם, אפילו ב"קאמרי. אחר-כך עברו כמה שנים טובות, ולא שמעו עליה, עד שהיא נהייתה ל"מזכירה של המחזל.

בעצם, לא בדיוק של המחזל, אלא של משרד הוצאת-הספרים שהוציאה את ה"ספר בשם הזה לאור, אחרי המלחמה. זוכרים? הספר הזה שכתבו אותו שיבעה עיתונאים וכן הלאה.

אלא שלחיות מזכירה של הוצאת-ספרים כל אחת יכולה, ואילו מזכירה-של-מחזל מצלצל הרבה יותר יפה ואקסלוסיבי. אז זהו התואר החדש שלה עכשיו, אפילו היא אומרת.

אבל לא התואר החדש והיפה שלה הוא שהביא לה את האהבה הנוכחית של חייה. אותו היא סתם הכירה והוא משרד-הספרים של צנחנים שחזרו ממערב לתעלה אל החיים האזרחיים.

לאהבה החדשה של אתי אולמן, שאיננה בורחת מפני הפירסומה, קוראים **אסא קרמלובי**. כן, זהו סרן-הצנחנים הזה, חבר-קיוצן לשעבר, אתם יודעים, שהוא שהפגין נגד **חיים בר-לב**, מוג' **מוטי אשכנזי**.

וכמו כל סרן בצנחנים, גם הוא יפה ו"חתיך, והדרגות שלו נוצצות, והוא פייטר אמיתי, מאלה שאפשר להוציא איתם את העניינים לאחור, וגם לאהוב כמו שכתוב. וככה הגיע הזוג הסרי והיפה הזה ל"מסיבת-פורים שנערכה ביום השישי ה"אחרון בשיכון דן ליד תל-אביב.

בעצם, לאסא לא התחשק כל-כך לחגוג, בגלל המצב והכל, אבל החברים הצנחנים הזמינו במיוחד, וביקשו כל-כך יפה, שהוא לא יכול לעשות להם את זה. והופע.

אז כמו שהמסיבה בעיצומה, ורוקדים, והמוסיקה עושה טוב על הנשמה, מה רואה אתי פתאום? צלם. אחד כזה שמוכן ללחוץ על ההדק.

ומה עושה בחורה שאוהבת פירסומה ומזכרות, ויש לה חבר חדש וחתיך שצריך להנציח אותו, כשהיא רואה פתאום צלם? נכון, היא מחליטה שאם לעשות את זה, אז מיד, כאן ועכשיו.

ואז התחיל הוויכוח הגדול. היא אומרת לו: "תצטלם איתי", והוא: "לא מצטלם". תצטלם, לא מצטלם, וכן הלאה, עד שקמה הקטנה ונשבעה עם יד על הלב:

"אם אתה לא מצטלם איתי, עכשיו, אז תשלם ביוקר. אני נשבעת לך שלא אדבר איתך בחיים, ואתה יכול לשכוח ממני. לא אחיה שלך!"

אבל מסתבר שלסרן בצנחנים יש כוח רצון יותר חזק מאשר לאשה קטנה אחת, ובסוף היא הצטלמה לבד. עכשיו רק נשאר לראות כמה שווה השבועה שלה.

ספטמבר הגיש בקשה לגט. סתם ככה? הטענה: האשה סוררת ומורדת, וזוגתה את הילדים.

לחלקה הראשון של הטענה יש לו כנר האסברים משלו. מה שלא-כל-כך מתקבל על הדעת, כיוון שדינה ידועה דווקא כאשה שמעריכה את ביתה ואת חובותיה כלפי הבעל והילדים. אלא שחלקה השני של הטענה, לעומת זאת, מוזנח ממש.

בנה הצעיר של דינה חולה מאד, ועבר כבר ארבעה ניתוחים קשים בזמן האחרון. הוסיפו לכך את העובדה שדינה שכבה בשמירת-הריון רצופה משך תשעה חודשים לפני לידת כל אחד מילדיה, והרי לכם תשובה על הטענה המוזנחת.

אבל גיראה שמה שלא עושה השכל — עושים המרחקים והזמן. לפני זמן-מה ביטל ניסים את בקשת הגט שלו, לבינתיים.

אני רק מקווה, והלואי שלא אתבדה, ש"הזוג בדולח יתפייס. כי בסך-הכל, ילדים זה הדבק הכי טוב שאני מכירה. וידוע שכל הצדדים במישפחה בדולח משוגעים על הילדים שלהם.

כך אז כך, בבוקר השבת האחרונה יצ"א דינה בדולח את הארץ, בדרכה חו"ל, "כדי להירגע". כפי שהצהירה. מה שרק מוכיח שגם להירגע צריך לך עת איך, ואיפה — ושיהיה עם מה.

שמעתם על המחזל? קראתם עליו? התווכחתם עליו? גיליתם דברים? ייתכן. אבל בסוף שדבר אחד בקשר אליו עדיין לא גיליתם, ואותו אני עומדת לגלות לכם כעת.

למחזל יש גם מזכירה. כזאת שכותבת מיכתבים ועונה על טלפונים, עם שיער

אתי אולמן
המחזל הצילומי

הכסף לא

יענה את הכל

אחד מסיפורי-ההצלחה של התחלה"מכלום, הצלחה של עשר אצבעות, הגדול לים ביותר והואנטיים ביותר בארץ, הוא סיפורו של קבלן עבודות-העפר **ליסים ברדלח**.

ניסים, שנולד בשכונת התיקוה בתל-אביב למישפחה יוצאת עיראק, התייתם בגיל צעיר, גדל והתחנך במוסד-הנוער שפיה, והתגייס לפלמ"ח בהיותו בן 15 וחצי בלבד.

לאחר שסיים את שירותו הצבאי, החל עובד בבניין, כפועל פשוט. התקדם בעבר דה, ובסוף התחיל שמה שהוא צריך זה עצמאות. ההחלט — ועשה. הוא הקים לו חברה משלו, ומיד התחיל ללכת לו קלף משוגע. הומנות-העבודה זרמו כמו מים, הכסף התחיל לבוא בגלים.

אבל במקרה של ניסים ברדלח, לא הצ"לח הכסף לקנות דבר אחד — את האשה. "כל מה שהבעל שלי רוצה ממני, זה ש"אני אלמד לעשות מכסף — ובל" היתה הרעיה הנאה והמטופחת, **דינה ברדלח**, אומרת בכל הזדמנות.

לדינה ולניסים ברדלח יש עכשיו ברי מיצוה, זאת אומרת, הם נשואים כבר 13 שנה, שבמהלכן גולדו להם שלושה ילדים. בתוספת כל ובת שדינה הביאה איתה הביתה מנישואים קודמים, יחד — חמישה. נראה היה שהמישפחה חיה בי אורח ובעושר.

והנה, לפתע מסתבר שדינה בדולח הש"נונה, העליונה וההדורה, שחיה מאושרים ומעושרים מאיך-כמותם, מצטיינת בתכונה נוספת: היא גם שחקנית מעולה. הבימה ממש הפסידה, כי לפני חודשים אחדים, קם הבעל האידיאלי והמסור כנ"ל, ועזב את הבית. חודשיים המימים גר הרחק מחיק המישפחה האוהבה, ובתחילת חודש

יהלומי

פורים

אם תלכו יום אחד ברחוב ותראו פת-אום ניצוצות-ניצוצות שמסנוורים את ה"עיניים, תדעו לכם שאתם הולכים לפגוש את **נעמי לרר**, מי שנחשבת היום ל"מיתחרה רצינית מאוד על התואר: ה"אשה-המתכשטת-ביותר-בארץ ויש לה סיכויים טובים מאוד לזכות בו.

נעמי היא אשתו של איש-עסקים גר-מני, יהודי, מיליונר בקנה-מידה גרמני, מה שעושה את זה הרבה יותר גדול ו"מרישים, כידוע לכל.

יש להם דירה משגעת ברחוב כ"ט ב' נובמבר בתל-אביב, ושם מבלה נעמי את זמנה כשהבעל נוסע לחוץ-לארץ לרגל עסקיו. וכיוון שיש לו הרבה כאלה, ברור שהוא נמצא בחו"ל די הרבה. אבל ל"נעמי יש עיסוק חשוב מאוד כאן, כש"הבעל איננו. היא מגדלת את בנם בן ה-11.

התכשיטים של נעמי לרר הפכו כבר לאגדה. יש נשים כאלה, שגם מאמינות שהיהלום הוא ידידה הטוב ביותר של האשה, וגם ממשות את זה. והיא לא אוספת אותם חסר-חוללה כדי להבטיח את זיקנתה, אף-על-פי שגם זה חשוב, אלא פשוט מפני שזה יפה, ומחמם את הלב, וטוב לדעת שזה ישנו.

היא גם עונדת אותם, בכמויות. אצלה הם מתאוררים, לא שוכבים במקרה או בכספת. בעצם, יש כמה בכספת, אבל רק אלה שהם כבדים מכדי לענוד אותם, וזה פשוט לא נוה, ביחוד כששוטפים כלים. במסיבת פורים שנערכה בשיכון דן בתל-אביב ביום שישי שעבר הופיעה נע"מי עם אצבעות מוקפות אבנים טובות כמו שצריך. אבל היתה שם אחת, משהו שלא רואים כל יום, אפילו כאלה שכן רואים דברים כאלה כל יום.

זאת היתה טבעת שבמרכזו אבן-ספיר ענקית, וסביבה יהלומים גדולים כמו ביצים סטונות, אם אתם מתארים לעצ"מכם למה אני מתכוונת. השאלה ש"י-חפה כל הזמן בחלל היתה: חיקויים או אמיתיים?

נעמי עצמה, שנשאלה ללא-הרף על היהלומים, הגיבה רק בחיוך דק וסתום.

נעמי לרר
הטבעת הבעייתית

ברור היה שממנה לא יוצאו שום דבר, אלא שבנוסף לערימת התכשיטים ש"כיסתה אותה והקיפה אותה, היא היתה מוקפת בעוד דבר: בגבר אלמוני נאה, שאותו הצגה כשומר-ראשה.

בטוח רק שהוא שמה, בעצם, על ה"תכשיטים. כי הרי עם כובד כזה של תכ"שיטים — אותה שום רוח לא תעיר.

האם יש לך רגליים חטובות, שיניים צחות ועור חלק? האם את יודעת מיהו שר־השיכון וכמה ח"כים יש? אם כן את יכולה להיות:

מרים זמיר
המורה בת ה-22, המבקשת להמיר את מיקצועה בווהר הצפון במיקצוע הדיילות. סומכת על כך ששהתה בארה"ב.

בבד עם פתיחת הקורסים החדשים החזיר רה אל"על לעבודה 35 מתוך 40 הדיילות שפיטרה קודם-לכן.

אלא שהחברה הודיעה בפירוש כי אלו שיעמדו בקורסים בהצלחה, יועסקו בע"בדה שלושה חודשים בלבד, אם בכלל, ואחר-כך יחזקו במאגר-העתודה שלה. עד ישוב יצטרכו להן.

החומר האנושי שנענה הפעם למודעוֹ תיה של אל"על היה ירוד, מכל הבחינות, מכל מה שידעה החברה מימיה. מבין מאות המועמדות החדשות נבחרו רק עשרות ספורות, ולא בכל המיקרים ברור היה מדוע נבחרו דווקא הן. ובחוגי החברה עצמה רווחות שמועות עקשניות, על כך שגם הפעם חגגה הר פרוטקציה את ניצחונה המלא, וכי כל מי יושפר עליה מזהל והכירה משהו מאג" שיה החשובים של החברה — בחירתה היתה מובטחת.

בעיית הפרוטקציה העסיקה גם את כל 800 הנערות שנענו למודעות אל-

מועמדות
ממתינות על מירפסת צריף-העץ של אל"על, בציפייה למבחן הקבלה לקורס-הדיילות של החברה. המתחות רבה, אך ניכר בהן שהן משתדלות להסוות את התרגשותן. התחרות גדולה, כיוון שלמודעות שפירסמה חברת אל"על נענו 800 נערות ונערים, בתיקווה לזכות בג'וב הקוסט.

הממתנות
המועמדות רחל (מימין), הבטוחה כנראה בהצלחתה, מחייכת לעומת הנערות האחרות שהופיעו למיבחנים למיקצוע הזוהר, לדעתן, בלטה רחל לביא בשערה האדמוני, במירצה ובביטחונה העצמי השופע. ההתרגשות שניכרה בהתנהגותן של כל הנערות האחרות, פסחה עליה.

ועדת הקבלה
מראיינת את מרים זמיר, הוועדה מורכבת מאנשי אל"על, וביניהם מנהל-המנגנון של החברה, יצחק אייגס (משמאל). חבריה בוחנים את צורתן של המועמדות, את פרטי-ההופעתן, את השכלתן.

חנה נגל
מגדרה, שהוריה וחברה דחפו והאי צו בה לגשת למיבחני הקורס, מקווה שתמ" צא דרכו הרבה-הרבה חברים חדשים.

רבעה הגברים
א בר מול המועמדות מירושלים. השישה רשמו בפניהם ציונים, תוך שהפשיטו אור תה בעיניהם. רגליים: 80. ציפורניים: מטופחות. עור-פנים: 70. אנגלית: בסדר. הופעה כללית: בסדר גמור.

היתה זו רק אחת מבין 800 הנערות ש נענו למודעות הענקיות שפירסמה אל"על לאחרונה בעיתונים, ואשר קראו לצעירי רותיה של ישראל לבוא בתמוניהן לקורס סי-דיילות חדשים של החברה.

הסיבה היתה פשוטה: הגידול הבל-תיצפוי בטיסותיה של החברה, לאר חר המילחמה, שהקפיץ בבת-אחת את הר דרישה לדיילים ודיילות. בייחוד לאור העובדה שהשפל שבא עם המילחמה הביא את אל"על לפטר רבים מדיילותיה. בר

התרגשות
לפני הכניסה לחדר בו יוש" בת ועדת-הקבלה. בתמונה: רונית כהן.

רונית כהן

מטופחת, לבושה לפי צו האופ' נה האחרונה, באה גם היא לנ' סות את מזלה ולהתקבל לקורס אל-על, והתנאים הקשים אינם מרפים את החלטתה הנחושה לזכות ולהתקבל.

רחל לביא

גינגית יפהפיה, הולכת לאל-על כדי להכיר המון טיפוסים מכל ה' עולם. ומלאת-מרץ, ואם כבר להוציא אותה, אז למה לא באוויר? מאותה סיבה באו רבות להשתתף בקורס הדיילות.

אדי פרוביזור

הירושלמית, מת' כוננת לעמוד ב' כבוד יבדרישות הוועדה והקורס, ובלבד שתצליח לרכוש בחזיל את רשימת הקניות שהכין לה החבר.

דיילת לשלושה חודשים!

שאלות מסוימות בשפה האנגלית. וכך, כל מה שאת צריכה כדי להתקבל לקורס-דיילות של אל-על הוא לדעת להסי' ביר, באנגלית, מדוע ברצונך להיות דייל' לת, לזכור בעל-פה את מיספרם של חב' רי-הנסת, ולהציג בפני הוועדה רגליים, ציפורניים ועור-פנים מטופחים. אך גם אלה, אין בכוחם להבטיח לך את ה"זוהר" אליו את משתוקקת.

המאשרות שנתקבלו

הנערות שעמדו במבחני ועדת הקבלה של אל-על, ונתקבלו לקורס-דיילות של החברה, כשהן

לבושות כבר במדיהן החדשים, מובלות עלידי עובד אל-על אל הקורס המיוחל. הקורס, שהלימודים בו יימשכו שבועות אחדים, במסית דק שתזכרנה להימנות עם מאגר-העבודה של החברה.

על וסאו למיבחני הדיילות. כל מי שהר' דיעו לה, ואנו דוחים כל ניסיון לחוץ עלי' אותם, הכריזה מייד: "לי לא היתה פרוטקציה, לכן לא קיב' לו אותי."

אולם יצחק אייגס, מנהל-המנגנון של החברה, שישב אף הוא בוועדת-הקבלה, מכחיש בכל תוקף כי קיימת פרוטקציה בקבלה לקורס.

"יש לנו גיבוי חזק מאוד מהנהלת ה' חברה, ואנו דוחים כל ניסיון לחוץ עלי' נו", הכריז אייגס בפסקנות. "מובן שיש' גם אנשים שמבטיחים לבחורות כי יסדרו להן פרוטקציה ואחר-כך מנסים לדבר אי' תנו, אבל אפילו אם זה בא ממישהו גבוה ממני בחברה, אני דוחה אותו מייד. כל בחורה שתתקבל, תתקבל משום תכונותיה.

"תברת-התעופה הלאומית שלנו קראה לבנות ישראל לבוא ולהצטרף לשורות' תיה", הוא אמר, "אבל מבלי להבטיח הבטחות קוסמות. האמת היא שחוסר-ה' הבטחות היה בולט עוד יותר מההבטחות." לבחורות ברור לגמרי כי הן תהוונה עתודה לדיילות הקבועות של אל-על: 486 דיילים ודיילות.

כשמצפים לכל זה את המשכורת ה' נמוכה שמקבלת דיילת מתחילה באל-על (בסביבות 600 ל"י נטו לחודש), לא ברור כלל מה הביא להיענות הגדולה לקורסים החדשים.

כיום נערכים באל-על שני קורסים, וה' שלישי עומד להיפתח בשבוע הבא. בכל קורס משתתפות 20 נערות, כאשר מה-

שניים האחרונים נשרו כבר 16 בחורות מתוך 40, במרוצת מהלכם. לעומת זאת, כדי לעבור את מיבחן' האיטליגנציה של הוועדה — את הייבם להיות גאון. עליך לדעת כמה חברים יש בכנסת, מהי בירת קנדה, מי היה בלפור, מיהם שרי השיכון והעבודה ומה מסמלת בית-לחם. אם את יודעת חלק ניכר מתשובות אלו — נתקבלת. המיבחן בידיעת השפה האנגלית הוא המפחיד מכל, אך למעשה אין רמתו עולה על רמת הידיעות של הכיתה השישית ב' בית-ספר תיכון בארץ. מי שנכשלה במיב' חן המוקדם, עוד לפני ההתייצבות בפני הוועדה, נפסלת כאורה אוטומטי. מיבחן' האנגלית השני נערך בוועדת-הקבלה עצי' גשה, שם נדרשת כל מועמדת להשיב על

אירית זוהר

הגבוהה שב' חבורה, 1.75 מטר, משתוקקת להוכיח לעצמה שאינה יודעת פחד, ומסוגלת לעמוד בפני כל סכנה.

העולם הזה

המנכ"ל חי חי מלכים

בזמן המילחמה - הפקיד

התפטר מפני שסירב

לאשר את החשבון

סקנדל במישור

התיירות

מונכ"ל

חנוך ג'בתון

(משמאל)

המנכ"ל